

Dokument z posiedzenia

A9-0017/2021

11.2.2021

SPRAWOZDANIE

w sprawie nowej strategii UE–Afryka – partnerstwo na rzecz
zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu
(2020/2041(INI))

Komisja Rozwoju

Sprawozdawczynie: Chrysoula Zacharopoulou

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	42
OPINIA MNIEJSZOŚCI.....	46
OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH	47
OPINIA KOMISJI ROLNICTWA I ROZWOJU WSI.....	67
OPINIA KOMISJI HANDLU MIĘDZYNARODOWEGO	75
OPINIA KOMISJI WOLNOŚCI OBYWATELSKICH, SPRAWIEDLIWOŚCI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH.....	84
INFORMACJE O PRZYJĘCIU PRZEZ KOMISJĘ PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWĄ	92
GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ	93

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie nowej strategii UE–Afryka – partnerstwo na rzecz zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu (2020/2041(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (UE) i art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając szczyt ONZ na temat zrównoważonego rozwoju, który odbył się w dniach 25, 26 i 27 września 2015 r., oraz dokument końcowy przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ 25 września 2015 r. zatytułowany „Przekształcamy nasz świat: Agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030”, jak również 17 celów zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając plan działania z Addis Abeby w sprawie finansowania rozwoju z 2015 r.,
- uwzględniając nowy Europejski konsensus w sprawie rozwoju zatytułowany „Nasz świat, nasza godność, nasza przyszłość”, podpisany 7 czerwca 2017 r.,
- uwzględniając porozumienie klimatyczne z Paryża z 2015 r.,
- uwzględniając Agendę 2063 Unii Afrykańskiej (UA) przyjętą 31 stycznia 2015 r. podczas 24. sesji zwyczajnej zgromadzenia głów państw i szefów rządów Unii Afrykańskiej, która odbyła się w Addis Abebie,
- uwzględniając wspólną strategię Afryka–UE przyjętą w Lizbonie 9 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając deklarację z Abidżanu przyjętą 11 października 2017 r. w wyniku czwartego szczytu młodzieży Afryka–Europa,
- uwzględniając konkluzje z 5. szczytu Unia Afrykańska – Unia Europejska, który odbył się w Abidżanie w dniach 29–30 listopada 2017 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z 12 września 2018 r. w sprawie nowego sojuszu Afryka–Europa na rzecz zrównoważonych inwestycji i tworzenia miejsc pracy: kolejny etap naszego partnerstwa sprzyjającego inwestycjom i tworzeniu miejsc pracy (COM(2018)0643),
- uwzględniając konkluzje czterech grup zadaniowych ds. gospodarki cyfrowej, energii, transportu i rolnictwa powołanych w ramach nowego sojuszu,
- uwzględniając wspólny komunikat z 27 lutego 2020 r. wydany w następstwie 10. posiedzenia kolegów komisarzy Komisji Europejskiej i Komisji Unii Afrykańskiej,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do

Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z 9 marca 2020 r. zatytułowany „W kierunku kompleksowej strategii współpracy z Afryką” (JOIN(2020)0004) oraz konkluzje Rady poświęcone temu zagadnieniu z 30 czerwca 2020 r.,

- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów oraz protokół z Maputo,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję o prawach dziecka z 20 listopada 1989 r.,
- uwzględniając Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2020–2024,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych z 13 grudnia 2006 r.,
- uwzględniając europejską strategię w sprawie niepełnosprawności 2010–2020 oraz wzmocniony europejski program w zakresie praw osób z niepełnosprawnościami na lata 2020–2030,
- uwzględniając strategię Unii Afrykańskiej na rzecz równości płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet na okres 2018–2028 przyjętą w lipcu 2016 r.,
- uwzględniając drugi unijny plan działania w sprawie równości płci („Równość płci i wzmocnienie pozycji kobiet: odmiana losu dziewcząt i kobiet w kontekście stosunków zewnętrznych UE w latach 2016–2020”),
- uwzględniając umowę o afrykańskiej kontynentalnej strefie wolnego handlu (AfCFTA),
- uwzględniając sprawozdanie Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa z 2019 r. na temat stanu różnorodności biologicznej na świecie wobec potrzeb związanych z żywnością i rolnictwem oraz jej sprawozdanie z 2016 r. na temat stanu lasów na świecie,
- uwzględniając sprawozdanie z globalnej oceny różnorodności biologicznej i funkcjonowania ekosystemów opublikowane w maju 2019 r. przez Międzyrządową Platformę Naukowo-Polityczną w sprawie Różnorodności Biologicznej i Funkcjonowania Ekosystemów (IPBES),
- uwzględniając ramy z Sendai dotyczące ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych w latach 2015–2030, przyjęte przez ONZ 18 marca 2015 r.,
- uwzględniając sprawozdania specjalne Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) w sprawie globalnego ocieplenia o 1,5° C, w sprawie zmiany klimatu i gruntów oraz w sprawie oceanów i kriosfery w zmieniającym się klimacie,
- uwzględniając komunikat Komisji z 11 grudnia 2019 r. zatytułowany „Europejski Zielony Ład” (COM(2019)0640),
- uwzględniając unijną strategię na rzecz bioróżnorodności 2030 opublikowaną 20 maja

2020 r.,

- uwzględniając Deklarację ONZ w sprawie praw ludności wiejskiej i innych osób pracujących na obszarach wiejskich,
- uwzględniając decyzję Zgromadzenia Ogólnego ONZ o proklamacji Dekady Rolnictwa Rodzinnego w okresie od 2019 do 2028 r.,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z 2 maja 2017 r. zatytułowany „Digital4Development: mainstreaming digital technologies and services into EU Development Policy” (Cyfryzacja na rzecz rozwoju: uwzględnianie technologii i usług cyfrowych w unijnej polityce rozwojowej) (SWD(2017)0157),
- uwzględniając Globalne porozumienie ONZ w sprawie uchodźców przyjęte 17 grudnia 2018 r.,
- uwzględniając Globalne porozumienie ONZ na rzecz bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji przyjęte 19 grudnia 2018 r.,
- uwzględniając konwencję Unii Afrykańskiej w sprawie ochrony osób wewnątrznie przesiedlonych w Afryce i udzielania im pomocy (konwencję z Kampali),
- uwzględniając ogłoszoną przez ONZ Międzynarodową Dekadę Ludności Pochodzenia Afrykańskiego (2015–2024), w szczególności filar „Uznawanie”,
- uwzględniając komunikat Komisji z 15 maja 2013 r. dotyczący wzmocnienia pozycji samorządów lokalnych w krajach partnerskich w celu poprawy zarządzania i zwiększenia skuteczności w dziedzinie rozwoju (COM(2013)0280),
- uwzględniając opracowane przez Radę Unii Europejskiej dla Rady Europejskiej sprawozdanie roczne za 2019 r. na temat celów w zakresie pomocy rozwojowej UE,
- uwzględniając swoją rezolucję z 24 października 2017 r. w sprawie strategii UE–Afryka na rzecz pobudzenia rozwoju¹,
- uwzględniając swoją rezolucję z 6 października 2015 r. w sprawie roli władz lokalnych w krajach rozwijających się we współpracy na rzecz rozwoju²,
- uwzględniając swoją rezolucję z 13 listopada 2018 r. w sprawie cyfryzacji na rzecz rozwoju: ograniczenie ubóstwa za pomocą technologii³
- uwzględniając swoją rezolucję z 19 czerwca 2020 r. w sprawie protestów antyrasistowskich po śmierci George’a Floyda⁴,
- uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z 27 marca 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego

¹ Dz.U. C 356 z 4.10.2018, s. 66.

² Dz.U. C 349 z 17.10.2017, s. 11.

³ Dz.U. C 363 z 28.10.2020, s. 27.

⁴ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0173.

Instrument Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR)⁵,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie stosunków między UE a państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (państwami AKP), w szczególności rezolucje z 4 października 2016 r., 14 czerwca 2018 r. i 28 listopada 2019 r.⁶,
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Kultury i Edukacji,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A9-0017/2021),
- A. mając na uwadze, że najbliższy szczyt UE–UA powinien nadać nowy impuls partnerstwu i określić wspólną strategię, której towarzyszyć będą konkretne działania dotyczące wspólnych wyzwań i stojących przed nami możliwości, zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami podjętymi w ramach Agendy 2030 i porozumienia paryskiego; B. mając na uwadze, że kraje muszą zwiększyć inwestycje w systematyczne gromadzenie dokładnych i porównywalnych danych zdezagregowanych, aby dowiedzieć się, gdzie występuje intersekcyjność i jakiego rodzaju, określić, jak należy ją uwzględnić, oraz przeanalizować, czy rezultaty działań podjętych w ramach tej strategii wywierają pozytywny wpływ na wszystkich, w szczególności na pozostających najbardziej w tyle; mając na uwadze, że zgodnie z celem zrównoważonego rozwoju nr 17.18 dane należy dezagregować według dochodu, płci, wieku, rasy, pochodzenia etnicznego, statusu migracyjnego, niepełnosprawności i położenia geograficznego;
- C. mając na uwadze, że interesy i priorytety Afryki, wyrażone w szczególności w Agendzie 2063, muszą odgrywać zasadniczą rolę w przebudowie naszych stosunków;
- D. mając na uwadze, że w Afryce mieszka najmłodsza ludność na świecie i znajdują się tam państwa należące do najbardziej niestabilnych na świecie; mając na uwadze, że co miesiąc na rynek pracy wchodzi około miliona Afrykańczyków;
- E. mając na uwadze, że wartość dodana, jaką UE wnosi w partnerstwo z Afryką, będzie zależeć od zdolności UE do połączenia dialogu międzykontynentalnego z metodami uwzględniającymi kontekst, w których uwzględni się zróżnicowaną sytuację lokalną i regionalną, kwestie drażliwe dla krajów partnerskich oraz istniejące struktury społeczne, a także wolę budowania razem z Afryką długoterminowej wizji w oparciu o wspólne wartości i interesy oraz ożywienie multilateralizmu;
- F. mając na uwadze, że dostęp do godnej pracy i warunków życia na szczeblu lokalnym ma zasadnicze znaczenie dla ograniczenia trendów migracyjnych;
- G. mając na uwadze, że w 2018 r. surowce stanowiły 49 % łącznych przywozów UE z

⁵ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0298.

⁶ odpowiednio Dz.U. C 215 z 19.6.2018, s. 2, Dz.U. C 28 z 27.1.2020, s. 101, i teksty przyjęte, P9_TA(2019)0084.

Afryki; mając na uwadze, że sektor wydobywczy to sektor przyciągający do Afryki najwięcej bezpośrednich inwestycji zagranicznych;

- H. mając na uwadze, że bezpieczeństwo, praworządność i dobre rządy są warunkami wstępnymi wzrostu gospodarczego i inwestycji; mając na uwadze, że wzrost gospodarczy i inwestycje muszą mieć zrównoważony charakter i musi towarzyszyć im walka z nierównościami przez politykę redystrybucji oraz wzmacnianie kapitału ludzkiego, równości, uczestnictwa politycznego, systemów zabezpieczenia społecznego i działań na rzecz wdrażania celów zrównoważonego rozwoju;
- I. mając na uwadze, że pokój i bezpieczeństwo stanowią zasadnicze warunki wstępne dla osiągnięcia długoterminowego zrównoważonego rozwoju oraz promowania stabilizacji i silnych instytucji na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym, a także są konieczne dla poprawy warunków życia i osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju;
- J. mając na uwadze, że budowanie państwowości stanowi priorytet dla niepewnych politycznie i słabych administracyjnie państw afrykańskich, co wiąże się ze wzmacnianiem ich mechanizmu zdolności fiskalnej;
- K. mając na uwadze, że 94 mln dzieci poniżej 5. roku życia nigdy nie zostało zarejestrowanych w Afryce Subsaharyjskiej, 51 mln w Afryce Wschodniej i Południowej oraz 43 mln w Afryce Zachodniej i Środkowej; mając na uwadze, że prawo do bycia uznawanym za osobę wobec prawa stanowi kluczowy krok w zapewnianiu ochrony przez całe życie oraz jest warunkiem wstępnym dla korzystania z wszystkich innych praw; mając na uwadze, że akt urodzenia jest dowodem tożsamości prawnej osoby, pozwalającym uniknąć ryzyka bezpaństwowości oraz uzyskać ochronę przed przemocą i wykorzystywaniem;
- L. mając na uwadze, że równość płci musi stanowić priorytet dla przyszłego partnerstwa UE–Afryka, a zatem musi być uwzględniana we wszystkich elementach strategii UE–Afryka; mając na uwadze, że kobiety i młodzież często napotykają przeszkody w wykorzystaniu swojego pełnego potencjału, co pokazują częstsze przypadki przemocy seksualnej i przemocy ze względu na płeć, zakażeń HIV, nieplanowanej ciąży, wczesnego przerywania nauki oraz ograniczonego dostępu do finansowania i przedsiębiorczości;
- M. mając na uwadze, że w Afryce 390 mln ludzi żyje obecnie poniżej granicy ubóstwa i w sytuacji braku włączenia społecznego, co stymuluje nierówności; mając na uwadze, że pandemia COVID-19 zwiększyła podatność Afryki związaną ze słabą dywersyfikacją gospodarczą, niskim poziomem mobilizacji dochodów krajowych, nielegalnymi przepływami finansowymi, dużą zależnością od eksportu surowców i niestabilnością cen towarów; mając na uwadze, że nowy kryzys gospodarczy spowodowany pandemią COVID-19 prawdopodobnie pogłębi nierówności i ubóstwo, przy czym jego pośrednie skutki już wywierają poważny wpływ, w szczególności pod względem braku bezpieczeństwa żywnościowego, utraty dochodów, przekazów pieniężnych i źródeł utrzymania oraz grożącego kryzysu zadłużeniowego;
- N. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 ukazała braki w systemie opieki zdrowotnej i systemie żywnościowym oraz pilną potrzebę budowy ukierunkowanego na ludzi,

uniwersalnego i odpornego systemu opieki zdrowotnej i systemu żywnościowego opartego na prawach człowieka; mając na uwadze, że w nadchodzących dziesięcioleciach może dojść do kolejnych tego typu kryzysów w wyniku zmiany klimatu i utraty różnorodności biologicznej; mając na uwadze, że pandemia COVID-19 może zahamować, a nawet cofnąć postępy poczynione w obszarze trzech najważniejszych trwających epidemii, mianowicie HIV, gruźlicy i malarii, w związku z czym należy przyjąć innowacyjne podejścia zintegrowane, przy jednoczesnym zaangażowaniu zainteresowanych społeczności i wzmacnianiu społeczeństwa obywatelskiego, aby dotrzeć do osób wymagających usług ratujących życie;

- O. mając na uwadze, że należy zachęcać do kontaktów między tymi dwoma kontynentami na wszystkich poziomach i we wszystkich sektorach społeczeństwa;
- P. mając na uwadze, że Rada Pokoju i Bezpieczeństwa UA określiła zmianę klimatu głównym zagrożeniem dla bezpieczeństwa w 2019 r.;
- Q. mając na uwadze, że negatywne skutki zmiany klimatu oraz zanieczyszczenie atmosfery, gleby i wody pochodzące z różnych źródeł w szczególności wpływają na kontynent afrykański; mając na uwadze, że Afryka potrzebuje inwestycji w przystosowanie do kryzysu klimatycznego, podczas gdy w komunikacie z 9 marca 2020 r. skoncentrowano się na łagodzeniu zmiany klimatu; mając na uwadze, że skuteczny sojusz Afryka–Europa na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu może stać się nową siłą napędową globalnej dyplomacji klimatycznej;
- R. mając na uwadze, że 20 grudnia 2017 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło rezolucję, w której ogłosiło okres 2019–2028 Dekadą Rolnictwa Rodzinnego;
- S. mając na uwadze, że w Afryce Subsaharyjskiej występuje najniższy wskaźnik dostępu do energii na świecie; mając na uwadze, że energia elektryczna dociera jedynie do około połowy tamtejszej ludności, a tylko jedna trzecia ludności ma dostęp do czystego gotowania; mając na uwadze, że około 600 mln ludzi nie ma dostępu do energii elektrycznej, a 890 mln do gotowania wykorzystuje paliwa tradycyjne;
- T. mając na uwadze, że finansowanie prywatne ma także kluczowe znaczenie dla udostępnienia wariantów zdecentralizowanych odnawialnych źródeł energii; mając na uwadze, że inwestycje prywatne, zdecentralizowane odnawialne źródła energii i dostosowane modele biznesowe kredytów konsumenckich (np. system repartycyjny i płatności mobilne) mogą zapewnić dostęp do energii w dużych częściach Afryki, w szczególności w Afryce Subsaharyjskiej, gdzie wskaźnik dostępu do energii jest najniższy na świecie;
- U. mając na uwadze, że zabezpieczenie, ochrona i waloryzacja dziedzictwa kulturowego oraz sektora kultury i kreatywnego mogą stymulować zatrudnienie, wzmacniać pozycję młodzieży i kobiet oraz zapewniać wkład na rzecz odpornego i tolerancyjnego społeczeństwa, które szanuje różnice kulturowe i ogranicza nierówności dzięki budowaniu mostów między różnymi społecznościami;

W kierunku odnowionej strategii współpracy z Afryką

1. z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat z 9 marca 2020 r. pt. „W kierunku

kompleksowej strategii współpracy z Afryką” i postrzega go jako krok w kierunku prawdziwie geopolitycznego partnerstwa; podkreśla, że Europę i Afrykę dzieli niewielka odległość geograficzna oraz że łączą je silne więzi historyczne, kulturowe i społeczno-gospodarcze, które wzmacnia wzrost wspólnych wyzwań i interesów strategicznych; podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie są pod każdym względem największym partnerem Afryki w dziedzinie handlu, inwestycji, oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA), pomocy humanitarnej i bezpieczeństwa;

2. przypomina, że Afrykę zamieszkuje ponad miliard ludzi, oczekuje się, że ponad połowa wzrostu liczby ludności świata do 2050 r. nastąpi w Afryce, a sześć z dziesięciu najszybciej rozwijających się gospodarek na świecie to gospodarki afrykańskie; podkreśla, że stosunki UE z Afryką mają ogromne znaczenie dla przyszłości obu kontynentów oraz że dobrobyt obu kontynentów jest ściśle powiązany; powtarza, że rozwój społeczny, osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju i eliminacja ubóstwa muszą pozostać zasadniczymi elementami stosunków UE–Afryka;
3. ponawia swoje wezwania do prawdziwego partnerstwa międzykontynentalnego między Unią Europejską a Unią Afrykańską; podkreśla, że zbliżający się szczyt UE–UA zaplanowany na 2021 r. powinien stanowić podstawę strategicznego, korzystnego dla wszystkich i zorientowanego na wyniki partnerstwa, które odzwierciedli interesy obu stron i wzmocni więzi między tymi kontynentami;
4. wzywa do zbudowania prawdziwego partnerstwa równych sobie stron opartego na prawie międzynarodowym oraz międzynarodowych konwencjach, umowach i normach, a także nakłania do wyjścia poza relację darczyńca–beneficjent; podkreśla znaczenie współpracy z afrykańskimi partnerami, w tym afrykańskim społeczeństwem obywatelskim i diasporą afrykańską, oraz przejrzystego zdefiniowania zasad działania partnerstwa i zakresu odpowiedzialności każdej ze stron w oparciu o jasną ocenę wdrażania wcześniejszych wspólnych umów;
5. zauważa, że potencjał Afryki budzi coraz większe zainteresowanie wielu podmiotów na scenie światowej, oraz wyraża zaniepokojenie, że w wielu dziedzinach Afryka stała się nową areną rywalizacji światowych potęg; podkreśla, że UE jest jednym z pierwszych podmiotów pomagających kontynentowi afrykańskiemu, podczas gdy destrukcyjna polityka stosowana przez inne podmioty negatywnie wpływa na narody afrykańskie, co również niekorzystnie oddziałuje na UE; podkreśla, że sednem motywacji UE w jej stosunkach politycznych i gospodarczych z krajami trzecimi jest propagowanie praw podstawowych, wspieranie instytucji demokratycznych oraz utrzymywanie odpowiedzialności demokratycznej; wyraża przekonanie, że kraje trzecie, takie jak Chiny, dążą do osiągnięcia innych celów, które bywają dla nas niepokojące; podkreśla, że naszym celem jest wzmocnienie odporności i niezależności naszych afrykańskich partnerów; w związku z tym wyraża ubolewanie, że działania innych podmiotów, szczególnie Chin i Rosji, zakładają dążenie do realizacji ich interesów geopolitycznych i skupiają się na coraz większej jednostronności, oraz podkreśla, że podmioty te osiągną korzyści kosztem suwerenności krajów afrykańskich i europejskiego bezpieczeństwa; wzywa UE do koordynowania działań z każdym krajem rzeczywiście zainteresowanym dobrobytem i pozytywnym długofalowym rozwojem kontynentu afrykańskiego, w oparciu o pełne poszanowanie praw człowieka, wolności mediów i odpowiedzialności, przejrzyste i elastyczne sprawowanie rządów oraz walkę z

korupcją, będące zasadniczymi elementami pozwalającymi na zagwarantowanie stabilnego otoczenia politycznego, społecznego i gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu w Afryce; wzywa UE do opracowania strategicznej i długofalowej odpowiedzi na chińską koncepcję „Jeden pas i jeden szlak”, której to odpowiedzi powinny przyświecać nasze wspólne wartości, jak również priorytety i potrzeby wyrażane przez naszych afrykańskich sąsiadów; podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie muszą stać się źródłem stabilności i wiarygodności w regionie; uważa, że Unia Europejska musi odgrywać większą rolę geopolityczną w Afryce i nawiązać stosunki, które będą służyć dobru wszystkich;

6. jest zdania, że należy wzmocnić rolę państw Afryki Północnej w partnerstwie i promować współpracę trójstronną, by dać nowy impuls do współpracy Północ–Południe i Południe–Południe oraz zwiększyć spójność podejścia kontynentalnego;
7. apeluje o to, by partnerstwo to odzwierciedlało nowe priorytety krajów afrykańskich wynikające z pandemii COVID-19; popiera odpowiedź UE na kryzys zakładającą zastosowanie podejścia „Drużyna Europy” oraz postrzega to jako prawdziwy przejaw globalnej solidarności i wartości europejskich;
8. podkreśla, że niekorzystne skutki kryzysu związanego z COVID-19 muszą zmobilizować obydwie kontynenty do pracy na rzecz partnerstwa, które będzie w pełni uwzględniać skutki tego kryzysu i umożliwi zrównoważoną odbudowę sprzyjającą włączeniu społecznemu, ukierunkowaną na rozwój społeczny, w szczególności na edukację i silniejsze systemy opieki zdrowotnej, aby zapobiegać nowym pojawiającym się pandemiom, wykrywać je i reagować na nie oraz przyspieszyć reagowanie na trwające pandemie, a także umożliwi odbudowę ukierunkowaną na równość płci, zrównoważony rozwój, przyspieszenie procesu przemian, w szczególności transformacji ekologicznej i cyfrowej, oraz dobre rządy;
9. przypomina o zobowiązaniu społeczności międzynarodowej do osiągnięcia 17 celów zrównoważonego rozwoju, przy jednoczesnym przestrzeganiu zasad Agendy 2030; uważa, że partnerstwo Afryka–UE pozwoli określić w decydującym stopniu, czy zobowiązanie to zostało spełnione, i że powinno ono opierać się na podejściu strategicznym i przekrojowym, które obejmie wszystkie cele zrównoważonego rozwoju i uwzględni wzajemne powiązania między nimi;
10. uważa, że UA i UE razem reprezentują siłę polityczną 81 państw, i podkreśla znaczenie partnerstwa w systemie wielostronnym; wzywa obie strony do zacieśnienia współpracy na forach wielostronnych i apeluje o ścisłą, pluralistyczną i systematyczną koordynację przed każdym ważnym wydarzeniem związanym z globalnym ładem;
11. przypomina, że Unia Afrykańska i państwa afrykańskie odgrywają ważną rolę w organizacjach wielostronnych, w szczególności w Organizacji Narodów Zjednoczonych, gdzie państwa afrykańskie stanowią 28 % członków; podkreśla, że cel UE polegający na wzmocnieniu międzynarodowego porządku opartego na zasadach i systemu wielostronnego wiąże się ze wsparciem większej sprawiedliwości i równości w zakresie reprezentacji Afryki w globalnych organach zarządzających; w szczególności wzywa UE do wsparcia wniosku Afryki o rozszerzenie Rady Bezpieczeństwa ONZ w celu włączenia do niej stałego przedstawicielstwa z tego

kontynentu;

12. podkreśla, że UE jest obecna zarówno na Oceanie Atlantyckim, jak i Indyjskim dzięki swoim regionom najbardziej oddalonym, które mają powiązania historyczne, gospodarcze i kulturowe z wieloma państwami afrykańskimi; wzywa do ściślejszego zintegrowania regionów najbardziej oddalonych z ich otoczeniem regionalnym oraz do zwiększonej współpracy z państwami afrykańskimi w zakresie wspólnych tematów, w szczególności kwestii środowiska i migracji;
13. podkreśla, że należy wyciągnąć wnioski ze wspólnej strategii Afryka–UE oraz zadbać o to, by nowa wspólna strategia była w pełni spójna z „filarem afrykańskim” przyszłego porozumienia zastępującego umowę z Kotonu i z innymi istniejącymi strategiami politycznymi UE oraz by stanowiła ich uzupełnienie, tak aby osiągnąć większą spójność unijnej polityki rozwoju; przypomina, że należy dopilnować, by partnerstwo międzykontynentalne było wdrażane zgodnie z kontekstem lokalnym, krajowym i regionalnym oraz ze szczególnymi potrzebami;
14. jest zdania, że całościowe partnerstwo międzykontynentalne powinno również umożliwiać dalszą regionalizację; przypomina o stałym wspieraniu przez UE integracji regionalnej (w kontekście, w którym pandemia COVID-19 uwypukliła słabość światowego łańcucha dostaw) oraz organizacji regionalnych w Afryce; popiera pogląd, że UE musi utrzymać elastyczne podejście do poszczególnych krajów i subregionów, w ramach którego dostosuje swoje zaangażowanie i wsparcie do konkretnych potrzeb i sytuacji każdego kraju w pięciu regionach Afryki; wzywa do aktualizacji różnych regionalnych strategii politycznych UE wobec subregionów afrykańskich; ubolewa nad tym, że choć minęło 25 lat od zainicjowania procesu barcelońskiego, stworzenie z państwami południowego sąsiedztwa wspólnej przestrzeni dobrobytu, stabilności i wolności nadal jest odległe;
15. podkreśla znaczenie UA dla integracji kontynentu afrykańskiego, zwłaszcza w odniesieniu do potrzeby pobudzenia handlu między krajami Afryki; podkreśla, że integracja ta powinna być jasno określona i opierać się na potrzebach społeczeństw afrykańskich; przypomina, że silne partnerstwo wymaga nie tylko silnej UE, ale również silnej Unii Afrykańskiej; wzywa UE, aby wspierała wysiłki integracyjne na szczeblu regionalnym i kontynentalnym, a także instytucjonalizację i wzmacnianie Unii Afrykańskiej przez zmniejszenie jej zależności od finansowania zewnętrznego i poprawę jej struktury zarządzania, a także przez wymianę najlepszych praktyk oraz pomoc techniczną i finansową; z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący programu panafrykańskiego w kontekście nowego Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR), który ma na celu sprostanie wyzwaniom stojącym przed całym kontynentem afrykańskim;
16. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje sygnały przewodniczącej Komisji Ursuli von der Leyen wskazujące na to, że stosunki z Afryką staną się centralnym punktem jej mandatu; z zadowoleniem przyjmuje niedawne wizyty przywódców instytucji UE w Addis Abebie; zaleca wzmocnienie tych kontaktów i ich większą regularność na najwyższym szczeblu politycznym; jest zdania, że regularne wspólne wystąpienia przywódców Unii Afrykańskiej i Unii Europejskiej przyczyniłyby się do zwiększenia widoczności naszego partnerstwa i świadomości społecznej na jego temat w

odpowiednich mediach krajowych oraz pokazałyby, jak wielkie znaczenie nadaje się mu w programach politycznych obu kontynentów; uważa, że takie wystąpienia powinny umożliwiać przekazywanie informacji zwrotnych z realizacji partnerstwa, włączania w proces zainteresowanych stron, postępów w osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju oraz debat na temat istotnych kwestii wspólnych dla obu kontynentów;

17. podkreśla potrzebę zaangażowania afrykańskiego i europejskiego społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji pozarządowych, organów lokalnych, sektora prywatnego, diaspory, parlamentarzystów z obydwu regionów, młodzieży, mniejszości i wspólnot religijnych, w określanie i ocenę nowych i istniejących strategii, aby stworzyć partnerstwo skoncentrowane na ludziach, włączające i dostępne wszystkim;
18. podkreśla, że wysiłki UE zmierzające do zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego muszą być przejrzyste oraz oferować możliwości, zasoby i ramy finansowe niezbędne dla uczestnictwa przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego na wszystkich szczeblach, w tym podmiotów lokalnych i zwykłych obywateli; podkreśla, że aby stworzyć partnerstwo skoncentrowane na ludziach, kluczowe znaczenie ma nie tylko zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego, ale także zobowiązanie UE do zwalczania wszelkich form rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i pochodnych form nietolerancji – w UE i poza jej granicami;
19. wzywa wszystkie zainteresowane strony, w tym europejskie i afrykańskie społeczeństwo obywatelskie i społeczności, władze lokalne i parlamenty krajowe, do systematycznego, przejrzystego i opartego na dowodach monitorowania wdrażania strategii oraz do poszanowania zasad spójności polityki na rzecz rozwoju i spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju;
20. podkreśla znaczenie dyplomacji parlamentarnej i uważa, że zgromadzenia parlamentarne, takie jak Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE i Parlament Panafrkański, odgrywają zasadniczą rolę we wzmacnianiu dialogu politycznego między UE a Afryką; podkreśla rolę Parlamentu Europejskiego w monitorowaniu i nadzorowaniu skutecznego wdrażania partnerstwa; przypomina o licznych posiedzeniach parlamentarnych i misjach Parlamentu oraz wzywa do wzmocnienia wymiaru parlamentarnego stosunków UE–UA przez regularne wyjazdy, które umożliwią najważniejszym komisjom parlamentarnym organizowanie spotkań i wymianę poglądów z ich afrykańskimi odpowiednikami;
21. uważa, że diaspory odgrywają zasadniczą rolę w budowaniu mostów i promowaniu wzajemnego zrozumienia między dwoma kontynentami przez transfer wiedzy, inwestycje i przekazy pieniężne oraz że UE powinna umożliwić diasporze udział w kształtowaniu polityki przez wspieranie struktur, które zapewnią zaangażowanie grup z diaspory w sprawy społeczne i polityczne; wzywa Komisję do rozważenia najlepszego sposobu współpracy z diasporą w ramach kompleksowej strategii z Afryką, w tym przez wykorzystywanie synergii między wewnętrznymi i zewnętrznymi instrumentami finansowania podczas stawiania czoła wspólnym wyzwaniom;
22. przypomina, że przekazy pieniężne diaspory mają zasadnicze znaczenie dla lokalnej gospodarki; ostrzega, że zgodnie z przewidywaniami Banku Światowego przekazy

pieniężne do Afryki zmniejszą się o około 20 % w 2020 r. z powodu kryzysu związanego z COVID-19, w szczególności w krajach najslabiej rozwiniętych, w których stanowią one zasadnicze źródło dochodów ubogich gospodarstw domowych; wzywa zatem UE i państwa afrykańskie do działania na rzecz obniżenia kosztów przekazów pieniężnych do poziomu poniżej 3 % do 2030 r. zgodnie z celem zrównoważonego rozwoju nr 10.c;

23. zwraca uwagę, że powodzenie partnerstwa będzie zależeć od przydzielonego mu budżetu; wzywa do podjęcia ogromnych wysiłków na rzecz wsparcia Afryki w przyszłym ISWMR, zaznaczając jednocześnie, że UE pozostaje największym darczyńcą na rzecz Afryki; ubolewa nad faktem, że wiele państw członkowskich UE nie osiągnęło celu przekazania 0,7 % dochodu narodowego brutto na ODA, a niektóre wręcz zmniejszyły swój wkład w pomoc rozwojową;
24. podkreśla, że aby w stosunkach UE–Afryka odejść od dynamiki darczyńca–beneficjent oraz wzmocnić kraje afrykańskie w osiągnięciu zrównoważonego rozwoju, w odnowionych ramach partnerstwa należy przewidzieć konkretne działania służące wspieraniu większej mobilizacji dochodów krajowych w krajach afrykańskich, takie jak wsparcie walki z korupcją i rozwój sprawiedliwych i skutecznych systemów podatkowych oraz zwalczanie unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania;
25. wzywa do przydzielenia większych środków w budżecie UE na współpracę na rzecz rozwoju, finansowanych z nowych zasobów własnych, w tym z podatku od transakcji finansowych;
26. przypomina, że zgodnie z zasadą odpowiedzialności kraju polityka i programy rozwoju mogą odnieść sukces tylko jeśli będą prowadzone przez kraje rozwijające się i dostosowane do sytuacji i potrzeb danego kraju; podkreśla potrzebę współpracy w tym względzie ze społeczeństwem obywatelskim i społecznościami lokalnymi, aby zagwarantować, że potrzeby ludzi zostaną zaspokojone, a problemy rozwiązane;
27. wzywa do rozwijania mechanizmu monitorowania, a także pełnej przejrzystości i rozliczalności finansowania ze środków UE;
28. nalega na to, by pomoc UE nie wydłużała konfliktów ani nie ułatwiała agresywnych zachowań reżimów autorytarnych, które są przyczyną wielu problemów społeczno-gospodarczych i konfliktów politycznych w Afryce; podkreśla, że dążenie do realizacji wspólnych interesów i współpracy musi być spójne z prawem międzynarodowym, podstawowymi wartościami UE oraz celami wspierania demokracji, dobrych rządów i praw człowieka;²⁹. wzywa instytucje UE i państwa członkowskie, aby w kontaktach z kontynentem afrykańskim działały w sposób bardziej spójny i jednolity oraz aby obowiązkowo koordynowały swoją politykę i koncentrowały się na tworzeniu ram dla możliwości gospodarczych i miejsc pracy;
30. uważa, że w partnerstwo należy zaangażować wszystkie 27 państw UE i 55 państw UA; wzywa do pełnego zaangażowania wszystkich państw członkowskich UE w celu zwiększenia widoczności i promowania wartości partnerstwa wśród Europejczyków i krajów partnerskich, co umożliwi lepsze informowanie o wspólnych działaniach i

ambicjach;

Partnerzy na rzecz rozwoju społecznego i gospodarczego

31. wzywa do uznania rozwoju społecznego za najważniejszy element strategii, aby zagwarantować, że nikt nie pozostanie w tyle, przy czym najwyższym priorytetem powinno być zwalczanie ubóstwa, nierówności i dyskryminacji oraz zagwarantowanie wszystkim demokracji, praworządności, dobrych rządów i praw człowieka, ze zwróceniem szczególnej uwagi na najbardziej zmarginalizowane i najsłabsze grupy społeczne; podkreśla, że priorytetowo należy również potraktować dostęp do podstawowych usług społecznych, takich jak żywność, woda i urządzenia sanitarne, do wysokiej jakości systemów opieki zdrowotnej i edukacji, ochrony socjalnej i ochrony środowiska;
32. uważa, że zasadnicze znaczenie ma zagwarantowanie godnych warunków pracy, wzmocnienie praw socjalnych, ulepszenie dialogu społecznego i pracowniczego, wyeliminowanie pracy dzieci i pracy przymusowej oraz poprawa warunków bezpieczeństwa i higieny w miejscu pracy;
33. zdecydowanie podkreśla ważną rolę funkcjonujących państwowych instytucji, organów i infrastruktury oraz uważa, że ich brak może stanowić istotną przeszkodę dla rozwoju, postępu i pokoju; podkreśla, że bezpieczeństwo, stabilność, a w konsekwencji dobrobyt i zrównoważony rozwój można osiągnąć w tych regionach wyłącznie dzięki zastosowaniu kompleksowej strategii; podkreśla znaczenie reform demokratycznych, dobrych rządów i budowania państwowości dla zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że promowanie praworządności, walka z korupcją i wspieranie dostępu do wymiaru sprawiedliwości istotnie przyczyniłoby się do egzekwowania podstawowych praw obywateli w obydwu regionach;
34. podkreśla, że chociaż szereg krajów nadal boryka się z korupcją oraz brakiem dobrych rządów i swobód społecznych i politycznych, wiele z nich rozpoczęło proces transformacji ku reformom i demokracji; przypomina, że kraje w okresie transformacji są szczególnie podatne na zagrożenia i powinny móc liczyć na UE, kiedy zwrócą się do niej o wsparcie; apeluje zatem o udzielanie dobrze skoordynowanego wsparcia i pomocy tym krajom w budowie odporniejszego państwa i społeczeństwa, aby podtrzymywać i wspierać aspiracje ich mieszkańców do pozytywnej zmiany; sugeruje, aby wiceprzewodniczący Komisji / wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa powołał specjalne grupy kontaktowe ad hoc, które usprawnią i ułatwią udzielanie ogólnounijnego wsparcia poszczególnym krajom w okresie transformacji; jest zdania, że należy zintensyfikować wysiłki, by promować pluralistyczne, wielopartyjne systemy polityczne, jak również rozliczalne i demokratyczne sprawowanie rządów w Afryce, szczególnie w państwach niestabilnych, przez ułatwianie pracy grup roboczych złożonych z obywateli i przedstawicieli strony rządowej oraz nadzoru parlamentarnego – w tym z wykorzystaniem platform technologicznych – by gromadzić opinie obywateli na temat kwestii politycznych i promować najlepsze praktyki dzięki partnerskiej wymianie, tak aby poprawić rozliczalność rządu i jego zdolności reagowania, tak ważne dla zagwarantowania zrównoważonego rozwoju, stawiania czoła globalnym wyzwaniom i ograniczania ryzyka pogłębiania niestabilności;

35. podkreśla znaczenie wspierania wolnych, uczciwych i opartych na rywalizacji wyborów oraz wiarygodnych procesów wyborczych; popiera koordynację pomiędzy UE i UA w odniesieniu do misji obserwacji wyborów i pomoc na rzecz zwiększenia zdolności UA do prowadzenia długoterminowej obserwacji wyborów, tak aby były one zgodne ze standardami międzynarodowymi, a także dwustronną współpracę z poszczególnymi krajami i tamtejszym społeczeństwem obywatelskim w celu dopilnowania, by wybory w Afryce były pluralistyczne, przejrzyste i wiarygodne; wskazuje w związku z tym na liczne misje obserwacji wyborów przeprowadzone przez UE przy stanowczym poparciu ze strony Parlamentu; zachęca UE, europejskie organizacje pozarządowe, partie polityczne i społeczeństwo obywatelskie do ścisłej współpracy z ich afrykańskimi odpowiednikami, w tym z urzędnikami publicznymi, w celu nawiązania merytorycznego dialogu politycznego przez opracowywanie strategii politycznych dotyczących poszczególnych kwestii, promowania zdecydowanych praktyk w zakresie demokratycznego sprawowania rządów, zwiększania reprezentacji i włączania zmarginalizowanych grup społecznych oraz promowania konstruktywnego udziału społeczeństwa obywatelskiego i obywateli w życiu publicznym na wszystkich szczeblach.
36. docenia wysiłki na rzecz wzmocnienia wypracowanych w Afryce mechanizmów i przepisów dotyczących ochrony praw człowieka, takich jak Afrykańska karta praw człowieka i ludów i protokoły do niej, Afrykańska karta na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów, Afrykańska Komisja Praw Człowieka i Ludów oraz Afrykański Trybunał Praw Człowieka i Ludów; docenia fakt, że takie mechanizmy i przepisy nadal pomagają afrykańskim partnerom w dostosowywaniu ich własnych instrumentów i mechanizmów w zakresie praw człowieka do uznanych międzynarodowo zasad, przepisów i norm;
37. przypomina o znaczeniu Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) w zwalczaniu bezkarności oraz w obronie wartości takich jak pokój, bezpieczeństwo, równość, uczciwość, sprawiedliwość i rekompensata; apeluje do państw członkowskich UE i państw afrykańskich o dalsze popieranie statutu rzymskiego i MTK; wzywa państwa afrykańskie, które jeszcze nie podpisały i nie ratyfikowały statutu rzymskiego, by to uczyniły;
38. podkreśla, że należy nadać priorytet nadrzędnemu interesowi dziecka oraz promować prawo wszystkich dzieci do spokojnego dzieciństwa i dobrostanu; apeluje o pilne zajęcie się kwestią trudnej sytuacji i marginalizacji dzieci, którym zbyt często odmawia się praw podstawowych, takich jak dostęp do edukacji i podstawowej opieki zdrowotnej oraz, bardziej ogólnie, prawa do dzieciństwa, zwłaszcza w Afryce Subsaharyjskiej i na różnych innych obszarach dotkniętych konfliktami lub skrajnym ubóstwem; apeluje zatem o pełne wdrożenie Konwencji o prawach dziecka;
39. podkreśla, że w ciągu ostatnich 30 lat liczba ludności Afryki podwoiła się i że oczekuje się, że ten silny wzrost demograficzny utrzyma się w nadchodzących dziesięcioleciach; w związku z tym podkreśla znaczenie opracowania wspólnej strategii UA–UE, dzięki której dzieci i młodzież staną się kluczowym elementem partnerstwa i która uwzględni konkluzje ze szczytu młodzieży z 2017 r.;
40. podkreśla, że najlepszym sposobem wzmocnienia pozycji młodzieży jest tworzenie i

propagowanie możliwości jej rozwoju, w szczególności przez oferowanie możliwości zatrudnienia i przedsiębiorczości, a także uczestnictwa w procesach demokratycznych i procesie decyzyjnym; uważa, że strategia ta powinna zwiększyć oferowane młodym ludziom możliwości wymiany i wolontariatu przez skoncentrowanie się w kontaktach i proponowanych projektach na 17 celach zrównoważonego rozwoju;

41. wzywa instytucje Unii Europejskiej i Unii Afrykańskiej do umożliwienia odbywania staży młodym Europejczykom w Unii Afrykańskiej i młodym Afrykańczykom w Unii Europejskiej, aby przeszkolić ich w dziedzinie odpowiednich procesów integracji;
42. wzywa UE do promowania powszechnego dostępu wszystkich osób młodych w całej ich różnorodności, w tym nastoletnich dziewcząt i dziewcząt z niepełnosprawnościami, do przyjaznych dla młodzieży, sprawiedliwych, dostępnych, przystępnych cenowo i opartych na potrzebach świadczeń zdrowotnych, w tym w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz HIV, także w sytuacjach konfliktowych i w kontekście pomocy humanitarnej;
43. zwraca uwagę, że brak wiarygodnych rejestrów ewidencji ludności w niektórych państwach afrykańskich pozbawia wielu obywateli prawnie potwierdzonej tożsamości, a w konsekwencji przysługujących im praw obywatelskich, dostępu do demokratycznego wyrażania opinii i prawa do głosowania; podkreśla, że prowadzi to do braku wiarygodnych i adekwatnych statystyk demograficznych;
44. podkreśla znaczenie inwestycji w konkretne inicjatywy UE ukierunkowane na wzmacnianie afrykańskich krajowych systemów ewidencji ludności, zapewniania, by usługi te były dostępne i poufne, a także wspierania afrykańskich rządów w inwestowaniu w bezpieczne i innowacyjne rozwiązania technologiczne, które ułatwią rejestrację urodzeń zgodnie z celem zrównoważonego rozwoju nr 16.9;
45. uważa, że równość płci i wzmocnienie pozycji kobiet i dziewcząt powinno być traktowane priorytetowo i uwzględniane we wszystkich aspektach partnerstwa; w związku z tym wzywa swoich partnerów do aktywnego promowania roli kobiet i ich wkładu w gospodarkę i społeczeństwo, a także do uznania ich praw obywatelskich i ustawowych, w tym prawa do posiadania własności i prawa do udziału w życiu gospodarczym i politycznym; z zadowoleniem przyjmuje zwiększoną reprezentację kobiet w niektórych krajach afrykańskich; zauważa jednak, że kobiety są nadal słabo reprezentowane w różnych krajach na kontynencie afrykańskim; podkreśla, że poszanowanie i pełna realizacja praw człowieka w odniesieniu do kobiet stanowią podstawę demokratycznego społeczeństwa; uznaje zatem, że te prawa podstawowe i cele należy realizować, by stworzyć prawdziwie demokratyczne społeczeństwo;
46. apeluje o zintensyfikowanie wysiłków w ramach trzeciego unijnego planu działania w sprawie równości płci, w szczególności aby położyć kres przemocy ze względu na płeć, okaleczaniu narządów płciowych kobiet i przymusowemu małżeństwu; wzywa Komisję, aby zagwarantowała synergię między partnerstwem UE–Afryka a trzecim unijnym planem działania w sprawie równości płci z myślą o osiągnięciu równości płci; apeluje, aby w partnerstwie UE–Afryka położyć nacisk na udział kobiet w procesie decyzyjnym; wzywa do opracowania wspólnego planu działania dotyczącego celów, które należy osiągnąć w dziedzinie praw kobiet;

47. podkreśla, że wszechstronna edukacja seksualna ma w szczególności kluczowe znaczenie dla poprawy równości płci, przekształcania szkodliwych norm dotyczących płci oraz zapobiegania przemocy seksualnej, przemocy ze względu na płeć i przemocy domowej, a także nieplanowanym ciążyom i zakażeniom HIV;
48. podkreśla, że dostęp do praw i zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego oraz ich poszanowanie są kluczowym elementem partnerstwa UE–Afryka; zauważa, że potrzebne są pilne działania w związku z tym, iż skutki kryzysu związanego z COVID-19 dodatkowo ograniczyły dostęp do usług i edukacji w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz pogłębiły problem dyskryminacji i przemocy wobec kobiet i dziewcząt; wzywa Komisję, aby w nowym partnerstwie UE–Afryka nadała priorytet prawom i zdrowiu reprodukcyjnemu i seksualnemu oraz zobowiązała się do promowania, ochrony i egzekwowania prawa każdej osoby do pełnej kontroli nad kwestiami związanymi z jej seksualnością oraz prawami i zdrowiem reprodukcyjnym i seksualnym, a także jej prawa do swobodnego i odpowiedzialnego decydowania o nich, bez dyskryminacji, przymusu i przemocy;
49. zauważa, że osoby z niepełnosprawnościami nadal padają ofiarą wielu form dyskryminacji; wzywa do włączenia praw osób z niepełnosprawnościami w Afryce do głównego nurtu strategii i wszystkich uruchamianych instrumentów finansowych oraz apeluje o aktywny udział tych osób w życiu społecznym i systematyczne angażowanie ich w przygotowywanie i wdrażanie strategii mających na celu promowanie ich włączenia, zwłaszcza w dziedzinie edukacji, przedsiębiorczości i transformacji cyfrowej; jest zdania, że można to osiągnąć jedynie dzięki istotnemu zaangażowaniu organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji osób z niepełnosprawnościami;
50. wyraża zaniepokojenie z powodu ciągłych aktów przemocy i dyskryminacji w stosunku do osób LGBTI, zwłaszcza w dziedzinie dostępu do opieki zdrowotnej, i apeluje, by na obu kontynentach zintensyfikować wysiłki zmierzające do ochrony ich praw;
51. przypomina o zasadniczej roli społeczeństwa obywatelskiego, w tym lokalnych organizacji pozarządowych, oraz wolności wypowiedzi dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania demokracji; przypomina, że należy dostrzec i promować wielorakie role i wkład organizacji społeczeństwa obywatelskiego; apeluje, by na obu kontynentach zagwarantować ramy umożliwiające uczestnictwo organizacji społeczeństwa obywatelskiego w procesach opracowywania i oceny polityki na różnych szczeblach decyzyjnych;
52. podkreśla ważną rolę wolnego i prężnego sektora mediów i prasy oraz przypomina, że ma on kluczowe znaczenie dla dostarczania rzetelnych informacji opinii publicznej, która może określać własne priorytety, a także dla zwiększania odporności na fałszywe informacje; zachęca Afrykę do dalszego podejmowania wysiłków w dziedzinie wolności mediów i wsparcia dla dziennikarzy oraz podkreśla ważną rolę wolnej prasy w walce z korupcją oraz w nadzorowaniu i rozliczaniu władz publicznych;
53. przypomina, że zdrowie jest niezbędnym warunkiem rozwoju społecznego i że prawo do zdrowia jest prawem podstawowym; podkreśla, że należy w pełni uwzględnić wielowymiarowy charakter zdrowia; podkreśla, jak ważne jest bezpieczne środowisko

dla ochrony zdrowia ludzi, i że podejście „Jedno zdrowie” należy włączyć w główny nurt przyszłego partnerstwa;

54. podkreśla potrzebę zbudowania prawdziwego partnerstwa w dziedzinie ochrony zdrowia, którego celem będzie wzmocnienie systemów opieki zdrowotnej przez zwiększenie roli społeczności; podkreśla, że budowanie potencjału państw musi być podstawą wspierania powszechnego dostępu do odpowiedniej, dostępnej i przystępnej cenowo opieki zdrowotnej przez wzmacnianie publicznego świadczenia usług zdrowotnych;
55. ponadto podkreśla, że partnerstwo to powinno skoncentrować się na globalnych badaniach i rozwoju w dziedzinie zdrowia oraz zacieśnieniu współpracy między UE i Afryką w zakresie badań i innowacji w dziedzinie zdrowia, a tym samym wspólnie zwiększać lokalną zdolność produkcyjną Afryki i Europy w odniesieniu do produktów zdrowotnych, wyposażenia i leków; w tym celu wzywa UE do wspierania krajów afrykańskich, zwłaszcza krajów najsłabiej rozwiniętych, w skutecznym wdrażaniu elastycznych rozwiązań na potrzeby ochrony zdrowia publicznego przewidzianych w Porozumieniu w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS), takich jak obowiązkowe licencje i import równoległy; zachęca do tworzenia sieci między afrykańskimi i europejskimi społecznościami naukowymi oraz do wymiany wiedzy i doświadczeń, a także podkreśla, że należy rozwiązać problem leków sfalszowanych;
56. podkreśla, że dostęp do usług w zakresie wody, urządzeń sanitarnych i higieny stanowi podstawowy warunek wstępny wszelkich działań mających na celu poprawę zdrowia publicznego i walkę z przenoszeniem chorób oraz że powinien on być kluczowym elementem współpracy między UE a Afryką; nalega na zwiększenie wysiłków w obszarze gospodarki wodnej, budowania infrastruktury oraz promowania higieny i edukacji; apeluje o ukierunkowane usprawnienia w dostępie do tych usług, w szczególności w przypadku najsłabszych i dyskryminowanych grup ludności;
57. podkreśla korzyści dla zdrowia wynikające z utrzymania rutynowych szczepień dzieci oraz wzywa do dalszego wzmacniania programów związanych ze szczepieniami; podkreśla, że kryzys związany z COVID-19 przypomniiał o konieczności zapewnienia dostępu do szczepionek i leczenia, i wzywa oba kontynenty do ścisłej współpracy w celu dopilnowania, by wszyscy mogli z nich korzystać;
58. wyraża zaniepokojenie faktem, że pojawia się coraz więcej wzajemnie powiązanych kryzysów – w dziedzinie zdrowia, żywności, środowiska czy bezpieczeństwa – i że oczekuje się, że będą się one pogłębiać w związku ze zmianą klimatu i utratą różnorodności biologicznej, dlatego zwraca uwagę na potrzebę kompleksowego wzmocnienia odporności ludzi i ekosystemów, a także międzysektorowych zdolności w zakresie zapobiegania kryzysom, gotowości na nie, nadzoru kryzysowego, zarządzania sytuacjami kryzysowymi i reagowania na nie, w przyszłej strategii i połączonej strategii na rzecz przyszłych reakcji na globalne pandemie; apeluje o głębszą refleksję na temat modeli ochrony socjalnej, dochodu podstawowego i formalizacji gospodarki nieformalnej oraz zwraca uwagę na potrzebę wspierania godnej pracy i dialogu społecznego; zachęca do wspierania dostępu do edukacji, szkolenia i zatrudnienia w sytuacjach niestabilności, kryzysu i przedłużających się kryzysów, gdyż są to kluczowe

czynniki wspierające stabilność i zapewniające źródła utrzymania;

59. zaznacza, że włączająca i dostępna edukacja wysokiej jakości jest prawem podstawowym i warunkiem wstępnym zwłaszcza ochrony dzieci oraz wzmocnienia pozycji dziewcząt, w tym w sytuacjach nadzwyczajnych;
60. przypomina, że Afrykę zamieszkuje jedna z największych młodych populacji na świecie, co stanowi ogromne wyzwanie pod względem kształcenia, ale jednocześnie jest korzystne dla przyszłego rozwoju kontynentu; przypomina o znaczeniu edukacji w kształtowaniu roli obywateli w społeczeństwie oraz w pobudzaniu zrównoważonego wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy; podkreśla, że analfabetyzm i brak wysokiej jakości edukacji i wyszkolonych specjalistów stoją na przeszkodzie zrównoważonemu rozwojowi; podkreśla, że kształcenie dla wszystkich jest kwestią o charakterze horyzontalnym i całościowym, która wpływa na każdy wymiar celów zrównoważonego rozwoju; zwraca uwagę na cel zrównoważonego rozwoju nr 4.1, który dotyczy zapewnienia wszystkim 12-letniego cyklu bezpłatnej edukacji na szczeblu podstawowym i średnim;
61. uważa, że edukacja powinna być priorytetem pomocy rozwojowej, zwłaszcza w krajach najubożniej rozwiniętych, oraz kluczowym filarem partnerstwa Afryka–UE; domaga się, by nowe partnerstwo nadawało priorytet kształceniu nauczycieli i wzmocnianiu struktur edukacyjnych, w szczególności w krajach niestabilnych i dotkniętych konfliktami; wzywa do walki z wczesnym kończeniem nauki, w szczególności na obszarach wiejskich, przez zapewnienie odpowiednich stołówek szkolnych i usług w zakresie higieny; zachęca do promowania szkolenia zawodowego; wzywa państwa do znacznych inwestycji w infrastrukturę i transformację cyfrową, aby umożliwić objęcie systemem szkolnym jak największej liczby dzieci z obszarów wiejskich i miejskich;
62. podkreśla, że należy rozwiązać problem przeszkód napotykanych przez dziewczęta w dostępie do wysokiej jakości, bezpiecznej i włączającej edukacji i szkoleń na wszystkich poziomach i we wszystkich okolicznościach, w tym w sytuacjach konfliktowych i w kontekście pomocy humanitarnej; podkreśla, że edukacja „włączająca” oznacza pełne poszanowanie prawa wszystkich dzieci do równego dostępu do edukacji, niezależnie od płci, statusu społeczno-gospodarczego, środowiska kulturowego czy religii, ze szczególnym naciskiem na zmarginalizowane społeczności i dzieci z niepełnosprawnościami;
63. podkreśla potrzebę mocniejszego powiązania kształcenia, rozwoju umiejętności i zatrudnienia, aby umożliwić pełne uczestnictwo młodzieży w rynku pracy, zwłaszcza przez włączanie do głównego nurtu programów nauczania umiejętności cyfrowych i ekologicznych; podkreśla, że kształcenie i szkolenie techniczne i zawodowe o wysokiej jakości odgrywa kluczową rolę w zatrudnieniu młodzieży i należy je promować; wzywa do wspierania dialogu z sektorem prywatnym, aby zachęcić do dostosowywania szkoleń do potrzeb rynku pracy;
64. wzywa do tworzenia sieci między afrykańskimi i europejskimi uniwersytetami oraz do przyspieszenia wymiany wiedzy; domaga się większej mobilności Północ–Południe i Południe–Północ w zakresie szkolenia zawodowego, stypendiów i programów wymiany akademickiej w przypadku młodych ludzi w Afryce i UE, np. za

pośrednictwem programów Erasmus i Erasmus dla młodych przedsiębiorców, z myślą o wspieraniu nowych przedsiębiorców w nabywaniu odpowiednich umiejętności do zarządzania przedsiębiorstwem;

65. wyraża ubolewanie, że w komunikacie Komisji pominięto wymiar zagranicznej polityki kulturalnej i obiecujący potencjał pogłębionej europejsko-afrykańskiej współpracy kulturalnej; przypomina znaczenie dialogu kulturowego między Europą i Afryką i uważa, że stosunki kulturalne i dialog międzykulturowy mogą przyczynić się do budowania zaufania i promowania wspólnego poczucia przynależności w ramach partnerstwa; domaga się skoordynowanych działań przedstawicielstw dyplomatycznych i konsularnych państw członkowskich, delegatur UE oraz europejskich i lokalnych zainteresowanych stron, a także Europejskiego Stowarzyszenia Narodowych Instytutów Kultury, we wdrażaniu wspólnych projektów i działań w państwach trzecich w oparciu o zasady stosunków kulturalnych, które skupiają się na budowaniu wzajemnego zaufania i zrozumienia przez dialog międzyludzki między Europą i Afryką;
66. przypomina, że współpraca kulturalna wewnątrz UE oraz z krajami partnerskimi promuje globalny porządek w oparciu o utrzymywanie pokoju oraz zwalczanie ekstremizmu i radykalizacji przez dialog międzykulturowy i międzyreligijny na temat demokracji, praworządności, wolności wypowiedzi, praw człowieka i podstawowych wartości;
67. podkreśla znaczenie promowania afrykańskiego dziedzictwa, tożsamości kulturowej, historii i sztuki; wzywa do zwrotu dóbr kultury krajom afrykańskim i ustanowienia warunków umożliwiających trwałą restytucję afrykańskiego dziedzictwa; wzywa UE i Afrykę do ustanowienia „kultury pamięci”, która umożliwi obydwu kontynentom zidentyfikowanie pozostałości po kolonializmie w obecnych stosunkach i wynegocjowanie odpowiednich środków, aby im przeciwdziałać;
68. przypomina o dużej różnorodności językowej na kontynencie afrykańskim; wzywa UE i państwa członkowskie do jej zachowania w ramach przyszłych stosunków; przypomina o konieczności ścisłej współpracy z UNESCO, aby zapewnić zachowanie różnorodności kulturowej i językowej oraz znaleźć wspólną płaszczyznę współpracy;

Partnerzy na rzecz zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu

69. podkreśla, że Unia Europejska ma istotne powiązania gospodarcze z państwami afrykańskimi i że powiązania te powinny być w przyszłości dalej wzmacniane w celu zapewnienia produktywniej transformacji regionu i budowania odporności; zauważa, że Chiny zwiększyły swoją obecność w Afryce, podczas gdy państwa członkowskie UE wykazały tylko bardzo wybiórcze zainteresowanie handlem z państwami afrykańskimi i inwestycjami w nich, co sprawia, że wolumen handlu między UE a większością państw afrykańskich pozostaje stosunkowo niewielki; podkreśla, że UE potrzebuje całkowicie nowych fundamentów dla swojego partnerstwa gospodarczego z Afryką, co oznacza, że musi stworzyć nowe realia, w których UE i Afryka rozwiną zrównoważone partnerstwo przynoszące obopólne korzyści, przekształcając stosunki gospodarcze, komercyjne i handlowe w kierunku solidarności i współpracy, a także zapewniając sprawiedliwy i etyczny handel; podkreśla, że warunkiem wstępnym tego partnerstwa jest dalszy i znaczący zrównoważony rozwój we wszystkich państwach afrykańskich; podkreśla w

związku z tym potrzebę zapewnienia inwestycji i ukierunkowanego wsparcia oraz poszanowania spójności polityki na rzecz rozwoju;

70. podkreśla swoje przekonanie, że Afryka – kontynent bogaty w zasoby naturalne, o dynamicznych i rozwijających się gospodarkach charakteryzujących się wysokim wzrostem, z rosnącą klasą średnią oraz młodą i kreatywną ludnością – jest kontynentem możliwości, który wielokrotnie udowodnił, że postęp gospodarczy i rozwój są możliwe;
71. podkreśla znaczenie uwzględniania wszystkich przyczyn strukturalnych i czynników zewnętrznych wpływających na brak bezpieczeństwa i ubóstwo w Afryce przez zajęcie się podstawowymi przyczynami konfliktów, głodu, zmiany klimatu, nierówności, braku podstawowych usług i nieodpowiedniego modelu rolnictwa, promowanie politycznych i inkluzywnych rozwiązań konfliktów oraz wdrażanie kompleksowego podejścia skupiającego się na ograniczaniu cierpienia najsłabszych grup społecznych;
72. zwraca uwagę na znaczenie rozwijania produkcji krajowej i zdolności wytwórczych, co przyczyniłoby się do zmniejszenia zależności od przywozu z zagranicy; podkreśla, że Afryka potrzebuje transformacji przemysłowej i transformacji pod względem infrastruktury, co będzie możliwe jedynie w drodze dużych, zrównoważonych inwestycji, w których publiczno-prywatne metody działania będą stanowić wykonalną opcję wspierania rozwoju; zauważa, że Europejski Fundusz na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR) powinien finansować inwestycje przyczyniające się do zrównoważonego rozwoju gospodarczego i społecznego sprzyjającego włączeniu społecznemu w oparciu o dostępność i projektowanie dla wszystkich, przy jednoczesnym dostrzeżeniu braków w krajach najsłabiej rozwiniętych (LDC);
73. podkreśla, że inwestycje sektora prywatnego powinny służyć lokalnemu rynkowi i ludności oraz być ukierunkowane na osoby o niewielkim dostępie do finansowania, aby zagwarantować system finansowania sprzyjający włączeniu społecznemu grup zmarginalizowanych, na przykład przez inwestycje bezpośrednie w lokalne mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), a także modele biznesowe gospodarki społecznej, takie jak przedsiębiorstwa rodzinne;
74. domaga się silnych mechanizmów monitorowania i oceny w celu zapewnienia zgodności z tymi celami; podkreśla, że wzmocnienie społeczeństwa obywatelskiego, a tym samym włączenie partnera społecznego do struktur inwestycyjnych, jest istotnym aspektem strategii politycznych UE odnoszących się do państw afrykańskich oraz prowadzonych wraz z nimi;
75. przypomina ustalenia zawarte w niedawnym sprawozdaniu z oceny EFZR, w którym stwierdzono, że nie ma dowodów na potencjał w zakresie rozwoju, dodatkowość mechanizmów mieszania finansowania ani odpowiedzialność krajową za nie;
76. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie G20 dla Afryki – inicjatywę rozpoczętą w 2017 r. w celu promowania prywatnych inwestycji w Afryce, w tym w infrastrukturę – oraz postrzega tę inicjatywę jako dobrą platformę do dalszej realizacji kompleksowych i skoordynowanych programów reform uwzględniających specyfikę danego kraju; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że do inicjatywy tej dołączyło jak dotąd 12 krajów afrykańskich;

77. podkreśla, że we współpracy handlowej i gospodarczej między UE a Afryką należy priorytetowo traktować integrację regionalną na kontynencie afrykańskim; wzywa Unię do zwiększenia wsparcia dla afrykańskich strategii integracyjnych i zagwarantowania spójności jego wdrażania na szczeblu kontynentalnym, regionalnym i krajowym;
78. wzywa Komisję do wspierania Afryki w jej dążeniu do kontynentalnej strefy wolnego handlu; z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie Afrykańskiej Kontynentalnej Strefy Wolnego Handlu (AfCFTA) oraz podkreśla jej olbrzymi potencjał jako instrumentu wsparcia handlu między krajami Afryki i integracji regionalnej oraz poprawy dostępu Afryki do globalnych rynków; podkreśla, że AfCFTA powinna umożliwiać integrację korzystną dla wszystkich mieszkańców Afryki, również grup najbardziej zmarginalizowanych; przypomina, że między krajami afrykańskimi istnieją różnice w dziedzinie rozwoju, które należy wziąć pod uwagę, aby nie zwiększać nierówności; jest zdania, że wsparcie UE na rzecz AfCFTA powinno być ukierunkowane na opracowanie ram regulacyjnych, aby zapobiegać równaniu w dół norm społecznych i środowiskowych; uważa, że AfCFTA i trwające wysiłki na rzecz integracji regionalnej stanowią dobrą okazję do przywrócenia równowagi w międzynarodowym systemie inwestycyjnym, tak aby stał się on odpowiedzialny i sprawiedliwy oraz prowadził do zrównoważonego rozwoju;
79. uważa, że w Afryce należy stworzyć i zróżnicować intrakontynentalne łańcuchy wartości, aby same państwa afrykańskie mogły generować większą wartość dodaną; podkreśla konieczność wdrażania pomocy technicznej w dziedzinie współpracy transgranicznej i innych kwestii technicznych na potrzeby rozwoju regionalnego łańcucha wartości; odnotowuje, że wciąż istnieją znaczne przeszkody w takim handlu ze względu na cła i inne bariery, a także słabą infrastrukturę i wysokie koszty transakcji; zwraca zatem uwagę na konieczność poczynienia znacznych inwestycji w infrastrukturę transportową w celu ułatwienia handlu między krajami Afryki;
80. podkreśla, że UE i Unia Afrykańska mają wspólny cel w postaci stabilnego, opartego na zasadach wielostronnego systemu handlowego, którego filarem jest Światowa Organizacja Handlu (WTO);
81. przypomina, że do najważniejszych wyzwań stojących przed krajami rozwijającymi się należy przejście na kolejne ogniwa globalnego łańcucha wartości za pomocą dywersyfikacji gospodarczej; wzywa UE do powstrzymania się od przyjmowania polityki handlowej, która zasadniczo zakazuje krajom afrykańskim nakładania należności celnych wywozowych na surowce, o ile jest to zgodne z zasadami WTO;
82. przypomina, że swobodny i uczciwy handel z kontynentem afrykańskim ma kluczowe znaczenie dla wspierania zrównoważonego rozwoju i ograniczania ubóstwa; zwraca się do Komisji o włączenie społeczeństwa obywatelskiego na wszystkich szczeblach dialogu politycznego, w szczególności podczas przygotowywania, monitorowania i oceny umów handlowych; podkreśla, że umowy o partnerstwie gospodarczym (UPG) i ogólny system preferencji taryfowych (GSP) są ważnymi instrumentami w stosunkach handlowych UE–Afryka; wzywa jednak Komisję do wzięcia pod uwagę rozbieżnych opinii na temat UPG oraz znalezienia konkretnych rozwiązań, aby odpowiedzieć na obawy krajów afrykańskich, w szczególności dotyczące ich priorytetu, jakim jest budowanie regionalnych łańcuchów wartości i zwiększanie dynamiki handlu

wewnątrzafrykańskiego; ponawia swój wniosek o przeprowadzenie dogłębnej analizy skutków umów o partnerstwie gospodarczym;

83. apeluje o systematyczne włączanie do wszystkich obecnie negocjowanych i przyszłych UPG wiążących i możliwych do wyegzekwowania mechanizmów na potrzeby wdrażania rozdziałów dotyczących handlu i zrównoważonego rozwoju odnoszących się do kwestii praw człowieka, praw pracowniczych i norm środowiskowych, a jednocześnie podkreśla, że umowy muszą być spójne z polityką rozwojową i celami zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza w odniesieniu do ich wpływu na wylesianie, zmianę klimatu i utratę różnorodności biologicznej;
84. odnotowuje, że kraje afrykańskie, choć stanowią ponad 50 % beneficjentów systemu GSP, odpowiadają jedynie za mniej niż 5 % przywozu UE w ramach systemu GSP; zwraca się do Komisji, aby udzielała wsparcia podmiotom gospodarczym w krajach korzystających między innymi w przestrzeganiu reguł pochodzenia i pokonywaniu barier technicznych; ubolewa nad faktem, że system GSP nie przyczynił się dotychczas do dywersyfikacji gospodarczej afrykańskich krajów korzystających; ponawia swój apel do Komisji, by rozważyła rozszerzenie wykazu produktów objętych rozporządzeniem GSP;
85. apeluje do Komisji, ze względu na udokumentowane rosnące ryzyko rozprzestrzeniania się patogenów odzwierzęcych w Afryce, by promowała w krajach afrykańskich surowsze normy dotyczące środków sanitarnych i fitosanitarnych oraz dobrostanu zwierząt w drodze współpracy regulacyjnej i dialogu regulacyjnego;
86. wskazuje, że inwestycje prywatne i partnerstwa publiczno-prywatne mają zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju i dla rozwoju lokalnego sektora prywatnego i muszą być zgodne z prawami człowieka, normami godnej pracy i normami środowiskowymi, a także międzynarodowymi celami klimatycznymi i zieloną transformacją oraz że w pierwszej kolejności powinny zaspokoić potrzeby finansowe bardzo małych przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje, że Komisja stara się uczynić z „Sojuszu Afryka–Europa” centralny filar stosunków gospodarczych między tymi dwoma kontynentami;
87. zauważa, że MŚP i przedsiębiorstwa rodzinne odgrywają ważną rolę w rozwoju lokalnej gospodarki; wskazuje, że MŚP są kluczowym czynnikiem stymulującym tworzenie miejsc pracy i stanowią 95 % przedsiębiorstw w Afryce; uważa, że w strategii należy nadawać priorytet przedsiębiorczości i dostępowi do finansowania, a jednocześnie tworzyć niezawodne otoczenie biznesowe; uważa poza tym, że wsparcie dla lokalnego sektora prywatnego będzie miało zasadnicze znaczenie w ramach odbudowy po kryzysie związanym z COVID-19; zwraca uwagę na możliwości, jakie stwarza unijna Agencja Wykonawcza ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (EASME) dla promowania współpracy między przedsiębiorstwami i zakładania spółek joint venture z przedsiębiorstwami afrykańskimi, co ponadto nie tylko zwiększyłoby widoczność możliwości biznesowych, lecz także sprzyjałoby bardzo potrzebnemu dostępowi do finansowania i do technologii dzięki transferowi wiedzy fachowej;
88. podkreśla, że partnerstwo Afryka–UE w zakresie sektora prywatnego powinno

obejmować solidne przepisy dotyczące odpowiedzialnego finansowania; przypomina, że nadal należy poczynić znaczne postępy, aby unikać nadużyć ze strony przedsiębiorstw, w związku z czym podkreśla, że zapewnianie poszanowania zasad społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, praw człowieka i środowiskowej należytej staranności powinno być wyraźnie określone jako jeden z głównych priorytetów partnerstwa UE–Afryka;

89. podkreśla, że przedsiębiorstwa europejskie ponoszą odpowiedzialność za swoje łańcuchy dostaw; apeluje do Komisji, by przygotowała ambitny wniosek ustawodawczy w sprawie nałożenia na przedsiębiorstwa z UE obowiązku należytej staranności w zakresie praw człowieka, praw socjalnych i ochrony środowiska; wzywa Komisję, aby przy opracowywaniu wszelkich takich wniosków dopilnowała, by miały one zastosowanie do całego łańcucha dostaw i były zgodne z wytycznymi OECD w sprawie odpowiedzialności społecznej i praw człowieka w handlu oraz z zasadami WTO oraz by po wnikliwej ocenie wnioski te uznano za funkcjonalne i mające zastosowanie do wszystkich podmiotów na rynku, w tym MŚP, a także by zawierały one przepisy ułatwiające stronom poszkodowanym dostęp do wymiaru sprawiedliwości;
90. podkreśla, że lewarowane inwestycje prywatne powinny mieć charakter dodatkowy a nie zastępujący względem zobowiązania krajów rozwiniętych do przeznaczania 0,7 % dochodu narodowego brutto (DNB) na oficjalną pomoc rozwojową i 0,15–0,2 % DNB na kraje najsłabiej rozwinięte (LDC);
91. jest zdania, że strategia UE–Afryka powinna również uwzględniać pomoc krajom afrykańskim w dopilnowaniu, by ich bogactwo oparte na zasobach mineralnych prowadziło do rzeczywistego rozwoju, oraz wzywa do przeglądu skuteczności obowiązujących środków, również w odniesieniu do budzącej wątpliwość eksploatacji Afryki przez Chiny i Rosję; wzywa Komisję i partnerów afrykańskich UE do sprawnego wdrożenia środków wymaganych na mocy rozporządzenia w sprawie minerałów z regionów ogarniętych konfliktami⁷ oraz do niezwłocznego opublikowania wykazu przedsiębiorstw spoza UE, które nie spełniają wymogów określonych w tym rozporządzeniu; podkreśla mocne strony Europy (tj. przejrzystość, wysoką jakość towarów i usług, demokratyczne rządy) i ufa, że te podstawowe wartości są na tyle atrakcyjne, aby stanowić przekonującą alternatywę dla modeli autorytarnych;
92. dostrzega znaczenie wdrożenia wizji górnictwa afrykańskiego przyjętej w 2009 r. przez szefów państw i rządów afrykańskich w celu zadbania o przejrzystą, sprawiedliwą i optymalną eksploatację zasobów mineralnych;
93. przypomina, że sektor wydobywczy odgrywa ważną rolę w gospodarkach wielu krajów afrykańskich i jest związany z nierówną współzależnością w zakresie zasobów z Europą, która to nierówność powinna zostać skorygowana poprzez rozwiązanie problemu nielegalnego odpływu dochodów podatkowych i należności licencyjnych w

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/821 z dnia 17 maja 2017 r. ustanawiające obowiązki w zakresie należytej staranności w łańcuchu dostaw unijnych importerów cyny, tantalu i wolframu, ich rud oraz złota pochodzących z obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka, Dz.U. L 130 z 19.5.2017, s. 1.

sektorze wydobywczym za pośrednictwem dyrektywy w sprawie przejrzystości⁸ i dyrektywy o rachunkowości⁹;

94. wyraża zaniepokojenie rosnącą liczbą spraw z zakresu rozstrzygania sporów między inwestorem a państwem (ISDS) prowadzonych przeciwko państwom afrykańskim, zwłaszcza przez przedsiębiorstwa europejskie; wzywa rządy i przedsiębiorstwa w UE do powstrzymania się od korzystania z ISDS oraz do położenia kresu licznym sprawom z zakresu ISDS wszczętym przeciwko krajom afrykańskim;
95. uważa, że partnerstwo powinno wspierać przedsiębiorczość kobiet i młodych ludzi na obszarach wiejskich i miejskich oraz że w tym celu konieczne jest wspieranie równego dostępu do zasobów gospodarczych i produkcyjnych, takich jak usługi finansowe i prawo do ziemi; wzywa do rozwijania wymiany między afrykańskimi i europejskimi kobietami prowadzącymi przedsiębiorstwa za pośrednictwem platform umożliwiających tworzenie sieci, wymianę doświadczeń i opracowywanie wspólnych projektów;
96. przypomina, że pozycję kobiet można wzmacniać za pomocą rygorystycznych przepisów dotyczących płci i handlu w umowach handlowych; apeluje w związku z tym do Komisji, by wspierała Unię Afrykańską we wdrażaniu strategii na rzecz równości płci i wzmacniania pozycji kobiet oraz wdrożyła środki przyczyniające się do osiągnięcia równości płci w swoich umowach handlowych z państwami afrykańskimi;
97. podkreśla ogromne ograniczenia budżetowe, z jakimi musi mierzyć się Afryka przy radzeniu sobie ze społeczno-gospodarczymi skutkami pandemii; przypomina, że niektóre kraje afrykańskie wydają więcej pieniędzy na spłatę zadłużenia niż na opiekę zdrowotną; uważa, że należy zwrócić szczególną uwagę na ograniczenie nierównoważonych poziomów zadłużenia, które skutkują poważną utratą usług publicznych i środków z zakresu opieki społecznej; odnotowuje ogłoszenie przez grupę G20 tymczasowego moratorium na spłatę zadłużenia dla najsłabszych krajów rozwijających się jako pierwszy krok w dobrym kierunku; ponawia apele do wierzycieli prywatnych, by uczestniczyli w inicjatywie dotyczącej porównywalnych warunków, i zachęca grupę G20, Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW) i Bank Światowy, jak również wielostronne banki rozwoju, do poczynienia dalszych kroków w sprawie umorzenia długów i dalszego badania możliwości zawieszenia płatności za obsługę zadłużenia; w ujęciu bardziej ogólnym wzywa do utworzenia wielostronnego mechanizmu odzyskiwania wierzytelności, by rozwiązać zarówno problem skutków kryzysu, jak i zapotrzebowania na finansowanie określonego w Agendzie na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030; podkreśla, że należy powiązać środki umarzania długów z dodatkową mobilizacją oficjalnej pomocy rozwojowej oraz priorytetowo traktować finansowanie oparte na dotacjach jako opcję domyślną, zwłaszcza w przypadku krajów najsłabiej rozwiniętych;
98. podkreśla, jak ważne jest wspieranie państw afrykańskich w zwiększaniu ich zdolności

⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/50/UE z dnia 22 października 2013 r., Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 13.

⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19.

do mobilizacji dochodów krajowych, by zwiększać inwestycje w podstawowe usługi publiczne; przypomina, że nielegalne przepływy finansowe są dwa razy większe od kwoty oficjalnej pomocy rozwojowej otrzymywanej przez kraje afrykańskie i wynoszą łącznie około 50 mld USD rocznie, a także wywierają dramatyczny wpływ na rozwój kontynentu i rządzenie nim; wzywa UE do dalszego wspierania afrykańskich partnerów w poprawie rządzenia, zwalczaniu korupcji, zwiększaniu przejrzystości systemów finansowych i podatkowych oraz tworzeniu odpowiednich mechanizmów regulacyjnych i monitorujących;

99. zaleca UE i UA sprawniejsze wdrażanie i egzekwowanie istniejących krajowych i międzynarodowych instrumentów antykorupcyjnych oraz korzystanie z nowych technologii i usług cyfrowych; wzywa UE do przyjęcia rygorystycznych ram regulacyjnych dotyczących korupcji;

Partnerzy na rzecz zielonego ładu UA–UE

100. przypomina, że kraje afrykańskie i ich ludność są szczególnie dotknięte negatywnymi skutkami zmiany klimatu; przypomina, że według danych Ośrodka Badań nad Epidemiologią Kłesk Żywiolowych (CRED) w 2019 r. na skutek ekstremalnych zdarzeń pogodowych ucierpiało niemal 16,6 mln Afrykańczyków, czyli o 195 % więcej niż w 2018 r.; podkreśla potrzebę umieszczenia ochrony klimatu i środowiska w centrum partnerstwa zgodnie z zobowiązaniem UE do przestrzegania porozumienia paryskiego i Konwencji o różnorodności biologicznej; przypomina, że zwrócił się o przeznaczenie 45 % budżetu przyszłego ISWMR na te cele;
101. wyraża zaniepokojenie sposobem, w jaki zmiana klimatu może zniweczyć rozwój społeczny i osłabić perspektywy rozwoju niestabilnych krajów afrykańskich o niskich dochodach, oraz podkreśla, że może to doprowadzić do destabilizacji, przemocy i konfliktów; podkreśla, że UE powinna oferować konkretne, przewidywalne, rozliczalne i długoterminowe wsparcie finansowe i techniczne krajom afrykańskim, aby w równym stopniu wzmocnić ich strategie przystosowania się do zmiany klimatu i jej łagodzenia (tj. dzięki projektom skupiającym się na zrównoważonym rolnictwie, przystosowaniu w oparciu o ekosystemy i zrównoważonych miastach), przy czym należy zwrócić szczególną uwagę na zapobieganie ryzyku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz na społeczności znajdujące się w niekorzystnej sytuacji;
102. podkreśla kluczową rolę dyplomacji wodnej, gdyż w wyniku zmiany klimatu woda może stać się coraz bardziej ograniczonym zasobem; podkreśla potrzebę skuteczniejszej dyplomacji klimatycznej w celu promowania powiązań między krajową, zagraniczną i międzynarodową polityką klimatyczną;
103. wzywa UE, aby pomogła państwom afrykańskim we wdrażaniu i zwiększaniu ambicji ich ustalonych na poziomie krajowym wkładów w kontekście porozumienia paryskiego i ram z Sendai, co zapewni im odpowiednie środki finansowe na przystosowanie się do zmiany klimatu, jej łagodzenie, kompensowanie strat i szkód, a także na krajowe strategie i plany działania w zakresie różnorodności biologicznej; podkreśla, że aby takie wsparcie było skuteczne, przyszłe partnerstwo UE–Afryka na rzecz transformacji musi opierać się na zasadach wspólnej, lecz zróżnicowanej odpowiedzialności oraz spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju, a także zapewniać zieloną

transformację, która jest sprawiedliwa i inkluzywna;

104. podkreśla, że strategie przystosowania powinny promować zmianę modelu w państwach afrykańskich w kierunku rozwiązań opartych na naturze; wzywa do promowania inkluzywnego udziału zainteresowanych stron m.in. w opracowywaniu i wdrażaniu wkładów ustalonych na poziomie krajowym, krajowych planów dostosowawczych i krajowych planów inwestycji rolnych;
105. zwraca uwagę na wyjątkową sytuację i potrzeby małych rozwijających się państw wyspiarskich w odniesieniu do przystosowania się do zmiany klimatu i jej łagodzenia;
106. podkreśla ponadto konieczność uwzględnienia wymiaru płci w działaniach na rzecz klimatu, z uwagi na szczególne konsekwencje zmiany klimatu i degradacji środowiska dla kobiet i dziewcząt; wzywa partnerów afrykańskich i europejskich do zwracania większej uwagi w ramach przyszłego partnerstwa UE–Afryka na rolę, jaką mogą odgrywać kobiety w kierowaniu społeczności ku bardziej zrównoważonym praktykom oraz w uczestnictwie w podejmowaniu decyzji w sprawie przystosowania się do zmiany klimatu i jej łagodzenia;
107. wnosi o szybkie uruchomienie dyplomacji w zakresie zielonego ładu i o utworzenie grupy zadaniowej ds. zewnętrznego wymiaru Europejskiego Zielonego Ładu, która powinna opracować zalecenia dotyczące zielonego ładu UA–UE, a także angażować organy lokalne i organizacje społeczeństwa obywatelskiego w ramach podejścia wielopoziomowego obejmującego wiele zainteresowanych stron; uważa, że ład ten powinien przede wszystkim wspierać przyjęcie ram regulacyjnych umożliwiających przejście na zieloną gospodarkę, rozwijanie gospodarki o obiegu zamkniętym i tworzenie miejsc pracy w sektorach o zrównoważonym charakterze;
108. podkreśla znaczenie współpracy regionalnej oraz współpracy obejmującej pomoc techniczną, a także wymianę informacji i dobrych praktyk; zaznacza, jak ważne jest lepsze informowanie o przyszłych zagrożeniach związanych z klimatem i klęskami żywiołowymi oraz wspieranie legalnego transferu technologii przyjaznych dla klimatu; w tym celu wzywa UE, aby wspierała przyjęcie deklaracji w sprawie praw własności intelektualnej i zmiany klimatu, porównywalnej do deklaracji z Ad-Dauhy z 2001 r. w sprawie porozumienia TRIPS i zdrowia publicznego;
109. podkreśla potrzebę opracowania strategii politycznych i projektów w zakresie zrównoważonych innowacji, umożliwiających państwom afrykańskim odejście od starszych i bardziej zanieczyszczających technologii z myślą o realizacji konkretnego celu, jakim jest osiągnięcie zrównoważonego rozwoju społecznego i środowiskowego, a także wzywa w związku z tym do zbadania, w jaki sposób takie zmiany mogą przyczynić się do realizacji tych celów w państwach afrykańskich;
110. przypomina, że Afryka cechuje się wyjątkową różnorodnością biologiczną; wyraża głębokie zaniepokojenie nadmierną eksploatacją zasobów naturalnych i wpływem ograniczonej różnorodności biologicznej na poziomy odporności; jest szczególnie zaniepokojony coraz intensywniejszym wylesianiem w Afryce; przypomina, że niszczenie afrykańskich lasów deszczowych powoduje nieodwracalną utratę różnorodności biologicznej i pochłaniaczy dwutlenku węgla, a także niszczenie miejsc

zamieszkania i trybu życia zamieszkujących lasy społeczności tubylczych; przypomina, że lasy znacząco przyczyniają się do osiągnięcia celów klimatycznych, ochrony różnorodności biologicznej oraz zapobiegania pustynnieniu i skrajnej erozji gleby;

111. wzywa do uwzględnienia związku między zdrowiem publicznym a różnorodnością biologiczną zgodnie z podejściem „jedno zdrowie”; z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie inicjatywy NaturAfrica, która ma na celu ochronę zwierząt dzikich i ekosystemów, a także przegląd planu działania dotyczącego nielegalnego handlu dziką fauną i florą; podkreśla, że inicjatywę „NaturAfrica” należy opracować w konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, ze zwróceniem szczególnej uwagi na prawa lokalnych społeczności, ludów tubylczych i kobiet; podkreśla, że inicjatywa ta powinna wspierać afrykańskie rządy i lokalne społeczności w przeciwdziałaniu głównym czynnikom powodującym utratę różnorodności biologicznej i degradację środowiska w całościowy i systematyczny sposób, również poprzez oferowanie wsparcia w zakresie dobrze zarządzanych sieci obszarów chronionych; wzywa UE i Afrykę, by uznawały i chroniły prawa ludów tubylczych do zwyczajowej własności ich gruntów i zasobów naturalnych oraz sprawowania kontroli nad nimi, zgodnie z Deklaracją praw ludów tubylczych ONZ i konwencją nr 169 Międzynarodowej Organizacji Pracy, oraz aby przestrzegały zasady dobrowolnej, uprzedniej i świadomej zgody;
112. wzywa do przydzielenia odpowiednich zasobów na wdrożenie zaleceń z badania Komisji z 2015 r. pt. „Larger than elephants: Inputs for an EU strategic approach to wildlife conservation in Africa” (Większe niż słonie. Wkład w strategiczne podejście UE do ochrony dzikiej flory i fauny w Afryce) oraz z 2019 r. pt. „Study on the interaction between security and wildlife conservation in sub-Saharan Africa” (Badanie interakcji między bezpieczeństwem a ochroną dzikiej fauny i flory w Afryce Subsaharyjskiej);
113. uważa, że należy zintensyfikować wysiłki na rzecz ochrony skoncentrowane na przykład na lasach, zwierzętach dzikich oraz ekosystemach morskich i przybrzeżnych, poprzez zapewnienie ram regulacyjnych, wystarczających środków i danych naukowych, a także przewidzieć środki w zakresie odtwarzania ekosystemów i zarządzania nimi; wzywa UE i Afrykę do odegrania wiodącej roli w zawarciu ambitnego światowego porozumienia podczas 15. Konferencji Stron Konwencji o różnorodności biologicznej;
114. przypomina, że oceany są największym światowym źródłem białka; przypomina, że należy dążyć do lepszego zarządzania oceanami, w tym w odniesieniu do rozwoju rybołówstwa i zrównoważonej akwakultury oraz niebieskiej gospodarki, ponieważ są to wektory rozwoju; podkreśla, że zwalczanie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów musi być traktowane priorytetowo, aby ograniczyć ich wpływ na środowisko oraz chronić zrównoważony charakter zasobów rybnych i dochody rybaków;
115. wyraźnie apeluje do Komisji o nadzorowanie działalności związanej z połowami przemysłowymi, ponieważ mogą one być zagrożeniem dla zaopatrzenia ludności lokalnej w tradycyjne zasoby rybne, ale mogą również naruszyć równowagę dobrego stanu środowiska stad ryb;

116. przypomina, że Afryka jest najmniej zelektryfikowanym regionem na świecie, i podkreśla, że dostęp do energii nie jest jednolity na kontynencie afrykańskim; zauważa, że dostęp do przystępnej cenowo, niezawodnej, zrównoważonej i nowoczesnej energii jest podstawowym narzędziem rozwoju gospodarczego i społecznego, w tym na obszarach wiejskich; wzywa do rozwijania potencjału kontynentu afrykańskiego w dziedzinie produkcji energii ze źródeł odnawialnych;
117. w związku z tym zachęca UE i państwa członkowskie do wspierania i wzmacniania współpracy z partnerami z Afryki w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z celami Zielonego Ładu; zachęca Komisję do przedstawienia ambitnego planu na rzecz wdrożenia partnerstwa w zakresie zrównoważonej energii, odnotowuje w tym celu, że energia odnawialna i efektywność energetyczna mają kluczowe znaczenie w zmniejszaniu luki w dostępie do energii na kontynencie afrykańskim, a jednocześnie zapewniają niezbędną redukcję emisji dwutlenku węgla; wzywa UE i poszczególne kraje afrykańskie do zbadania możliwości nawiązania wzajemnie korzystnych partnerstw energetycznych w celu produkcji wodoru z wykorzystaniem odnawialnych źródeł energii;
118. podkreśla, jak ważne jest ukierunkowanie inwestycji na gospodarkę bezemisyjną poprzez rozwój odnawialnych źródeł energii i ułatwianie transferu technologii, w tym zdecentralizowanej produkcji energii, technologii energii odnawialnej na małą skalę i technologii energii słonecznej, które zaspokajają lokalny popyt na energię, również w odniesieniu do infrastruktury i łączności;
119. podkreśla, że urbanizacja kontynentu afrykańskiego stanowi okazję do ponownego przemysłienia urbanistyki i wprowadzenia zrównoważonych rozwiązań miejskich oraz że powinna być przedmiotem intensywniejszego dialogu z władzami lokalnymi i regionalnymi oraz współpracy i wymiany najlepszych praktyk między obydwoma kontynentami, w szczególności w odniesieniu do zielonej infrastruktury, podejścia opartego na ekosystemach, systemów gospodarowania odpadami i systemów sanitarnych, ze szczególnym naciskiem na zaangażowanie młodzieży i grup zmarginalizowanych; wzywa do wspierania rozwoju zrównoważonego transportu miejskiego mającego na celu większą integrację społeczności i poprawę dostępności, co obejmuje również transport do szkół i przychodni;

Partnerzy na rzecz zrównoważonego i odpornego rolnictwa

120. wskazuje, że sektory rolny i spożywczy są bardzo ważne dla gospodarki i dla zapewniania godnego i trwałego zatrudnienia na obszarach wiejskich; podkreśla, że w większości przypadków chodzi o małe gospodarstwa i gospodarstwa rodzinne; zwraca uwagę, jak ważne jest promowanie i wzmacnianie środków i narzędzi, które umożliwiają podnoszenie jakości produktów oraz wspierają dywersyfikację produkcji, zrównoważoną modernizację praktyk rolniczych, bezpieczeństwo warunków pracy i zwiększanie odporności rolników; uważa, że rozwój zrównoważonego sektora rolnego i obszarów wiejskich powinien znajdować się w centrum stosunków UE–Afryka;
121. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowe partnerstwo UE–Afryka opowiada się za rozwojem praktyk rolniczych przyjaznych dla środowiska; przypomina, że zdolność agroekologii do godzenia wymiaru gospodarczego, środowiskowego i społecznego

zrównoważonego rozwoju została dostrzeżona w przełomowych sprawozdaniach IPCC i IPBES oraz w kierowanych przez Bank Światowy i FAO globalnych ocenach dotyczących rolnictwa (IAASTD); podkreśla znaczenie wspierania agroekologii, systemu rolno-leśnego, produkcji lokalnej i zrównoważonych systemów żywnościowych, które koncentrują się na rozwijaniu krótkich łańcuchów dostaw, zarówno w ramach polityki krajowej, lecz także na forach międzynarodowych, aby zapewnić bezpieczeństwo żywnościowe i żywieniowe dla wszystkich, a także zwiększyć zrównoważoną wydajność sektora rolnego i jego odporność na zmianę klimatu;

122. wzywa UE, by uwzględniła konkluzje grupy zadaniowej ds. obszarów wiejskich w Afryce w sprawie potrzeby inwestycji w łańcuchy żywnościowe w Afryce i skoncentrowała się na towarach z wartością dodaną; wzywa również UE i państwa członkowskie do aktywnej współpracy z partnerami afrykańskimi w celu stworzenia synergii między strategią UE dotyczącą Afryki a strategiami przewidzianymi w Zielonym Ładzie, w szczególności w odniesieniu do zewnętrznego wymiaru strategii „od pola do stołu”;
123. podkreśla, że stosowanie pestycydów w rolnictwie intensywnym w Afryce, oprócz tego, że powoduje szkody w środowisku, może negatywnie wpływać na zdrowie pracowników, którzy mają bardzo ograniczony dostęp do wiedzy o ochronie roślin i do opieki zdrowotnej; wzywa do kształcenia i szkolenia w zakresie zrównoważonej ochrony roślin i alternatywnych dla pestycydów metod ochrony oraz do zminimalizowania narażenia na substancje niebezpieczne; potępia podwójne standardy stosowane przez UE w odniesieniu do pestycydów, ponieważ dopuszcza ona wywóz zakazanych w UE substancji niebezpiecznych do państw afrykańskich i innych państw trzecich; zwraca się zatem o zmianę obecnych przepisów UE w celu wyeliminowania tej niespójności prawnej, zgodnie z konwencją rotterdamską z 1998 r. i Europejskim Zielonym Ładem;
124. wyraża głębokie zaniepokojenie dużą zależnością krajów afrykańskich od przywozu żywności, w szczególności z Unii Europejskiej, zwłaszcza jeśli przywozy te obejmują subsydiowane produkty, których niskie ceny stanowią szkodliwą konkurencję dla rolnictwa na małą skalę w Afryce;
125. wyraża zaniepokojenie wspieranym w ramach wspólnej polityki rolnej eksportowaniem do Afryki Zachodniej europejskiego mleka w proszku, biorąc pod uwagę, że potrojenie eksportu od momentu, gdy UE cofnęła kwoty mleczne w 2015 r., miało katastrofalne skutki dla lokalnych hodowców i rolników, którzy nie są w stanie z tym konkurować; wzywa Komisję, by wypracowała rozwiązania z afrykańskimi rządami i zainteresowanymi stronami;
126. przypomina, że na świecie ponownie nasila się głód i brak bezpieczeństwa żywnościowego oraz że zjawiska te będą się nadal nasilać, jeżeli nie zostaną podjęte niezwłoczne działania, oraz że Afryka jest bardzo daleko od osiągnięcia celu „zero głodu” (cel zrównoważonego rozwoju nr 2) do 2030 r.; przypomina, że położenie kresu niedożywieniu we wszystkich jego formach oraz cel zrównoważonego rozwoju nr 2 należy traktować jako priorytety nowego partnerstwa, ze szczególnym uwzględnieniem osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji;

127. podkreśla, że COVID-19 i wynikający z niego kryzys gospodarczy oraz zamknięcie granic, plagi szarańczy i pustynnienie pogorszyły i tak już trudną sytuację w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce i zwróciły uwagę na słabe punkty globalnego systemu żywnościowego; podkreśla potencjał rynków lokalnych i regionalnych w radzeniu sobie z obecnymi nieprawidłowościami w systemach żywnościowych;
128. wzywa do tego, by partnerstwo UE–Afryka skoncentrowało swoje wysiłki w dziedzinie rolnictwa przede wszystkim na ochronie prawa krajów afrykańskich do suwerenności żywnościowej oraz na zwiększaniu ich bezpieczeństwa żywnościowego, a także na zwiększaniu ich zdolności do zaspokajania potrzeb żywieniowych ludności;
129. podkreśla znaczenie transformacji obszarów wiejskich oraz wzmocnienia lokalnych, regionalnych i przejrzystych łańcuchów wartości z myślą o tworzeniu trwałych miejsc pracy, zapobieganiu naruszeniom praw człowieka i łagodzeniu zmiany klimatu; podkreśla potrzebę wspierania młodzieży oraz kobiet, w szczególności poprzez szkolenie oraz dostęp do kredytów i rynków; wzywa do angażowania ich w opracowywanie polityki rolnej i do wspierania działań zbiorowych za pośrednictwem organizacji małych producentów;
130. podkreśla, że afrykańskie kobiety na obszarach wiejskich odgrywają zasadniczą rolę w gospodarkach rolnych i wiejskich w całej Afryce, przede wszystkim w odniesieniu do bezpieczeństwa żywnościowego; przypomina, że niemal połowę prac rolnych w Afryce wykonują kobiety oraz że są one na ogół drobnymi producentkami lub zajmują się produkcją rolną na własne potrzeby i nie posiadają niezbędnego dostępu do informacji, kredytów, gruntów, zasobów i technologii; zachęca do promowania praw kobiet i dziewcząt do dziedziczenia i wzywa UE do wspierania krajów partnerskich, w szczególności w odniesieniu do uznawania przez nie pełnego prawa kobiet do gruntów;
131. podkreśla, że kobiety, które zajmują się produkcją rolną na własne potrzeby, napotykać dodatkowe przeszkody, gdy bronią suwerenności żywnościowej, z powodu zdecydowanej ochrony, której podlegają nowe odmiany roślin w umowach handlowych na mocy Międzynarodowej konwencji o ochronie nowych odmian roślin (konwencja UPOV);
132. przypomina, jak ważne jest wspieranie małych gospodarstw rolnych oraz pasterstwa i innych tradycyjnych/lokalnych systemów żywnościowych, by wzmocnić ich odporność i zwiększyć ich udział w zapewnianiu bezpieczeństwa żywnościowego, zrównoważonego zarządzania zasobami i ochrony różnorodności biologicznej;
133. apeluje o zajęcie się napięciami społecznymi między osiedloną ludnością rolniczą a koczowniczymi społecznościami pasterskimi, w szczególności w regionach, w których występują konflikty etniczno-religijne;
134. podkreśla znaczenie badań naukowych i innowacji dla wspierania zrównoważonych praktyk rolniczych oraz wydajnych ekosystemów rolniczych i systemów żywnościowych na obszarach suchych; apeluje w związku z tym, aby w większym stopniu wykorzystywać afrykańską wiedzę tradycyjną przy dążeniu do sprawiedliwej transformacji, zwłaszcza w odniesieniu do praktyk rolniczych, rybołówstwa i ochrony

lasów, wzmacniając tym samym pozycję ludności afrykańskiej i społeczności lokalnych;

135. zachęca do wymiany wiedzy i najlepszych praktyk między rolnikami europejskimi i afrykańskimi, w szczególności do kontaktów między młodymi rolnikami, kobietami i przedstawicielami społeczności wiejskich na temat zrównoważonych metod produkcji i ochrony różnorodności biologicznej, również w ramach stowarzyszeń;
136. z zadowoleniem przyjmuje propozycję grupy zadaniowej ds. obszarów wiejskich w Afryce dotyczącą ustanowienia programu współpracy partnerskiej Europa–Afryka łączącego ze sobą podmioty sektora rolnego w państwach członkowskich UE i krajach partnerskich w Afryce w celu wymiany zrównoważonych najlepszych praktyk i wspierania nawiązywania stosunków między mocno zaangażowanymi i podobnymi do siebie partnerami;
137. podkreśla, jak ważne jest włączenie do partnerstwa UE–Afryka ochrony i promowania prawa lokalnych społeczności do dostępu do zasobów naturalnych takich jak grunty i woda oraz kontrolowania ich; potępia skalę zjawiska masowego wykupu gruntów rolnych w Afryce; przypomina, że to brutalna praktyka podważająca suwerenność żywnościową i zagrażająca przetrwaniu afrykańskich społeczności wiejskich; podkreśla, jak ważne jest zapoczątkowanie pluralistycznego procesu mającego na celu zagwarantowanie skutecznego udziału organizacji społeczeństwa obywatelskiego i społeczności lokalnych w opracowywaniu, wdrażaniu i monitorowaniu strategii politycznych i działań odnoszących się do masowego wykupu gruntów rolnych; apeluje o przestrzeganie dobrowolnych wytycznych w zakresie odpowiedzialnego zarządzania własnością gruntów, łowisk i lasów (VGGT) we wszystkich przedsięwzięciach, które służą zabezpieczeniu praw do ziemi, w tym w handlu, a także o działania, dzięki którym przedsięwzięcia nie będą zagrażać prawom do ziemi drobnych producentów rolnych;
138. ubolewa nad brakiem uznania strategicznego znaczenia terenów wypasu, które zajmują ok. 43 % powierzchni lądu w Afryce i są w związku z tym ważnymi pochłaniaczami dwutlenku węgla; apeluje do Komisji o opracowanie, wspólnie ze społecznościami lokalnymi i lokalnymi zainteresowanymi podmiotami, strategii na rzecz optymalnego wykorzystania tego potencjału przez zrównoważone zarządzanie wypasem, takie jak zarządzanie przez pasterzy;
139. zauważa, że na przykład prawo do wypasu i wspólne pastwiska to tradycyjne prawa do użytkowania ziemi, które opierają się na prawie zwyczajowym, a nie na potwierdzonym na piśmie prawie własności; podkreśla jednak zasadnicze znaczenie ochrony tych praw zwyczajowych dla społeczności wiejskiej;

Partnerzy pomagający wykorzystać cyfryzację jako dźwignię włączenia społecznego i rozwoju

140. podkreśla, że transformacja cyfrowa stanowi doskonałą dźwignię rozwoju w zakresie dostępu do edukacji, szkoleń i opieki zdrowotnej, a także w zakresie modernizacji sektora rolnego, zdolności sektora publicznego do świadczenia usług cyfrowych, takich jak identyfikacja elektroniczna, e-zdrowie i administracja elektroniczna, a także w

zakresie udziału w podejmowaniu decyzji politycznych, praw człowieka i wolności wypowiedzi, ale może również nieść ze sobą ryzyko podważenia demokracji, ograniczenia praw obywatelskich i praw człowieka oraz pogłębienia nierówności; podkreśla, że w ramach transformacji cyfrowej trzeba wspierać przystępny cenowo, równy i sprzyjający włączeniu społecznemu dostęp do internetu, a także korzystanie z usług technologii cyfrowej zgodnych z odpowiednimi międzynarodowymi i krajowymi normami i wytycznymi oraz tworzenie takich usług;

141. podkreśla, że należy brać pod uwagę i odpowiednio uwzględniać przepaść cyfrową; podkreśla, że należy nadać priorytet dostępowi do łączności internetowej dla większości zmarginalizowanych społeczności afrykańskich, aby nie dopuścić do powstania ogromnej przepaści między ludnością wiejską a miejską; uważa, że trzeba koniecznie zlikwidować przepaść cyfrową między kobietami a mężczyznami, aby umożliwić transformację cyfrową rzeczywiście sprzyjającą włączeniu społecznemu; zachęca kobiety i dziewczęta, by rozwijały swój potencjał w zakresie nowych technologii;
142. przypomina, że przemoc w sieci wobec kobiet i dziewcząt oraz seksistowska mowa nienawiści, cyberprzemoc, ksenofobia, dezinformacja i stygmatyzacja mogą mieć negatywny wpływ na włączenie społeczne, i wzywa partnerów afrykańskich i europejskich do zajęcia się takimi kwestiami w ramach partnerstwa UE–Afryka; podkreśla potrzebę dopilnowania, by edukacja cyfrowa i rozwijanie umiejętności cyfrowych miały charakter całościowy oraz obejmowały umiejętności miękkie i przekrojowe takie jak myślenie krytyczne i zrozumienie międzykulturowe;
143. podkreśla, że wzrost ilości zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego na całym świecie stanowi wyzwanie dla realizacji Agendy 2030, zwłaszcza w odniesieniu do zdrowia i środowiska; wzywa UE i Afrykę do zintensyfikowania wysiłków w zakresie rozwoju odpowiedzialnych inwestycji, aby pomóc w ograniczeniu ilości zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, zapobiegać nielegalnemu składowaniu i nieprawidłowemu przetwarzaniu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, promować efektywne wykorzystanie zasobów i recykling oraz tworzyć miejsca pracy w sektorze rekondycjonowania i recyklingu;
144. wspiera cyfryzację i modernizację administracji publicznej państw afrykańskich, w szczególności w celu rozwijania solidnych urzędów ewidencji ludności, wydawania zabezpieczonych dokumentów tożsamości i promowania wymiany danych; podkreśla, że wszystkie wymieniane dane muszą podlegać odpowiednim przepisom dotyczącym ochrony danych i prywatności; wzywa UE do współpracy z narodami afrykańskimi w celu działania na rzecz globalnych standardów ochrony danych, co z kolei pomoże w zwalczaniu przestępczości i wzajemnie wzmocni nasze gospodarki;
145. podkreśla, że innowacje są niezbędne dla realizacji celów zrównoważonego rozwoju i dla przeprowadzenia zielonej transformacji; podkreśla, że partnerstwo powinno sprzyjać badaniom i innowacjom, jak również dostępowi do usług cyfrowych i ich użyteczności w celu wspierania spójności i włączenia społecznego; przypomina jednak, że transformacja cyfrowa nie może nastąpić bez dostępu do energii oraz że nieregularne dostawy energii na obszarach wiejskich stanowią poważną przeszkodę w dostępie do usług cyfrowych;

146. podkreśla, że kryzys związany z COVID-19 wymusił przyspieszenie transformacji cyfrowej w Afryce; z zadowoleniem przyjmuje dążenie UA do budowy jednolitego rynku cyfrowego; wzywa UE, by wspierała tworzenie afrykańskiego przemysłu cyfrowego i odpowiednich ram regulacyjnych z myślą o rozwijaniu handlu elektronicznego i ochrony danych w oparciu o najwyższe istniejące standardy, dzięki zapewnianiu pomocy technicznej, zwiększaniu inwestycji w infrastrukturę cyfrową i przedsiębiorczość oraz wzmocnieniu partnerstw z podmiotami rządowymi, gospodarczymi, akademickimi i naukowymi oraz podmiotami społeczeństwa obywatelskiego;
147. podkreśla, że, jak wynika ze sprawozdania ONZ na temat celów zrównoważonego rozwoju za rok 2019, aby zrealizować cele zrównoważonego rozwoju, należy jeszcze sprostać wielu wyzwaniom, zwłaszcza w Afryce, dotyczącym dostępu do żywności, energii, wody, urządzeń sanitarnych, edukacji i opieki zdrowotnej; uważa, że pomoc finansowa i inwestycje powinny być ukierunkowane przede wszystkim na zaspokojenie tych podstawowych potrzeb ludzkich, które stanowią warunek wstępny dla wyeliminowania ubóstwa i zwiększenia dobrostanu człowieka, w szczególności w czasach, w których zasoby publiczne są coraz bardziej ograniczane konkurencyjnymi potrzebami, takimi jak opieka zdrowotna i edukacja;
148. podkreśla, że gromadzenie dokładnych i porównywalnych zdezagregowanych danych i analiz statystycznych, przy poszanowaniu prawa do ochrony danych i prywatności, ma zasadnicze znaczenie dla świadomego podejmowania decyzji, w szczególności w dziedzinie rolnictwa, gospodarowania zasobami naturalnymi, sprawowania rządów i zdrowia na szczeblu krajowym i zdecentralizowanym;
149. podkreśla, że należy wykorzystać transformację cyfrową do promowania wymiany między dwoma kontynentami, w szczególności między młodzieżą oraz organizacjami społeczeństwa obywatelskiego za pośrednictwem platform;
150. wzywa państwa UE i Afryki do wzmocnienia wspólnych wysiłków na rzecz dopilnowania, by gospodarka cyfrowa była zrównoważona pod względem społecznym i środowiskowym, oraz do przyczynienia się do osiągnięcia celu, jakim jest ustanowienie nowoczesnego, sprawiedliwego i skutecznego standardu podatkowego dla gospodarki cyfrowej;

Partnerzy na rzecz wzajemnie korzystnej mobilności i migracji

151. uznaje złożone wyzwania i szanse, jakie ruchy migracyjne stwarzają zarówno w Europie, jak i w Afryce dla dobrobytu i rozwoju obu kontynentów, oraz podkreśla, że należy wzmocnić współpracę w tym zakresie; przypomina, że w ostatnich latach kwestia migracji zdominowała stosunki Afryka–UE i że mogło to mieć negatywny wpływ na wzajemne postrzeganie obu kontynentów; podkreśla, że migracja stanowi narzędzie wzajemnego zrównoważonego rozwoju dla obydwu regionów;
152. przypomina, że nawet 80 % wszystkich międzynarodowych migrantów pochodzących z krajów afrykańskich przemieszcza się w obrębie kontynentu afrykańskiego; zauważa, że kraje afrykańskie przyjmują dużą część łącznej liczby uchodźców i osób wewnątrznie przesiedlonych na całym świecie oraz że ich niepewną sytuację jeszcze

bardziej pogłębia kryzys związany z COVID-19; apeluje o globalny podział odpowiedzialności w odniesieniu do uchodźców;

153. uważa, że należy położyć nacisk na ludzki wymiar migracji i zwrócić szczególną uwagę na słabsze grupy migrantów; wzywa do przyjęcia partnerstwa UE–Afryka w sprawie migracji i mobilności, którego głównym elementem będzie godność ludzka uchodźców i migrantów i które będzie oparte na zasadach solidarności i wspólnej odpowiedzialności, a także na poszanowaniu praw człowieka, prawa międzynarodowego, unijnego i krajowego oraz prawa uchodźczego;
154. przypomina, że należy podjąć konkretne działania, aby chronić migrantów przed śmiercią, zaginięciem i rozdzieleniem rodzin oraz nie dopuszczać do naruszenia ich praw, w tym działania mające na celu przestrzeganie zasady non-refoulement i najlepszego interesu dziecka;
155. podkreśla potrzebę zajęcia się poprzez odpowiednie finansowanie podstawowymi przyczynami nielegalnej migracji i przymusowych wysiedleń, takimi jak niestabilność polityczna, ubóstwo, brak bezpieczeństwa i bezpieczeństwa żywnościowego, przemoc i negatywne skutki zmiany klimatu;
156. uważa, że powodzenie partnerstwa będzie zależeć od znaczącego zwiększenia możliwości mobilności między poszczególnymi grupami społeczeństw afrykańskich i europejskich oraz że partnerstwo powinno zostać opracowane w zrównoważony sposób, aby skutkować pozyskiwaniem mózgów, a nie ich drenażem; uważa, że skuteczniejsza polityka wizowa i zwiększone finansowanie programu Erasmus+ mogłyby być pomocne w osiągnięciu tego celu;
157. podkreśla znaczenie opracowania autentycznej polityki w zakresie migracji cyrkulacyjnej umożliwiającej wykwalifikowanym i niewykwalifikowanym pracownikom czerpanie korzyści z wymiany wiedzy zawodowej i mobilności między UE a Afryką, co pozwoli na powrót do krajów pochodzenia; popiera priorytetowe traktowanie kwalifikujących się wniosków o pozwolenia na pracę w UE składanych z krajów pochodzenia i tranzytu (np. przez ambasady lub przez internet), aby zniechęcić migrantów do korzystania z nielegalnych kanałów migracji i zmniejszyć obciążenie systemu azylowego i migracyjnego;
158. przypomina, że mobilność pracowników może być jedną z odpowiedzi na wyzwania demograficzne oraz niedobory i niedopasowanie umiejętności na rynku pracy w UE; wzywa do stworzenia bezpiecznych i legalnych kanałów migracji oraz do promowania bardziej zharmonizowanego, kompleksowego i długoterminowego podejścia do migracji związanej z pracą na szczeblu europejskim, opartego na podejściu partnerskim, które może przynieść korzyści obu partnerom w perspektywie długoterminowej; podkreśla znaczenie wzmocnienia dialogu Afryka–UE w zakresie migracji i mobilności, a także partnerstwa Afryka–UE w dziedzinie migracji, mobilności i zatrudnienia;
159. stanowczo potępia przemyt ludzi i handel ludźmi; wzywa do wzmożenia wysiłków na rzecz wykrywania i zwalczania siatek przestępczych przemytników i dąży do współpracy z krajami afrykańskimi w celu zwalczania tego zjawiska; w związku z tym

wzywa do podjęcia kompleksowych, multidyscyplinarnych wysiłków i działań koordynacyjnych na wszystkich szczeblach we współpracy z władzami lokalnymi, w tym do międzynarodowej współpracy w zakresie egzekwowania prawa; uważa, że walka z przemytnikami ludzi i handlarzami ludźmi musi być prowadzona wspólnie przez obie strony i przy wsparciu, między innymi, Europolu;

160. apeluje do UE i narodów afrykańskich o współpracę w celu opracowania skutecznej i szeroko zakrojonej kampanii informacyjnej na temat zagrożeń i niebezpieczeństw związanych z handlem ludźmi i przemytem migrantów, aby chronić ludzi przed narażaniem życia w celu nielegalnego wjazdu do UE;
161. podkreśla potrzebę konsekwentnego zaangażowania się UE i dopilnowania, by współpraca w zakresie zwalczania nielegalnej migracji lub zintegrowanego zarządzania granicami nie wywierała negatywnego wpływu na istniejące ramy mobilności regionalnej na kontynencie afrykańskim ani na prawa człowieka; przypomina, że każde partnerstwo w sprawie migracji i mobilności musi uwzględniać dwa globalne porozumienia w sprawie migracji i uchodźców (Globalne porozumienie na rzecz bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji oraz Globalne porozumienie w sprawie uchodźców);
162. uważa, że fragmentacja krajowych przepisów dotyczących migracji zawodowej do UE, a także złożoność i wysoki poziom biurokratyzacji procedur zniechęcają do korzystania z legalnych kanałów migracji do UE; zaleca ustanowienie w ramach partnerstwa UE–Afryka zharmonizowanej i niebiurokratycznej unijnej procedury zgłaszania wniosków;
163. przypomina o potrzebie ustanowienia specjalnej i wspólnej europejskiej cywilnej operacji poszukiwawczej i ratowniczej, aby zapobiegać utracie życia na morzu;
164. wzywa UE do zwiększenia zobowiązań w zakresie przesiedleń i innych legalnych kanałów dla osób potrzebujących ochrony międzynarodowej, a także do zwiększenia zobowiązań politycznych i finansowych na rzecz wspierania partnerów afrykańskich w opracowywaniu zrównoważonego podejścia do uchodźców, przesiedleńców wewnętrznych i bezpaństwowców, zwłaszcza poprzez współpracę z Międzynarodową Organizacją ds. Migracji (IOM) i innymi agencjami ONZ w celu wzmocnienia współpracy na rzecz rozwoju i zapewnienia bezpośredniej pomocy organizacjom humanitarnym w pobliżu miejsc, z których uciekli uchodźcy;
165. zaleca harmonizację mechanizmów regionalnych w celu ochrony osób przesiedlonych w kontekście klęsk żywiołowych i zmiany klimatu, realizowaną na podstawie agendy na rzecz ochrony osób przesiedlonych za granicę w kontekście klęsk żywiołowych i zmiany klimatu, platformy na temat przesiedleń ze względu na klęski żywiołowe i konwencji z Kampali;
166. podkreśla potrzebę zagwarantowania sprawiedliwych i dostępnych procedur azylowych dla osób wymagających ochrony międzynarodowej zarówno w krajach Unii Europejskiej, jak i afrykańskich, a także potrzebę przestrzegania zasady non-refoulement zgodnie z prawem międzynarodowym i unijnym; uważa, że każda umowa z krajami pochodzenia i tranzytu powinna gwarantować pełną ochronę życia ludzkiego, godności i praw człowieka;

167. podkreśla, jak ważne jest zapewnienie skuteczności, sprawiedliwości i sprawiedliwości proceduralnej w polityce powrotowej, w wydawaniu przepustek konsularnych i w zawieraniu umów o readmisji oraz że należy dać pierwszeństwo dobrowolnym powrotom oraz zapewnić pełną ochronę i pełne poszanowanie praw i godności jednostki; domaga się silnego zaangażowania UE w okresach przed powrotem i po powrocie, aby ułatwić trwałą reintegrację osób powracających;
168. zachęca do dalszej współpracy z Międzynarodową Organizacją ds. Migracji i innymi agencjami ONZ w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia uchodźcom i osobom wewnątrznie przesiedlonym;
169. odnotowuje, że w mandacie negocjacyjnym UE dotyczącym porozumienia zastępującego umowę z Kotonu występują liczne odniesienia do migracji, w szczególności do tamowania nielegalnej migracji, natomiast mandat negocjacyjny AKP kładzie nacisk na eliminację ubóstwa, promowanie legalnej migracji, znaczenie transferów pieniężnych, potrzebę zapewnienia dobrowolnego charakteru powrotów i readmisji oraz wykluczenie wykorzystania pomocy rozwojowej do negocjowania restrykcyjnych kontroli granicznych; wzywa Komisję do wzięcia pod uwagę priorytetów krajów afrykańskich w zakresie migracji w celu ukształtowania prawdziwego partnerstwa na zasadach równości;

Partnerzy w dziedzinie bezpieczeństwa

170. uważa, że rozwiązanie przedłużających się konfliktów wymaga podjęcia wspólnych działań przez podmioty działające w dziedzinie pomocy humanitarnej i rozwoju oraz partnerów o wysokiej legitymacji i wiarygodności na szczeblu lokalnym; w związku z tym wzywa UE, aby w swojej reakcji przyjęła podejście oparte na powiązaniach między pomocą humanitarną a rozwojem, ze szczególnym uwzględnieniem silnego zaangażowania lokalnego;
171. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE uważa pokój i bezpieczeństwo w Afryce za istotny warunek zrównoważonego rozwoju oraz że Unia zobowiązuje się do znacznego zwiększenia wsparcia dla Afryki we współpracy ze społecznością międzynarodową; podziela opinię, że kwestia bezpieczeństwa w Afryce jest bardzo istotna dla rozwoju tego kontynentu, wspieranego przez organizacje regionalne i międzynarodowe, i że kraje afrykańskie w pierwszej kolejności ponoszą odpowiedzialność za swoje bezpieczeństwo; w związku z tym wzywa UE do kontynuowania wysiłków, by – we współpracy z partnerami afrykańskimi – pracować nad dalszym rozwojem afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa (APSA), zapewnić trwałe pokój i stabilność oraz przewyciężyć kryzysy i konflikty na tym kontynencie dzięki zintegrowanemu podejściu wykorzystującemu wszystkie dostępne narzędzia, w tym wsparcie rozwoju możliwości w zakresie bezpieczeństwa i obronności w Afryce oraz afrykańskich działań militarnych, misji cywilnych, projektów budowania pokoju i projektów demilitaryzacyjnych, przy poszanowaniu międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarnego oraz niezależności i suwerenności krajów afrykańskich, oraz wsparcie inicjatyw UA i organizacji regionalnych, takich jak ECOWAS czy Grupa Pięciu na rzecz Sahelu; zachęca państwa członkowskie do udziału w misjach i operacjach UE oraz z zadowoleniem przyjmuje dwustronne wysiłki przyczyniające się do pokoju i stabilności, a także wzywa Radę w tym kontekście do szybkiego zatwierdzenia

Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju, by świadczyć bardziej kompleksowe wsparcie partnerom afrykańskim w regionach dotkniętych konfliktem; podkreśla znaczenie współpracy wielostronnej w ramach trójkąta UA–UE–ONZ w dziedzinie bezpieczeństwa lokalnego, regionalnego i międzynarodowego oraz rolę podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w wysiłkach na rzecz utrzymania i budowania pokoju; przypomina w tym świetle, że reforma sektora bezpieczeństwa, reforma wymiaru sprawiedliwości, dobre rządy, demokratyczna rozliczalność i ochrona obywateli stanowią warunek wstępny zdobycia zaufania ludności do ich rządów i sił bezpieczeństwa; ponadto podkreśla więź cywilno-wojskową oraz potrzebę lepszego uwzględnienia obu elementów misji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO); popiera coraz bardziej proaktywne podejście przyjmowane przez współpracujące regionalne organizacje na rzecz bezpieczeństwa w kierunku pełnego uruchomienia afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa, która zapewnia Unii Afrykańskiej i organizacjom szczebla regionalnego niezbędne narzędzia do zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi i ich rozwiązywania; pochwała w szczególności takie inicjatywy jak Grupa Pięciu na rzecz Sahelu ze względu na jej coraz bardziej kluczową rolę w zdecydowanych działaniach podejmowanych przez narody afrykańskie na rzecz zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w ich własnym sąsiedztwie oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia politycznego, finansowego, operacyjnego i logistycznego udzielanego Grupie Pięciu na rzecz Sahelu; podkreśla, że aby zapewnić odpowiedni poziom bezpieczeństwa i rozwoju, kraje afrykańskie muszą posiadać odpowiedni potencjał we wszystkich istotnych sektorach, przede wszystkim w zakresie bezpieczeństwa i obrony; wzywa UE do koordynowania inicjatyw na rzecz rozwoju i bezpieczeństwa, w które jest zaangażowana na kontynencie afrykańskim, w ramach zintegrowanej strategii obejmującej dobre rządy, demokrację, prawa człowieka, praworządność i równouprawnienie płci, ze szczególnym uwzględnieniem regionów, w których zagrożenia i napięcia są największe; z zadowoleniem przyjmuje współpracę między UE a Afryką w zakresie walki z terroryzmem i grupami zbrojnymi, zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego; wzywa – w kontekście polityki antyterrorystycznej – do ustanowienia bardziej przejrzystych procesów decyzyjnych, zwiększenia zgodności z podejściem opartym na prawach człowieka oraz do bliższej współpracy ze społecznościami, których dotyczą te środki;

172. podkreśla ważną rolę, jaką Sahel odgrywa z punktu widzenia strategicznego i bezpieczeństwa; w tym kontekście z dużym zadowoleniem przyjmuje utworzenie w 2014 r. Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, jak również połączonych sił Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, które zostały utworzone w 2017 r. w celu zwalczania zagrożeń dla bezpieczeństwa w regionie;
173. podkreśla, że UE powinna pilnie zająć się kwestią przybierającej na sile rebelii terrorystycznej w północnym Mozambiku, w wyniku której zginęło już ponad 1 000 osób, a około 200 000 zostało zmuszonych do opuszczenia swoich domów, i która stwarza poważne ryzyko rozprzestrzenienia się na cały region południowej Afryki; wzywa wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela do zaoferowania wsparcia UE Mozambikowi i jego obywatelom; podkreśla, że brak reakcji ze strony UE może doprowadzić do tego, że inni gracze na arenie międzynarodowej przejmą czołową rolę, którą na tym kontynencie chce pełnić Unia;

174. wyraża zaniepokojenie faktem, że Botswana, Ghana, Uganda i Zimbabwe zostały wpisane na uaktualnioną unijną czarną listę państw, w których występują strategiczne niedociągnięcia w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (AML/CFT), oraz wzywa te państwa do natychmiastowego podjęcia niezbędnych kroków zapewniających wdrożenie przepisów (czyli rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2020/ 855 z dnia 7 maja 2020 r.¹⁰) oraz spełnienie wynikających z nich wymogów; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Etiopia i Tunezja, po przeprowadzeniu szeregu reform, zostały skreślone z czarnej listy;
175. podkreśla fakt, że mandaty misji WPBiO są kompleksowe i mają na celu między innymi wspieranie reformy sektora bezpieczeństwa, postępy w reformowaniu wymiaru sprawiedliwości, rozwój szkoleń wojskowych i policyjnych, a także wzmocnienie nadzoru; podkreśla pilną potrzebę usprawnienia polityki komunikacyjnej misji WPBiO, jak również całościowego planowania strategicznego UE, by zwiększyć widoczność działań UE i ich celu, jakim jest zadbanie o bezpieczeństwo i dobrobyt ludności afrykańskiej;
176. podkreśla szczególną rolę podmiotów religijnych w Afryce, które regularnie odgrywają rolę mediatora w konfliktach i z którymi konieczny jest dialog i współpraca, zwłaszcza na obszarach objętych konfliktem, ponieważ dialog międzyreligijny może przyczynić się do pokoju i pojednania;
177. zauważa, że wspólna komunikacja ma na celu intensyfikację unijnego wsparcia dla afrykańskich wysiłków na rzecz pokoju dzięki bardziej uporządkowanej i strategicznej formie współpracy koncentrującej się na tych regionach Afryki, w których napięcia są największe, oraz wzywa do uznania za priorytet konkretnych strategii w regionach objętych konfliktami; zachęca UE i jej państwa członkowskie do dalszego podziału obciążeń z organizacjami i partnerami międzynarodowymi, w tym z sojusznikami i państwami afrykańskimi, które okazują się wiarygodnymi sojusznikami w walce z terroryzmem, takimi jak Kenia, Maroko, Nigeria, Ghana i Etiopia; wzywa do zacieśniania stosunków UE z tymi centralnymi państwami; wzywa UE do dalszego wspierania partnerów w Afryce w budowaniu potencjału ich sił zbrojnych i instytucji zajmujących się bezpieczeństwem, tak by zapewnić obywatelom skuteczne i zrównoważone usługi w zakresie bezpieczeństwa i egzekwowania prawa, w tym za pośrednictwem Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju i misji WPBiO, oraz wzywa UE do skoncentrowania się na zintegrowanym podejściu do konfliktów i kryzysów oraz do działania na każdym etapie konfliktu, od przeciwdziałania konfliktom, przez odpowiedź na konflikty, po zarządzanie nimi i ich rozwiązywanie;
178. podkreśla fakt, że celem wsparcia UE na rzecz afrykańskiego sektora bezpieczeństwa jest zachęcanie Afryki do wzięcia odpowiedzialności za kwestie bezpieczeństwa i obronności; uważa, że Unia Afrykańska i państwa afrykańskie są kluczowymi partnerami, z którymi UE podejmuje konkretne działania na rzecz wspólnego osiągnięcia zrównoważonego rozwoju i realizacji celów dotyczących bezpieczeństwa ludności; z dużym zadowoleniem przyjmuje zatem plany Unii Afrykańskiej dotyczące wysłania 3 000 żołnierzy jako wsparcia dla Grupy Pięciu na rzecz Sahelu oraz postrzega to jako znak, że UA i UE rzeczywiście dążą do osiągnięcia podobnych celów

¹⁰ Dz.U. L 195 z 19.6.2020, s. 1.

w zakresie bezpieczeństwa, które są oparte na wspólnych celach i wspólnej odpowiedzialności; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje uwagi wysokiego przedstawiciela Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz wiceprzewodniczącego Komisji Josepa Borrella wygłoszone na posiedzeniu Rady Bezpieczeństwa ONZ w dniu 28 maja 2020 r., kiedy mówił o „konieczności znalezienia afrykańskich rozwiązań dla afrykańskich problemów”;

179. potwierdza swoje poparcie dla realizowanych pod auspicjami ONZ misji utrzymywania pokoju na kontynencie afrykańskim oraz wzywa kluczowe podmioty, w szczególności Stany Zjednoczone Ameryki, Rosję, Chiny i Zjednoczone Królestwo, do przyłączenia się do wysiłków UE na rzecz mediacji i zacieśniania współpracy oraz trwałego pokoju na całym kontynencie afrykańskim; ponownie wyraża w związku z tym gotowość UE do zwiększenia wsparcia dla misji ONZ oraz do usprawnienia koordynacji między różnymi misjami ONZ i UE;
180. z zadowoleniem przyjmuje zdecydowany spadek aktywności piratów u wybrzeży zarówno Wschodniej, jak i Zachodniej Afryki w wyniku międzynarodowych wysiłków na rzecz bezpieczeństwa morskiego, które stanowią precedens w ramach europejskiej, afrykańskiej i transatlantyckiej współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa;
181. uważa, że ważne jest, aby UE kontynuowała wysiłki na rzecz budowania bardziej odpornych państw i społeczeństw poprzez budowanie zdolności i reformowanie sektora bezpieczeństwa, w tym za pośrednictwem Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju i misji w ramach WPBiO, oraz koncentrowała się na zintegrowanym podejściu do konfliktów i kryzysów, podejmując działania na wszystkich etapach cyklu konfliktu;
182. przypomina o zagrożeniu, jakie międzynarodowa przestępczość zorganizowana, niepokoje społeczne i przemoc w rodzinie stwarzają dla państw niestabilnych i krajów pokonfliktowych, które walczą o zapewnienie swoim obywatelom niezbędnego bezpieczeństwa; w tym kontekście podkreśla znaczenie dobrze wyszkolonych krajowych i regionalnych sił policyjnych; odnotowuje jednak, że siłom policyjnym często brakuje zarówno właściwego wyszkolenia, jak i odpowiedniego sprzętu, a przede wszystkim nie zawsze mają one odpowiedni kontakt z ludnością lokalną i nie zawsze cieszą się jej zaufaniem; podkreśla zatem, jak ważne jest wzmocnienie i budowanie profesjonalnych struktur policyjnych, oraz wzywa między innymi do zintensyfikowanego wsparcia koncepcyjnego, logistycznego i administracyjnego dla Mechanizmu Unii Afrykańskiej ds. Współpracy Sił Policyjnych w Algierze, uruchomionego w 2014 r.; uważa, że współpraca w tym zakresie pomoże również zwiększyć możliwości misji pokojowych i kształtować komponent policyjny afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa;
183. zauważa, że światowi przeciwnicy UE wywierają coraz większy wpływ na sektor informacji w Afryce; w związku z tym wzywa ESDZ i Komisję do aktywnego zajęcia się problemem braku obecności głosu Europy w społeczeństwach afrykańskich i do zwalczania nieprawdziwych narracji, jak również lepszego promowania europejskiego podejścia i demokratycznych wartości wśród ludności Afryki; odnotowuje, że wymaga to usprawnionej komunikacji strategicznej ukierunkowanej na kluczowe regiony i kraje, jak również utworzenia specjalnej jednostki odpowiedzialnej za takie działania, która będzie ściśle współpracować z delegaturami UE;

184. podkreśla zagrożenia związane ze zjawiskiem rozprzestrzeniania nielegalnej broni strzeleckiej oraz przypomina, że broń ta, nierejestrowana i posiadana w przeważającej mierze nielegalnie, nie tylko zagraża bezpieczeństwu obywateli, ale również jest wykorzystywana przez niebezpieczne międzynarodowe siatki przestępcze zajmujące się różnymi formami nielegalnego handlu, w tym handlem bronią, ludźmi i narkotykami;
185. wzywa do kontynuowania corocznych wspólnych posiedzeń konsultacyjnych Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa Unii Europejskiej i Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej w celu rozszerzenia zakresu współpracy o wspólne wizyty w terenie, wspólne sesje, opracowywanie wspólnych ustaleń i analiz dotyczących sytuacji kryzysowych, a także badanie możliwości wspólnego wczesnego działania jako najlepszego sposobu ustanowienia rzeczywistego partnerstwa strategicznego;
186. przypomina, że Afryka jest kontynentem przyjmującym największą liczbę operacji wspierania pokoju na świecie i zapewniającym największą liczbę oddziałów wojska i policji na potrzeby tych operacji; wskazuje, że należy dostosować operacje wspierania pokoju w całej Afryce do nowej rzeczywistości związanej z COVID-19, aby odpowiednio chronić zarówno obywateli, jak i personel tych operacji; zwraca uwagę na konieczność zapewnienia odpowiedniego finansowania tych misji, biorąc pod uwagę obawę przed zbliżającym się kryzysem gospodarczym i ograniczeniem dostępnych środków finansowych;
187. wzywa UE do zadbania o to, by misje w ramach WPBiO były planowane w sposób zapewniający skuteczność, rozliczalność i odporność z uwzględnieniem efektywnych operacji i silniejszych mandatów powiązanych z konstruktywną wolą polityczną mającą na celu rozwiązywanie konfliktów, a nie ich zamrażanie;
188. zachęca ESDZ do zwiększenia swojej obecności w delegaturach na całym kontynencie, w szczególności w kluczowych państwach członkowskich UA, w celu dalszego rozwoju unijnych stosunków dwustronnych i regionalnych oraz zapewnienia stosownego dialogu z odpowiednimi zainteresowanymi stronami; podkreśla, że takie ścisłe więzi stanowią podstawę do zapewnienia odpowiednich i należycie zorganizowanych partnerstw globalnych, a także reagowania w sposób dostosowany do konkretnych sytuacji; wzywa ESDZ do znaczącej poprawy strategii medialno-komunikacyjnej, aby podnieść świadomość na temat wysiłków UE w poszczególnych regionach, a także zwiększyć świadomość i poparcie wśród obywateli UE w odniesieniu do zintensyfikowanej współpracy UE–Afryka;
189. przypomina o znaczeniu koordynowania strategii UE–Afryka z ONZ, NATO, OBWE oraz z innymi krajami o podobnych poglądach, takimi jak Stany Zjednoczone, Kanada, Zjednoczone Królestwo, Australia i Japonia;
-
- ◦
190. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

UZASADNIENIE

Odnowione partnerstwo w świecie ogarniętym kryzysem

Afryka objawia się światu. Jest kontynentem wyzwań, lecz przede wszystkim nowych możliwości, który może w coraz większym stopniu dywersyfikować swoje partnerstwa. Europa, będąca historycznym sojusznikiem Afryki, musi obecnie **odnowić zarówno swoje podejście, jak i narrację**, uwzględniając poważne wstrząsy, jakich doświadcza ten kontynent liczący 1,3 mld mieszkańców.

Ten proces już się rozpoczął: niedawne wizyty Przewodniczącego Rady Europejskiej, Przewodniczącej Komisji Europejskiej oraz licznej delegacji komisarzy europejskich w siedzibie Unii Afrykańskiej świadczą o woli docenienia znaczenia partnerstwa z Afryką w europejskiej agendzie politycznej. Nasze stosunki są przedmiotem dogłębnej przebudowy.

Chociaż skala skutków pandemii koronawirusa nie jest jeszcze znana, nie ulega wątpliwości, że będą one mieć wpływ na ten proces. Pandemia uświadomiła nam naszą **współzależność oraz wspólną bezbronność**. Utrzymując w mocy priorytety obu kontynentów, musimy dostosować nasze stosunki do **nowych potrzeb** świata po pandemii.

Afrykańczycy i Europejczycy są zgodni: kryzys, przez który przechodzimy, powinien skłonić nas do położenia podwalin pod odnowę naszych stosunków, ukierunkowaną na **rozwój społeczny oraz przyspieszenie zielonej i cyfrowej transformacji**. Włączenie społeczne i solidarność powinny być hasłami przewodnimi tej odnowy, a przeciwdziałanie nierównościami powinno stanowić jej składnik przekrojowy. **Inwestycje i wzrost gospodarczy** muszą być postrzegane w szerszym kontekście, który stawia na pierwszym planie **zrównoważony rozwój** naszych społeczeństw i lepszą **redystrybucję** wytworzonego bogactwa. Aby to osiągnąć, musimy wspólnie iść naprzód i realizować **uzgodnione strategie** oraz **konkretne cele**.

Musimy zacząć od ochrony **zdrowia**, które stanowi zasadniczy warunek rozwoju społecznego i musi zająć wiodące miejsce w naszych stosunkach, obok ochrony socjalnej stanowiącej bezwzględny priorytet. W następstwie kryzysu wywołanego COVID-19 należy zacieśnić współpracę między naszymi dwoma kontynentami, aby poprawić stan zdrowia ludności, a także naszą zdolność przewidywania przyszłych kryzysów zdrowotnych.

Ponadto skutki pandemii COVID-19 w Afryce mogą spowodować dalsze pogłębianie nierówności i pogrążenie całych społeczeństw w ubóstwie. Dlatego należy w odpowiednim stopniu wziąć pod uwagę społeczne skutki kryzysu, a także jego negatywny wpływ na gospodarkę, produkcję rolną i bezpieczeństwo żywnościowe oraz na sytuację w zakresie bezpieczeństwa, i doprowadzić do większej współpracy obu kontynentów w tych kluczowych obszarach.

W bardziej ogólnym ujęciu, w centrum uwagi powinna znaleźć się **odporność społeczeństw na różne kryzysy**. Należy wzmocnić refleksję nad modelami ochrony socjalnej, a w szczególności nad wprowadzeniem bezwarunkowego uniwersalnego dochodu podstawowego.

Sprawozdawczynie pragnie również podkreślić znaczenie wspólnego apelu 18 przywódców afrykańskich i europejskich o moratorium na obsługę długu.

Pomimo trwającego obecnie kryzysu zdrowotnego **kryzys ekologiczny** powinien pozostać nadrzędnym priorytetem politycznym. Afryka nie jest sprawcą **zmiany klimatu**, lecz najbardziej odczuwa jej skutki. Europa, jako gwarant porozumienia paryskiego, musi wspierać Afrykę w przechodzeniu na zieloną gospodarkę i sprzyjać rozwojowi jej własnego potencjału produkcji energii odnawialnej i zrównoważonego rolnictwa. Chociaż różne są wyzwania i możliwości naszych dwóch kontynentów w zakresie zagadnień klimatycznych, Afryka i Europa muszą wspólnie podążać w kierunku transformacji ekologicznej, **wspierając innowacje, transfer technologii i wymianę doświadczeń**.

Drugim aspektem kryzysu ekologicznego jest kwestia **różnorodności biologicznej**. Afryka ma w swoich zasobach wyjątkowe ekosystemy, lecz utrata różnorodności biologicznej stała się dramatycznym i nieodwracalnym problemem. Niezależnie od bezpośrednich konsekwencji dla flory i fauny, zniszczeniu różnorodności biologicznej, w tym morskiej, towarzyszą problemy w zakresie bezpieczeństwa i sprawowania rządów, a także zagrożenia dla zdrowia ludzkiego. W obliczu sytuacji kryzysowej nasze kontynenty muszą zatem zabiegać o przyjęcie **globalnych rozwiązań umożliwiających połączenie wysiłków wszystkich na rzecz zachowania różnorodności biologicznej naszej planety**.

Jako partnerzy w świecie dotkniętym kryzysem ponosimy główną odpowiedzialność za kształtowanie przyszłości. Drogą do osiągnięcia tego celu będzie zielona dyplomacja oraz przyjęcie **Zielonego Ładu Afryka–UE na rzecz klimatu i różnorodności biologicznej**.

Odnowa ukierunkowana na rozwój społeczny będzie się opierać w głównej mierze na **edukacji, młodziem i zatrudnieniu**. Wykształcenie, stanowiące niezbędny warunek upodmiotowienia młodych i zwiększenia ich szans na zatrudnienie, powinno dostosować się do zmian, które obecnie dokonują się w naszych społeczeństwach. **Zielony przemysł oraz rewolucja cyfrowa** wymagają w szczególności przejścia na wyższy poziom **w zakresie prac badawczych i innowacji**. Nasze kontynenty muszą polegać na dobrze wyszkolonej młodzieży w celu budowania trwałych i integracyjnych społeczeństw.

Drugim istotnym filarem rozwoju społecznego jest **równouprawnienie kobiet i mężczyzn**. Zarówno w Afryce, jak i w Europie nie można ustawać w walce z dyskryminacją i przemocą wobec kobiet i dziewcząt. Żadne społeczeństwo nie może się rozwijać, dopóki będą naruszane ich prawa i dopóki będą istnieć przeszkody w ich upodmiotowieniu. Dostęp do edukacji, ziemi lub kredytu: nasze kontynenty muszą dążyć do tego, aby kobiety i dziewczęta mogły być wreszcie traktowane na równi z mężczyznami i chłopcami. **Aby to osiągnąć, Afryka i Europa muszą uzgodnić konkretny plan działania**.

Wspieranie bardziej integracyjnych i sprawiedliwych społeczeństw będzie wymagać ściślejszej współpracy w zakresie **sprawowania rządów** oraz **praw człowieka**. Wartości muszą być dla naszego partnerstwa trzonem, bez którego nie będzie można sprostać żadnemu z tych wyzwań. Dyskryminacja, której przypadki są wciąż zbyt liczne zarówno w Afryce, jak i w Europie, niszczy jednostki i rozbija spójność społeczną. Należy wspierać najbardziej wrażliwe i zmarginalizowane grupy społeczne, aby zapewnić wszystkim godne życie. Należy zwiększyć możliwości dyskusji na temat kwestii rządzenia i praw człowieka między młodzieżą afrykańską i europejską, na przykład za pośrednictwem platform wirtualnych, gdyż to ona będzie kierować w przyszłości naszymi społeczeństwami.

W tym zakresie sprawozdawczyni pragnie przypomnieć o znaczeniu **cyfryzacji jako**

narzędzia postępu, włączenia społecznego i rozwoju. Jej rola jako instrumentu na rzecz rozwoju społecznego jest szczególnie widoczna na kontynencie afrykańskim. W okresie pandemii kontakty internetowe nasiliły się do tego stopnia, że granice, choć zamknięte, nigdy nie były tak łatwe do przekroczenia dzięki technologii cyfrowej. Transformacja cyfrowa pozwala odkryć wiele talentów, obala bariery i pobudza ogromny innowacyjny potencjał w Afryce. Europa, jeżeli nie chce pozostać w tyle, powinna zaangażować się wraz z Afryką wszędzie tam, gdzie cyfryzacja może zwiększyć dobrobyt społeczeństw, w szczególności w zakresie ochrony zdrowia, edukacji, sprawowania rządów, zielonej transformacji oraz włączenia finansowego, na przykład za pomocą płatności mobilnych.

Siła naszego odnowionego partnerstwa powinna umożliwić zwiększenie widoczności i spójności naszych działań na arenie międzynarodowej. W okresie dziesięciu lat, który pozostał do zakończenia realizacji Agendy 2030 i jej **17 celów zrównoważonego rozwoju**, w sytuacji, gdy **działania wielostronne** zostały poddane ciężkiej próbie, połączenie naszych sił stało się konieczne bardziej niż kiedykolwiek.

Partnerstwo, które łączy kontynenty i narody

Jedynie proces oparty na integracji zarówno na etapie opracowywania, jak i wdrażania i oceny strategii pozwoli na jej rzeczywiste przyjęcie przez wszystkie zainteresowane strony na dwóch kontynentach. Aby nadać właściwy sens pojęciu „partnerstwa”, Europa powinna przygotować tę **strategię wspólnie z Afryką** a nie *dla* Afryki.

Najbliższy szczyt Afryka–UE powinien służyć określeniu wspólnych priorytetów przez nasze dwa kontynenty, a **wizja afrykańska** musi zająć należne jej miejsce w tym procesie.

Następnie trzeba będzie stopniowo nadawać konkretny kształt koncepcji **partnerstwa na zasadzie równości** w oparciu o konkretne projekty wychodzące naprzeciw potrzebom naszych narodów. Powodzenie naszego partnerstwa zależeć będzie od dokładnie określonych ram wdrażania z podziałem odpowiedzialności, a także ciągłą oceną przez zainteresowane strony.

Wspólny komunikat Komisji Europejskiej i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych ogłoszony dnia 9 marca 2020 r. rozpoczyna ten proces, tworząc **podstawy do refleksji, która powinna być możliwie jak najbardziej integrująca.**

Sprawozdanie zostało zainspirowane i wzbogacone licznymi spotkaniami w terenie, aby mogło dać świadectwo afrykańskiej rzeczywistości. Sprawozdawczyni odwiedziła kilka krajów afrykańskich w celu nawiązania bezpośrednich kontaktów z ludźmi i bliższego poznania ich oczekiwań, aby móc zabrać głos w ich imieniu. Sprawozdawczyni zapytała afrykańskie zainteresowane strony o to, jak postrzegają rolę Europy i co możemy wzajemnie dla siebie zrobić.

Zostały zebrane opinie **szefów państw, ministrów, władz publicznych, społeczeństwa obywatelskiego, młodzieży, kobiet, środowiska akademickiego, ośrodków analitycznych, podmiotów działających na rzecz rozwoju, sektora prywatnego, przedstawicieli Unii Afrykańskiej, ONZ, a także delegacji UE.** Wątkiem przewodnim tych konsultacji nie była chęć lansowania europejskiej koncepcji partnerstwa, lecz **jego afrykańska wizja.**

Po owocnych wizytach w **Togo, Maroku i Etiopii** epidemia koronawirusa uniemożliwiła realizację dalszych zaplanowanych wizyt. Sprawozdawczyni kontynuowała więc swoją misję

zbierania opinii w drodze wideokonferencji, wymieniając w ten sposób poglądy z licznymi rozmówcami z **Republiki Południowej Afryki, Nigerii, Rwandy, Senegalu i Kenii**. Tych 8 krajów zostało wybranych w celu jak najpełniejszego odzwierciedlenia różnorodności afrykańskiego kontynentu.

Ze wszystkich przeprowadzonych rozmów wynika niezbicie, że Europa pozostaje **uprzywilejowanym sojusznikiem Afryki**. Nasi afrykańscy partnerzy wyrażają wolę budowy jeszcze mocniejszego sojuszu z naszym kontynentem w celu zapewnienia obydwu kontynentom pokoju, stabilności i dobrobytu.

Otwarte partnerstwo, które sprzyja włączeniu społecznemu i docenia Afrykę w jej różnorodności

Już od wielu lat nasze stosunki z Afryką ograniczały się zbyt często do problemów migracji, które zdominowały różne inne aspekty naszego partnerstwa. I chociaż zagadnienie migracji wymaga oczywiście uwagi, sprawozdawczynie postanowiła skupić się na innych zasadniczych tematach, które składają się na bogactwo naszych stosunków z kontynentem afrykańskim.

Sprawozdanie poświęcone jest zatem roli naszego partnerstwa na scenie międzynarodowej, rozwojowi społecznemu, walce z nierównościami, miejscu kobiet i młodych, transformacji cyfrowej, zrównoważonemu rolnictwu oraz transformacji ekologicznej. W oparciu o te różne zagadnienia zasadnicze znaczenie **będzie mieć zapewnienie niezbędnych kontaktów między poszczególnymi grupami społeczeństw afrykańskich i europejskich**.

Afryka, dzięki swej różnorodności i pragnieniu uwolnienia ogromnego potencjału młodzieży, kobiet i utalentowanych ludzi, będzie mieć decydujący wpływ na przyszłość świata. Europa dobrze rozumie, że Afryka jest sojusznikiem z wyboru i decydującym partnerem.

Lecz Europa, zwracając się w kierunku kontynentu afrykańskiego, musi także zwrócić się do Europejczyków, a w szczególności do młodego pokolenia, i wzbudzić ich pragnienie poznania oraz przede wszystkim **uczenia się Afryki** oraz uznania wspólnoty naszego przeznaczenia. Niezależnie bowiem od szczytów i spotkań na najwyższym szczeblu politycznym, nasze odnowione stosunki muszą czerpać **witalną energię** z kontaktów między ludźmi, a w szczególności między młodymi, kobietami, społeczeństwem obywatelskim, przedsiębiorcami, rolnikami, środowiskiem akademickim, naukowcami, lekarzami czy też artystami.

To globalne partnerstwo musi przede wszystkim opierać się na ludziach i przyczyniać się do nieustannego pogłębiania wzajemnego zrozumienia. Jest to klucz do wspólnej przyszłości.

OPINIA MNIJSZOŚCI

Bernhard Zimniok

Należy odrzucić strategię UE dotyczącą Afryki: Komisja (KE) nie przeprowadziła analizy konsekwencji tej strategii dla Europy w odniesieniu do masowej imigracji z Afryki; strategia opiera się na błędnej narracji; podczas opracowywania strategii KE nie spotkała się z żadnymi przedstawicielami społeczności lokalnych w państwach członkowskich; skonsultowała się głównie z przedstawicielami kompleksu imigracyjno-przemysłowego, organizacjami międzynarodowymi i przedstawicielami Afryki. KE stwierdza: „strategia jest dokumentem politycznym i sama w sobie nie może ułatwiać migracji”, mimo że celem strategii jest otwarcie się na masowe imigracje z Afryki do Europy w oparciu o błędne twierdzenie, że historia i przyszłość Europy i Afryki są ze sobą powiązane. Ponadto w niniejszym sprawozdaniu brakuje nadzoru nad tą strategią; nie przeprowadzono konsultacji z reprezentatywną liczbą lokalnych organizacji w państwach członkowskich. Strategia zawiera podstawowe elementy paktu ONZ w sprawie migracji, na który nie zgodziły się wszystkie państwa członkowskie, w związku z czym strategię unieważniają zawarte w niej propozycje. Biorąc pod uwagę wstępne szacunki, zgodnie z którymi z Afryki przybędzie 60–70 mln osób (licząc tylko dorosłych), strategia ta nie wpisuje się w politykę umacniania narodów europejskich, lecz będzie miała na celu usunięcie ich z mapy, a także z historii.

23.9.2020

OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH

dla Komisji Rozwoju

w sprawie nowej strategii UE–Afryka – partnerstwo na rzecz zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu (2020/2041(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej (*): Anna Fotyga

(*) Zaangażowana komisja – art. 57 Regulaminu

WSKAZÓWKI

Komisja Spraw Zagranicznych zwraca się do Komisji Rozwoju, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat Komisji oraz wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z 9 marca 2020 r. pt. „W kierunku kompleksowej strategii współpracy z Afryką” i postrzega go jako krok w kierunku rzeczywistego partnerstwa geopolitycznego; podkreśla, że Europę i Afrykę ze względu na bliskość geograficzną łączą silne więzy historyczne, kulturalne i społeczno-ekonomiczne, które są obecnie zacieśniane ze względu na coraz większą liczbę wspólnych wyzwań i interesów strategicznych, od popularyzacji ochrony praw człowieka i demokracji, wydzwigiwania społeczności lokalnych z ubóstwa i zapewniania godnych warunków życia przez stwarzanie szans gospodarczych, zrównoważony rozwój lub prawidłowe sprawozdanie rządów, potencjał migracyjny na rzecz stworzenia szans zatrudnienia i rozwoju, wzmacnianie stosunków handlowych i inwestycyjnych, bezpieczeństwo, zwalczanie terroryzmu oraz walkę ze zorganizowaną przestępczością i handlem ludźmi po reformę instytucji wielostronnych i światowego handlu, ochronę środowiska, bezpieczeństwo żywności, dostęp do wody, rozwój demograficzny, urbanizację, energetykę, poprawę zdrowia publicznego i dostępu do opieki zdrowotnej i walkę ze zmianami klimatu; podkreśla fakt, że stosunki UE z Afryką mają bardzo duże znaczenie dla przyszłości obu kontynentów oraz że dobrobyt obu kontynentów jest ze sobą głęboko skorelowany, co wymaga całościowego podejścia do kontynentu afrykańskiego, które może pogodzić rozbieżne tendencje w kompleksową i spójną strategię weryfikowaną po wynikach oraz stale monitorowaną i poddawaną ocenie; wzywa do zwiększonej spójności strategii politycznych UE, zorientowanego na wynik, przejrzystego przyznawania zasobów UE i ożywionego sojuszu politycznego, który musi wychodzić poza tradycyjny rozwój i współpracę humanitarną, by rzeczywiście w pełni wykorzystać potencjał naszego partnerstwa;

2. przypomina, że według danych Ośrodka Badań nad Epidemiologią Kłesk Żywnościowych (CRED) w 2019 r. na skutek ekstremalnych zdarzeń pogodowych ucierpiało niemal 16,6 mln Afrykańczyków, czyli o 195 % więcej niż w 2018 r., oraz że kłeski żywnościowe mają negatywny wpływ na życie, środki utrzymania, domy i ekosystemy, a także na makroekonomię;
3. podkreśla, że partnerstwo UE–Unia Afrykańska (UA) może odnieść sukces tylko wtedy, gdy będzie prawdziwym partnerstwem opartym na równości stron, czyli partnerstwem bardziej zrównoważonym, sprawiedliwym i konstruktywnym, zbudowanym na własnej odpowiedzialności i solidarności oraz na wspólnej wizji naszej przyszłości; ponawia zatem swoje wezwania do prawdziwego partnerstwa interkontynentalnego między Unią Europejską a Unią Afrykańską; przypomina, że Afryka jest naszym najbliższym sąsiadem i zamieszkuje ją ponad miliard ludzi, przy czym ponad połowa wzrostu liczby ludności świata do 2050 r. ma nastąpić w Afryce, a sześć z dziesięciu najszybciej rozwijających się gospodarek na świecie to gospodarki afrykańskie; podkreśla, że UE wraz z jej państwami członkowskimi jest największym partnerem Afryki pod wszelkimi względami, a mianowicie pod względem inwestycji, handlu, pomocy rozwojowej, i humanitarnej oraz bezpieczeństwa; niemniej jednak odnotowuje, że ta coraz ściślejsza współpraca nie przełożyła się jeszcze na wspólne zrozumienie lub realne partnerstwo strategiczne zgodne ze wspólnymi interesami, potencjałem wzrostu, bliskością geograficzną i wielowiekowymi powiązaniem między obydwojema kontynentami; podkreśla, że proces zrównoważonego rozwoju na kontynencie afrykańskim ma zasadnicze znaczenie dla dobrobytu, stabilności i bezpieczeństwa zarówno UE, jak i Afryki, zaś dobrobyt, stabilność i bezpieczeństwo są najistotniejszymi warunkami rozwoju gospodarczego i społecznego Afrykańczyków określonymi w przyjętych przez ONZ celach zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że musi być przekonana o zasadności tworzenia świeżego i nowoczesnego podejścia w swej polityce afrykańskiej w oparciu o wyraźne zrozumienie zarówno własnych, jak i wzajemnych interesów i obowiązków, co znajdzie odzwierciedlenie we wszechstronności i dojrzałości wzajemnych stosunków; jest głęboko przekonany, że nasze partnerstwo musi opierać się na jasnych stanowiskach i priorytetach wskazanych przez naszych afrykańskich partnerów, i w związku z tym uważa, że zbliżający się szósty szczyt UA–UE, który odbędzie się jesienią tego roku, stanowi znakomitą okazję do wysłuchania partnerów afrykańskich, wymiany poglądów na temat wzajemnych oczekiwań i propozycji oraz do określenia wspólnych celów z myślą o wpisaniu ich do planowanej nowej, obustronnie korzystnej wspólnej strategii UE, która odzwierciedla interesy obu stron i zacieśnia więzi między dwoma kontynentami;
4. podkreśla pilną potrzebę nasilenia efektu synergii oraz spójności między wszystkimi ramami prawnymi i politycznymi, na których opierają się stosunki UE-Afryka, by działać skuteczniej i w zrównoważony sposób, w ramach zacieśnionego, długofalowego, wielopłaszczyznowego i wielobranżowego partnerstwa, które powinno także przełożyć się na ściślejszą współpracę polityczną i skuteczną koordynację opierającą się na równouprawnieniu, zaufaniu, wzajemnym szacunku, solidarności, suwerenności, wspólnych wartościach i wspólnej wizji naszej przyszłości; w związku z tym podkreśla znaczenie poszanowania praw człowieka, demokracji, pokoju i bezpieczeństwa, jak również dobrych rządów, zrównoważonego rozwoju, praworządności, wolnych i sprawiedliwych wyborów, wprowadzanego z mocy prawa, pokojowego przekazywania władzy w krajach afrykańskich, równouprawnienia płci,

jako niezbędnego fundamentu zrównoważonego partnerstwa UE-Afryka sprzyjającego włączeniu społecznemu i korzystnego dla obu stron; podkreśla, że silne partnerstwo UE-Afryka wymaga silnej Unii Afrykańskiej, podkreśla zasadniczą rolę jaką odgrywa UE we wspieraniu Unii Afrykańskiej, by skuteczniej wykonywała powierzone jej obowiązki i dążyła do budowania pokoju i bezpieczeństwa na całym kontynencie oraz do stałej integracji kontynentu, jak również instytucji Unii Afrykańskiej, w tym Parlamentu Panafrkańskiego przez dzielenie się najlepszymi sposobami postępowania, jak również wsparcie techniczne i finansowe; z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący programu panafrkańskiego w kontekście nowego Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR), który ma na celu sprostanie wyzwaniom stojącym przed całym kontynentem afrykańskim;

5. ponownie podkreśla swoje wsparcie dla Afryki przechodzącej istotne procesy integracyjne na poziomie regionalnym, kontynentalnym i w ujęciu międzynarodowym oraz zauważa, że Europa i Afryka mają wspólne interesy w zakresie współpracy na rzecz stosunków wielostronnych i w obliczu wspólnych wyzwań, którymi można skutecznie się zająć jedynie w drodze współpracy; podkreśla potrzebę zniwelowania podziału, tam gdzie one istnieją, szczególnie w obszarach o zasadniczym znaczeniu, takich jak spełnianie norm międzynarodowych i stosowanie się do międzynarodowych sposobów postępowania w działalności handlowej, w odniesieniu do poszanowania praw człowieka, sprawiedliwości społecznej, równouprawnienia płci, zrównoważonego rozwoju i pozycji w organizacjach międzynarodowych; stoi na stanowisku, że całościowe partnerstwo interkontynentalne powinno również umożliwiać dalszą regionalizację; potwierdza swoje stałe wsparcie dla integracji regionalnej i organizacji regionalnych, takich jak ECOWAS (Wspólnota Gospodarcza Państw Afryki Zachodniej), CEMAC (Wspólnota Gospodarcza i Monetarna Afryki Środkowej), EAC (Wspólnota Wschodnioafrykańska), SADC (Południowoafrykańska Wspólnota Rozwoju), IGAD (Międzyrządowy Organ ds. Rozwoju) i ECCAS (Wspólnota Gospodarcza Państw Afryki Środkowej), a także ICGLR (Międzynarodowa Konferencja w sprawie Regionu Wielkich Jezior); popiera pogląd, że UE musi utrzymać elastyczne podejście do poszczególnych krajów i subregionów, w ramach którego dostosowuje swoje zaangażowanie i wsparcie do konkretnych potrzeb i sytuacji każdego kraju w pięciu regionach Afryki; wzywa do uaktualnienia różnorodnych regionalnych strategii politycznych UE ukierunkowanych na podregiony Afryki, takie jak Afryka Północna, Zatoka Gwinejska, Sahel, Region Wielkich Jezior i Róg Afryki; ubolewa nad tym, że pomimo upływu 25 lat od uruchomienia tzw. procesu barcelońskiego nadal jesteśmy dalecy od stworzenia wspólnej przestrzeni dobrobytu, stabilności i wolności z państwami południowego sąsiedztwa z regionu Morza Śródziemnego;
6. dostrzega znaczenie wdrożenia „Wizji górnictwa afrykańskiego” przyjętej w 2009 r. przez głowy państw i szefów rządów afrykańskich w celu zadbania o przejrzystą, sprawiedliwą i optymalną eksploatację zasobów mineralnych;
7. przypomina o ważnej roli, jaką Unia Afrykańska i państwa afrykańskie odgrywają w organizacjach wielostronnych, takich jak przede wszystkim Organizacja Narodów Zjednoczonych, w której państwa afrykańskie stanowią 28 % członków, oraz podkreśla w związku z tym znaczenie dalszego pogłębiania naszych stosunków politycznych w celu zreformowania wielostronnych organów decyzyjnych, tak aby stały się one

bardziej sprawiedliwe i reprezentatywne, co ma kluczowe znaczenie dla znalezienia rozwiązań dla naszych wspólnych wyzwań o charakterze globalnym;

8. z zadowoleniem przyjmuje pięć partnerstw zaproponowanych w nowej strategii; uważa, że ponadto należałoby ją uaktualnić, by uwzględniała potrzeby Afryki w zakresie ochrony zdrowia i gospodarki w trakcie stawiana czoła kryzysowi związanemu z pandemią COVID-19; apeluje o zdecydowane, nieprzerwane, ambitne i spójne zaangażowanie UE w bezpieczeństwo, stabilność i rozwój Afryki, w tym przez promowanie zielonej transformacji i dostępu do energii, transformacji cyfrowej, zrównoważonego wzrostu i zatrudnienia, pokoju i dobrego sprawowania rządów oraz wyważonego i kompleksowego podejścia do migracji i mobilności; uznaje wysiłki podjęte, by uwzględnić zdanie i interesy naszych partnerów afrykańskich, jednak odnotowuje również głosy rozczarowania z uwagi na dostrzegalny brak komunikacji z niektórymi partnerami afrykańskimi przed publikacją strategii; zwraca jednak uwagę na konieczność jasnego określenia sposobu wdrażania nowej strategii oraz wskazania zakresu odpowiedzialności i zadań poszczególnych podmiotów UE; podkreśla znaczenie przyszłych stosunków z Afryką, które wymagają szerokiego zaangażowania społeczeństw obywatelskich na obu kontynentach; wzywa do większego zaangażowania na wszystkich poziomach, w tym w organizacjach pozarządowych (NGO), biznesie, środowisku akademickim, ośrodkach analitycznych, instytucjach kulturalnych i religijnych, związkach zawodowych oraz innych; z ogromnym zadowoleniem przyjmuje sygnały wysyłane przez przewodniczącą Komisji Ursulę von der Leyen wskazujące na to, że stosunki z Afryką mają stać się centralnym zagadnieniem jej mandatu; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowa przewodnicząca Komisji udała się ze swoją pierwszą wizytą zagraniczną do Afryki oraz wzywa do organizowania częstszych spotkań i kontaktów na wysokim szczeblu; uważa, że takie osobiste spotkania na najwyższym szczeblu mają ogromne znaczenie, ponieważ oprócz zacieśniania osobistych więzi podnoszą one także świadomość ogółu społeczeństwa na temat naszego partnerstwa w krajowych mediach na obu kontynentach; w związku z tym wzywa do dalszej intensyfikacji tych spotkań i wymian na wysokim szczeblu, w tym z wykorzystaniem forów i spotkań przedsiębiorców i społeczeństwa obywatelskiego; wyraża ubolewanie, że w komunikacji brakuje jasnych propozycji dotyczących skoordynowanego podejścia UE i UA do wspólnych wyzwań, którym można by wspólnie stawić czoła w ramach systemów wielostronnych (np. ONZ); podkreśla, że zarówno Wiceprzewodniczący Komisji/ Wysoki Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa jak i przedstawicielstwa UE w stolicach na całym kontynencie afrykańskim powinni wykazywać większą aktywność w przedstawianiu celów polityki UE; zachęca europejskie ośrodki analityczne i środowiska akademickie do bardziej aktywnej współpracy w tym zakresie z ich afrykańskimi odpowiednikami; podkreśla konieczność przyjęcia, w ramach partnerstwa Afryka–UE, skoordynowanego i kompleksowego podejścia, zarówno między UE i UA, jak i między UE i jej państwami członkowskimi, zgodnie z postanowieniami art. 210 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; wzywa UE do wzmocnienia tej wspólnej perspektywy w kontekście kolejnego szczytu UE–Afryka, który ma odbyć się w 2020 r.;
9. zauważa, że potencjał Afryki budzi coraz większe zainteresowanie wielu podmiotów na scenie światowej, oraz wyraża zaniepokojenie, że w wielu dziedzinach Afryka stała się nową areną rywalizacji światowych potęg; podkreśla, że UE jest jednym z pierwszych

podmiotów pomagających kontynentowi afrykańskiemu, podczas gdy destrukcyjna polityka stosowana przez inne podmioty negatywnie wpływa na narody afrykańskie, co również niekorzystnie oddziałuje na UE; podkreśla, że sednem motywacji UE w jej stosunkach politycznych i gospodarczych z krajami trzecimi jest poprawa poszanowania praw podstawowych, wspieranie instytucji demokratycznych oraz utrzymywanie demokratycznej odpowiedzialności za podejmowane decyzje; wyraża przekonanie, że kraje trzecie, takie jak Chiny dążą do realizacji innych celów, które bywają czasem dla nas problematyczne; podkreśla, że naszym celem jest wzmocnienie odporności i niezależności naszych afrykańskich partnerów; w związku z tym wyraża ubolewanie, że działania innych podmiotów, szczególnie Chin i Rosji, polegają na dążeniu do realizacji ich interesów geopolitycznych i skupiają się na rozwoju jednostronności oraz podkreśla, że własne interesy tych podmiotów są realizowane kosztem suwerenności krajów afrykańskich i kosztem europejskiego bezpieczeństwa; wzywa UE do koordynowania działań z każdym krajem rzeczywiście zainteresowanym dobrobytem i pozytywnym długofalowym rozwojem kontynentu afrykańskiego, w oparciu o pełne poszanowanie praw człowieka, wolności mediów i odpowiedzialności, przejrzyste sprawowanie rządów w odpowiedzi na potrzeby obywateli oraz walkę z korupcją, będące zasadniczymi elementami pozwalającymi na dopilnowanie stabilnego otoczenia politycznego społecznego i gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu w Afryce; wzywa UE do opracowania strategicznej i długofalowej odpowiedzi na chińską koncepcję „Jeden pas i jeden szlak”, której to odpowiedzi powinny przyświecać nasze wspólne wartości, jak również priorytety i potrzeby wyrażane przez naszych afrykańskich sąsiadów; podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie muszą stać się źródłem stabilności i wiarygodności w regionie; uważa, że Unia Europejska musi odgrywać większą rolę geopolityczną w Afryce i nawiązać stosunki, które będą służyć dobru wszystkich;

10. jest zdania, że strategia UE–Afryka powinna również uwzględniać pomoc krajom afrykańskim w przekształcaniu ich bogactwa opartego na zasobach mineralnych w rzeczywisty rozwój oraz wzywa do przeglądu skuteczności obowiązujących środków, również w odniesieniu do budzącej wątpliwość eksploatacji tych zasobów przez Chiny i Rosję; wzywa Komisję i partnerów afrykańskich do sprawnego wdrożenia środków dotyczących rozporządzenia w sprawie minerałów z regionów ogarniętych konfliktami¹ oraz do niezwłocznego opublikowania wykazu przedsiębiorstw spoza UE, które nie spełniają wymogów określonych w rozporządzeniu; podkreśla mocne strony Europy (przejrzystość, wysoką jakość towarów i usług, demokratyczne rządy) i ufa, że te podstawowe wartości są na tyle atrakcyjne, aby stanowić przekonującą alternatywę dla modeli autorytarnych;
11. przypomina, że sektor wydobywczy odgrywa ważną rolę w gospodarkach wielu krajów afrykańskich i jest związany z nierówną współzależnością w zakresie zasobów z Europą, która to nierówność powinna zostać skorygowana poprzez rozwiązanie problemu nielegalnego odpływu dochodów podatkowych i należności licencyjnych w sektorze wydobywczym za pośrednictwem dyrektywy w sprawie przejrzystości i dyrektywy o rachunkowości²;

¹ Dz.U. L 130 z 19.5.2017, s. 1.

² Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 13.

12. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE uważa pokój i bezpieczeństwo w Afryce za istotny warunek zrównoważonego rozwoju oraz że Unia zobowiązuje się do „znacznego zwiększenia wsparcia dla Afryki we współpracy ze społecznością międzynarodową”; podziela opinię, że kwestia bezpieczeństwa w Afryce jest bardzo istotna dla rozwoju tego kontynentu, wspieranego przez organizacje regionalne i międzynarodowe i że w pierwszej kolejności odpowiedzialność za nią ponoszą same kraje afrykańskie; w związku z tym wzywa UE do kontynuowania wysiłków, by – we współpracy z partnerami afrykańskimi – pracować nad dalszym rozwojem afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa, co przyczyni się do osiągnięcia długotrwałego pokoju i stabilności oraz przewyciężenia kryzysów i konfliktów na tym kontynencie przez zintegrowane podejście obejmujące wszystkie dostępne narzędzia, w tym wsparcie rozwoju możliwości w zakresie bezpieczeństwa i obronności w Afryce oraz afrykańskich działań militarnych, cywilnych, budowania pokoju i projektów demilitaryzacyjnych, przy poszanowaniu międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarnego oraz niezależności i suwerenności krajów afrykańskich oraz wsparciu inicjatyw UE i organizacji regionalnych, takich jak ECOWAS czy Grupa Pięciu na rzecz Sahelu; zachęca państwa członkowskie do udziału w misjach i operacjach UE oraz z zadowoleniem przyjmuje dwustronne wysiłki przyczyniające się do pokoju i stabilności, oraz wzywa Radę w tym kontekście do szybkiego zatwierdzenia europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju, by świadczyć bardziej kompleksowe wsparcie partnerom afrykańskim w regionach dotkniętych konfliktem; podkreśla znaczenie współpracy wielostronnej w ramach trójkąta UA–UE–ONZ w dziedzinie bezpieczeństwa lokalnego, regionalnego i międzynarodowego oraz rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego w wysiłkach na rzecz utrzymania i budowania pokoju; przypomina w tym świetle, że reforma sektora bezpieczeństwa, reforma wymiaru sprawiedliwości, dobre rządy, demokratyczna rozliczalność i ochrona obywateli stanowią warunek wstępny zdobycia zaufania ludności do swoich rządów i sił bezpieczeństwa; ponadto podkreśla więź cywilno-wojskową oraz potrzebę lepszego uwzględnienia obu elementów misji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO); popiera coraz bardziej proaktywne podejście podejmowane przez współpracujące regionalne organizacje na rzecz bezpieczeństwa w kierunku pełnego uruchomienia afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa, która zapewnia Unii Afrykańskiej i organizacjom szczebla regionalnego niezbędnych narzędzi do zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi i ich rozwiązywania; pochwała w szczególności takie inicjatywy jak Grupa Pięciu na rzecz Sahelu ze względu na jej coraz bardziej kluczową rolę w podejmowaniu zdecydowanych działań na rzecz zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa przez narody afrykańskie w ich własnym sąsiedztwie oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia politycznego, finansowego, operacyjnego i logistycznego dla Grupy Pięciu na rzecz Sahelu; podkreśla, że aby zapewnić odpowiedni poziom bezpieczeństwa i rozwoju, kraje afrykańskie muszą posiadać odpowiedni potencjał we wszystkich istotnych sektorach, przede wszystkim w zakresie bezpieczeństwa i obrony; wzywa Unię Europejską do koordynowania inicjatyw na rzecz rozwoju i bezpieczeństwa, w które jest zaangażowana na kontynencie afrykańskim, w ramach zintegrowanej strategii obejmującej dobre rządy, demokrację, prawa człowieka, praworządność i równouprawnienie płci, ze szczególnym uwzględnieniem regionów, w których zagrożenia i napięcia są największe; z zadowoleniem przyjmuje współpracę między Unią Europejską a Afryką w dziedzinie walki z terroryzmem i grupami zbrojnymi, zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego; wzywa także – w kontekście polityki

antyterrorystycznej – do ustanowienia bardziej przejrzystych procesów decyzyjnych, zwiększenia zgodności z podejściem opartym na prawach człowieka oraz większego zaangażowania w sprawy społeczności, których dotyczą te środki;

13. podkreśla ważną rolę odgrywaną przez Sahel z punktu widzenia strategicznego i bezpieczeństwa; w tym kontekście z dużym zadowoleniem przyjmuje utworzenie w 2014 r. Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, jak również połączonych sił Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, które zostały utworzone w 2017 r. w celu zwalczania zagrożeń dla bezpieczeństwa w regionie;
14. podkreśla fakt, że mandaty misji WPBiO są kompleksowe i mają na celu między innymi wspieranie reformy sektora bezpieczeństwa, postępy w reformowaniu wymiaru sprawiedliwości, rozwój szkoleń wojskowych i policyjnych, a także wzmocnienie nadzoru; podkreśla pilną potrzebę usprawnienia polityki komunikacyjnej misji WPBiO, jak również całościowego planowania strategicznego UE, by zwiększyć widoczność działań UE i ich celu, jakim jest zadbanie o bezpieczeństwo i dobrobyt ludności afrykańskiej;
15. podkreśla szczególną rolę podmiotów religijnych w Afryce, które regularnie odgrywają rolę mediatora w konfliktach i z którymi konieczny jest dialog i współpraca, zwłaszcza na obszarach objętych konfliktem, ponieważ dialog międzyreligijny może przyczynić się do pokoju i pojednania;
16. zauważa, że komunikat ma na celu intensyfikację wsparcia przez UE afrykańskich wysiłków na rzecz pokoju przez systematyczną i strategiczną formę współpracy, koncentrującą się na tych regionach Afryki, w których napięcia są największe, oraz wzywa do uznania za priorytet konkretnych strategii w regionach objętych konfliktami; zachęca UE i jej państwa członkowskie do dalszego podziału obciążeń z organizacjami i partnerami międzynarodowymi, w tym ze sprzymierzeńcami i państwami afrykańskimi, które okazują się wiarygodnymi sojusznikami w walce z terroryzmem, takimi jak Kenia, Maroko, Nigeria, Ghana i Etiopia; wzywa do dalszego zacieśniania stosunków UE z tymi pośredniczącymi państwami; wzywa UE do dalszego wspierania partnerów w Afryce w budowaniu potencjału ich sił zbrojnych i instytucji zajmujących się bezpieczeństwem, tak by zadbać o skuteczne i zrównoważone bezpieczeństwo oraz działanie organów ścigania dla obywateli, w tym przez europejski Instrument na rzecz Pokoju i europejskie misje WPBiO oraz wzywa UE do skoncentrowania się na zintegrowanym podejściu do konfliktów i kryzysów i działania na każdym etapie konfliktu, od przeciwdziałania konfliktom przez odpowiedź na konflikty po zarządzanie nimi i ich rozwiązywanie;
17. podkreśla fakt, że celem wsparcia UE na rzecz afrykańskiego sektora bezpieczeństwa jest zachęcanie Afryki do wzięcia odpowiedzialności za kwestie bezpieczeństwa i obronności; uważa, że Unia Afrykańska i państwa afrykańskie są kluczowymi partnerami, z którymi UE podejmuje konkretne działania na rzecz wspólnego osiągnięcia zrównoważonego rozwoju i zapewnienia bezpieczeństwa ludności; z dużym zadowoleniem przyjmuje zatem plany Unii Afrykańskiej dotyczące wysłania 3 000 żołnierzy jako wsparcia dla Grupy Pięciu na rzecz Sahelu oraz postrzega to jako znak, że UA i UE rzeczywiście dążą do osiągnięcia podobnych celów w zakresie bezpieczeństwa, które są oparte na wspólnych celach i wspólnej odpowiedzialności;

w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje uwagi wysokiego przedstawiciela Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz wiceprzewodniczącego Komisji Josepa Borrelli ogłoszone na posiedzeniu Rady Bezpieczeństwa ONZ w dniu 28 maja 2020 r., kiedy mówił o „konieczności znalezienia afrykańskich rozwiązań dla afrykańskich problemów”;

18. potwierdza swoje poparcie dla realizowanych pod auspicjami ONZ misji utrzymywania pokoju na kontynencie afrykańskim oraz wzywa kluczowe podmioty, w szczególności Stany Zjednoczone Ameryki, Rosję, Chiny i Zjednoczone Królestwo, do przyłączenia się do wysiłków UE na rzecz mediacji i zacieśniania współpracy oraz trwałego pokoju na całym kontynencie afrykańskim; ponownie wyraża w związku z tym gotowość UE do zwiększenia wsparcia dla misji ONZ oraz do usprawnienia koordynacji między różnymi misjami ONZ i UE;
19. przypomina o znaczeniu roli Międzynarodowego Trybunału Karnego (ICC) w zwalczaniu bezkarności oraz w obronie wartości takich jak pokój, bezpieczeństwo, równość, uczciwość, sprawiedliwość i rekompensata; apeluje do państw członkowskich UE i państw afrykańskich o dalsze popieranie statutu rzymskiego i Międzynarodowego Trybunału Karnego (ICC); wzywa państwa afrykańskie, które jeszcze nie podpisały i nie ratyfikowały statutu rzymskiego, by to uczyniły;
20. podkreśla pilną potrzebę zajęcia się przez UE kwestią przybierającą na sile rebelii terrorystycznej w północnym Mozambiku, w wyniku której zginęło już ponad 1 000 osób, a około 200 000 zostało zmuszonych do opuszczenia swoich domów, i która stwarza poważne ryzyko rozprzestrzenienia się na cały region Afryki Południowej; wzywa wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela do zaoferowania wsparcia UE Mozambikowi i jego obywatelom; podkreśla, że brak reakcji ze strony UE może doprowadzić do tego, że inne podmioty na arenie międzynarodowej przejmą wiodącą rolę, którą na tym kontynencie chce pełnić Unia;
21. podkreśla, że społeczno-gospodarcze konsekwencje pandemii COVID-19 mogą mieć poważny wpływ na kraje i społeczeństwa afrykańskie i w związku z tym ponawia swe wezwanie do intensyfikacji wsparcia dla sektora ochrony zdrowia we wszystkich krajach afrykańskich, które zwróciły się z prośbą o takie wsparcie; bardzo popiera stanowczą odpowiedź UE na kryzys w wymiarze zewnętrznym przez zastosowanie podejścia „Drużyna Europy” oraz postrzega to jako prawdziwy przejaw solidarności i wartości europejskich; jest zaniepokojony powszechnym brakiem wyrobów medycznych w sektorze opieki zdrowotnej w Afryce, co zagraża zdrowiu pracowników służby zdrowia i pacjentów, zwłaszcza w przypadku pojawienia się ognisk chorób wirusowych; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby w miarę możliwości analizowały sposoby pomocy krajom afrykańskim w zakresie zaopatrzenia w środki medyczne;
22. wzywa do zwiększenia wsparcia UE dla Afryki w obszarze karno-skarbowym i przejrzystości skarbowej, zmniejszenia zadłużenia i zarządzania nim, w szczególności w przypadku haniebnego długu i długookresowej zdolności do obsługi długu, co byłoby jasnym przejawem solidarności podczas kryzysu związanego z pandemią COVID-19; uważa, że byłby to ważny krok w budowaniu „partnerstwa opartego na równości stron”, jak nazwała to Komisja, co pozwoliłoby tym samym na odejście od

relacji darczyńca-beneficjent, która od dawna charakteryzowała stosunki UE–Afryka; z ogromnym zadowoleniem przyjmuje ogłoszone przez grup G-20 zawieszenie spłaty zadłużenia dla najbiedniejszych krajów na świecie do końca 2020 r.;

23. podkreśla, że pomoc rozwojowa ma zasadnicze znaczenie dla dywersyfikacji gospodarek krajów afrykańskich oraz poradzenia sobie z obecnym kryzysem gospodarczym i społecznym; wzywa UE i państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia finansowego i pomocy humanitarnej w celu zaspokojenia pilnych potrzeb ludności; apeluje o pomoc UE i państw członkowskich, która powinna mieć formę dotacji, a nie pożyczek, tak by nie zwiększać poziomu zadłużenia; ubolewa nad faktem, że wiele państw członkowskich UE nie osiągnęło celu 0,7 % dochodu narodowego brutto, a niektóre wręcz zmniejszyły swój wkład w pomoc rozwojową;
24. podkreśla fakt, że Afryka – kontynent bogaty w zasoby naturalne, o dynamicznych i rozwijających się gospodarkach charakteryzujących się wysokim wzrostem, rosnącą klasą średnią oraz młodą i kreatywną ludnością – jest kontynentem możliwości, który wielokrotnie udowodnił, że postęp gospodarczy i rozwój są możliwe; podkreśla znaczenie dalszego wspomagania rozwoju afrykańskiej infrastruktury cyfrowej w ramach procesu cyfryzacji oraz zapewnienia odpowiedniej łączności i dostępu do internetu na całym kontynencie, zarówno na obszarach wiejskich, jak i miejskich; podkreśla, że gospodarka cyfrowa w Afryce nie tylko stwarza możliwości w zakresie zwiększenia liczby miejsc pracy i dostarcza dane umożliwiające uzyskanie użytecznych informacji, ale zapewnia także podstawę do promowania praw człowieka, przyspieszenia dostępu do podstawowych usług wysokiej jakości, poprawy przejrzystości i rozliczalności rządów oraz wzmocnienia demokracji; wzywa do stałej, wzmocnionej, usystematyzowanej i wzajemnie korzystnej współpracy z krajami Afryki w zakresie cyfryzacji, technologii i rozwiązań innowacyjnych na wszystkich poziomach społeczeństwa, w tym do e-sprawowania rządów, e-handlu, umiejętności cyfrowych i cyberbezpieczeństwa zgodnie z podejściem cyfryzacja na rzecz rozwoju (D4D); wzywa UE do ścisłej współpracy z partnerami afrykańskimi w celu zapewnienia bezpieczeństwa, odporności i odstraszania w odniesieniu do cyberprzestępczości oraz do zapobiegania wykorzystywaniu internetu do celów terrorystycznych i brutalnego ekstremizmu;
25. podkreśla fakt, że Afryka jest w niewspółmierny sposób dotknięta negatywnymi skutkami zmiany klimatu; zauważa, że naszym wspólnym obowiązkiem jest wprowadzenie środków mających na celu przeciwdziałanie zmianie klimatu poprzez wspieranie inwestycji na nią odpornych, przystosowanie się do niej, zdecentralizowany dostęp do energii odnawialnej oraz łagodzenie skutków zmiany klimatu na kontynencie afrykańskim; podkreśla znaczenie zmiany klimatu jako czynnika zwiększającego ryzyko konfliktów, suszy, głodu i migracji w Afryce i na świecie; wzywa do tego, by strategia UE-Afryka wyraźnie odnosiła się do migracji klimatycznej; podkreśla zasadniczą rolę wysiłków dyplomatycznych dotyczących wody, ponieważ w wyniku zmiany klimatu powstaje ryzyko niedoboru zasobów wodnych, w tym kontekście wzywa Etiopię, Egipt i Sudan do wypracowania pokojowego i korzystnego dla wszystkich stron rozwiązania dotyczącego zakończenia budowy Wielkiej Tamy Etiopskiego Odrodzenia; z zadowoleniem przyjmuje mediację Stanów Zjednoczonych i Banku Światowego w tym względzie i wzywa UA oraz UE do dołożenia wszelkich starań, by ułatwić wypracowanie konstruktywnego rozwiązania; podkreśla potrzebę

skuteczniejszej dyplomacji klimatycznej w celu promowania powiązań między krajową, zagraniczną i międzynarodową polityką klimatyczną; zachęca do wzmożenia wysiłków na rzecz przezwyciężenia paradoksu polegającego na tym, że Afryka, mimo iż jest bogata w zrównoważone źródła energii, nadal w dużej mierze opiera się na tradycyjnych źródłach energii, które przyczyniają się do zmiany klimatu i nie sprzyjają włączeniu społecznemu, ponieważ duża część afrykańskich gospodarstw domowych nadal cierpi z powodu ubóstwa energetycznego; zachęca zatem kraje afrykańskie do uwolnienia ogromnego potencjału własnych sektorów energetycznych w zakresie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz wzywa inwestorów z sektora prywatnego do angażowania się w innowacyjne projekty;

26. wyraża zaniepokojenie faktem, że Botswana, Ghana, Uganda i Zimbabwe zostały wpisane na uaktualnioną unijną czarną listę państw, w których występują strategiczne niedociągnięcia w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, oraz wzywa te państwa do natychmiastowego podjęcia niezbędnych kroków służących przestrzeganiu i wdrożeniu wymaganych przepisów (czyli rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2020/855³); z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Etiopia i Tunezja, po przeprowadzeniu szeregu reform, zostały skreślone z czarnej listy;
27. ponownie podkreśla, że zrównoważony i długofalowy rozwój gospodarczy oraz wynikające z niego tworzenie godnych i dobrze płatnych miejsc pracy, w szczególności dla młodzieży, jest warunkiem wstępnym rozwoju i rozkwitu afrykańskiej ludności, a tym samym ostatecznego osiągnięcia stabilności politycznej, demokracji, a także wzmocnienia praw obywatelskich i praw człowieka; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji, by sprawić, że „Sojusz Afryka-Europa” stanie się centralnym filarem stosunków gospodarczych między dwoma kontynentami; zwraca uwagę na konieczność przeprowadzenia strukturalnych reform gospodarczych oraz na znaczenie rozwijania produkcji krajowej i zdolności wytwórczych, co przyczyniłoby się do zmniejszenia zależności od importu z zagranicy; przypomina o konieczności zwiększenia przez UE wsparcia dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz zwraca uwagę na możliwości, jakie stwarza unijna Agencja Wykonawcza ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (EASME) w wymiarze promowania współpracy między przedsiębiorstwami i zakładania spółek joint venture z przedsiębiorstwami afrykańskimi, co nie tylko zwiększyłoby widoczność możliwości biznesowych, lecz także sprzyjałoby bardzo potrzebnemu dostępowi do finansowania i do technologii dzięki transferowi wiedzy fachowej; podkreśla ponadto konieczność usprawnienia systemów ochrony inwestycji w celu ułatwienia dalszych inwestycji i zachęcania do nich; wzywa instytucje UE i państwa członkowskie, aby były bardziej spójnie działającym i przemawiającym jednym głosem podmiotem w kontaktach z kontynentem afrykańskim oraz aby rozwijały wewnętrzną koordynację w celu lepszego określania wspólnych planów na przyszłość; podkreśla w tym kontekście potrzebę opracowania spójnej i kompleksowej strategii wobec Afryki, która musi opierać się na dotychczasowym dorobku stron afrykańskiej i europejskiej oraz który koncentruje się na tworzeniu możliwości gospodarczych i miejsc pracy; wzywa UE do dalszego wspierania procesu integracji w Afryce za pośrednictwem UA, a mianowicie poprzez wspieranie wdrażania Afrykańskiej Kontynentalnej Strefy Wolnego Handlu (AfCFTA);

³ Dz.U. L 195 z 19.6.2020, s. 1.

uznaje ambicje narodów afrykańskich, by przewyciężyć bieżące wyzwania i z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie AfCFTA, które jest narzędziem w rękach narodów afrykańskich pozwalającym w pełni rozwinąć ich własny potencjał, a co za tym idzie zwiększyć ich niezależność i odporność na naciski zewnętrzne; podkreśla ogromny potencjał gospodarczy i polityczny AfCFTA dla przyszłości handlu w Afryce i na całym świecie; zachęca Komisję i państwa członkowskie do udzielenia możliwie największej pomocy poprzez wymianę najlepszych praktyk i doświadczeń zdobytych w UE, aby przyczynić się do pomyślnego wdrożenia AfCFTA, gdy tylko pozwoli na to sytuacja w zakresie zdrowia publicznego; wyraża opinię, że afrykański jednolity rynek oraz afrykański jednolity rynek cyfrowy byłyby wartością dodaną zarówno pod względem gospodarczym, jak i politycznym i kulturalnym, ponadto wskazuje na potrzebę znaczących inwestycji w infrastrukturę transportową ułatwiającą handel na kontynencie afrykańskim; podkreśla, że nowa strategia UE-Afryka winna promować sprawiedliwy i etyczny handel oraz normy w zakresie prawa pracy i ochrony środowiska;

28. zdecydowanie podkreśla ważną rolę funkcjonujących państwowych instytucji, organów i infrastruktury oraz uważa, że ich brak może stanowić istotną przeszkodę dla rozwoju, pokoju i postępu; podkreśla znaczenie zadbania o bezpieczeństwo żywności oraz walki z niedożywieniem, a mianowicie w ramach rolnictwa na małą skalę, oraz podkreśla znaczenie wielobranżowych przemian rolniczych i rozwoju obszarów wiejskich we wszystkich krajach i regionach afrykańskich, co prowadziłyby do tworzenia miejsc pracy i decentralizacji i uniezależnienia się społeczności od dużych obszarów miejskich; podkreśla potrzebę tworzenia możliwości gospodarczych i zatrudnienia, które mają kluczowe znaczenie, biorąc pod uwagę trendy demograficzne na kontynencie afrykańskim; w tym kontekście wskazuje na pozytywny wpływ Planu inwestycji zewnętrznych UE zainicjowanego przez ówczesnego przewodniczącego Komisji Jeana-Claude'a Junckera w 2017 r. oraz wyraża zdecydowane poparcie dla powstałego w ramach tego planu Sojuszu Afryka–Europa na rzecz zrównoważonych inwestycji i tworzenia miejsc pracy;
29. uznaje złożone wyzwania i szanse, które wiążą się z migracją zarówno w Europie, jak i w Afryce w odniesieniu do dobrobytu i rozwoju obu kontynentów oraz podkreśla potrzebę wzmocnienia współpracy kontynentów w oparciu o poszanowanie praw człowieka i przepisów prawa międzynarodowego, zasad współpracy, solidarności, równowagi i wspólnej odpowiedzialności; podkreśla, że rozwój Afryki opiera się na możliwościach jej ludności, a zatem migracja nie powinna prowadzić do drenażu mózgow; podkreśla znaczenie tworzenia długofalowej strategii zwalczania sieci przemytników zajmujących się handlem ludźmi, by przeciwdziałać nielegalnej migracji z krajów afrykańskich do UE oraz znaczenie wzmocnienia dialogu UE–Afryka w zakresie migracji i mobilności oraz partnerstwa w zakresie migracji, mobilności i zatrudnienia Afryka-UE; wyraża jednak przekonanie, że obaj partnerzy powinni również w większym stopniu skupić się na zajęciu się głównymi przyczynami migracji, jak również na skuteczniejszym wykorzystaniu istniejących i nowych instrumentów współpracy na rzecz rozwoju; zauważa, że w grupie najbardziej niestabilnych państw świata 36 leży w Afryce; państwa te są często osłabione przez konflikty, a poniżej progu ubóstwa żyje na tym kontynencie 390 milionów ludzi; podkreśla, że brak rozwoju gospodarczego w regionie, słabe zarządzanie, brak stabilności, naruszenia praw człowieka, korupcja, brak praworządności i bezkarność, brak równouprawnienia,

bezrobocie, przyrost demograficzny w niektórych najbiedniejszych i najslabiej rozwiniętych krajach wraz ze skutkami zmian klimatycznych i środowiskowych i w kontekście takich zdarzeń jak konflikty zbrojne, radykalizacja i rozpowszechniona przestępczość zorganizowana nieuchronnie doprowadzą do szeregu nowych wyzwań, które – jeżeli nikt się nimi natychmiast nie zajmie – mogą spowodować przymusowe wysiedlanie i mieszane przepływy migracyjne zarówno na samym kontynencie afrykańskim, jak i do Europy, co z kolei może przełożyć się na pełne wyzwania sytuacje w krajach afrykańskich, Unii Europejskiej i jej państwach członkowskich; przypomina, że – w przeciwieństwie do powszechnego przekonania – na kontynencie afrykańskim migracja w ramach jednego regionu to nadal zjawisko większe niż migracja między regionami i uznaje, że kraje afrykańskie goszczą ogromną liczbę całkowitej światowej liczby uchodźców i osób wewnątrznie przesiedlonych; w związku z tym podkreśla potrzebę tworzenia długofalowej wspólnej strategii i wzmacniania współpracy we wszystkich obszarach, przy jednoczesnym podkreśleniu potrzeby walki z handlem ludźmi i szlakami nielegalnej migracji oraz stworzeniu możliwości przesiedlania; zauważa, że Afryka i Europa mają wspólny interes i ponoszą wspólną odpowiedzialność w dziedzinie migracji i mobilności oraz podkreśla, że zarządzanie migracją wymaga globalnych rozwiązań opartych na zasadach współpracy, solidarności, równowagi, podziale odpowiedzialności i poszanowaniu praw człowieka i prawa międzynarodowego, jak również ob staje przy zrównoważonym podejściu do przymusowych przesiedleń i migracyjnych przepływów uchodźców; wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do podjęcia konkretnych działań w celu ochrony migrantów przed śmiercią, zaginięciem, rozdzielaniem rodzin i naruszaniem ich praw; wyraża jednak przekonanie, że obaj partnerzy powinni również w większym stopniu skupić się na głównych przyczynach migracji i nierówności oraz na skutecznym wykorzystaniu instrumentów współpracy na rzecz rozwoju; wzywa do wprowadzenia skutecznych mechanizmów umożliwiających gruntowną kontrolę ostatecznego przeznaczenia instrumentów finansowania zewnętrznego oraz ocenę projektów, które otrzymały finansowanie; zachęca do dalszej współpracy z Międzynarodową Organizacją ds. Migracji i innymi agencjami ONZ w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia uchodźcom i osobom wewnątrznie przesiedlonym;

30. zdecydowanie podkreśla ważną rolę funkcjonujących państwowych instytucji, organów i infrastruktury oraz uważa, że ich brak może stanowić istotną przeszkodę dla rozwoju, pokoju i postępu; podkreśla, że bezpieczeństwo, stabilność, a w konsekwencji dobrobyt i zrównoważony rozwój może zostać osiągnięty w tych regionach wyłącznie przy zastosowaniu kompleksowej strategii; przypomina w tym świetle, że reforma sektora bezpieczeństwa, reforma wymiaru sprawiedliwości, dobre rządy, demokratyczna rozliczalność i ochrona obywateli stanowią warunek wstępny zdobycia zaufania ludności do swoich rządów i sił bezpieczeństwa; podkreśla, że chociaż szereg krajów nadal boryka się z korupcją, brakiem dobrych rządów oraz swobód społecznych i politycznych, wiele z nich rozpoczęło proces transformacji ku reformom i demokracji; w tym kontekście wyraża uznanie w szczególności dla mieszkańców Sudanu za ich odwagę i męstwo; przypomina, że kraje przechodzące transformację są szczególnie podatne na zagrożenia i powinny móc liczyć na UE, kiedy zwrócą się do niej o wsparcie; apeluje zatem o dobrze skoordynowane wsparcie i pomoc dla tych krajów, które budują odporniejsze państwa i społeczeństwa, aby podtrzymywać i wspierać wyrażane przez ich narody aspiracje do osiągnięcia pozytywnej zmiany; sugeruje, by wysoki przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz

wiceprzewodniczący Komisji powołał specjalne grupy kontaktowe ad hoc w celu usprawnienia i ułatwienia udzielania różnych form unijnego wsparcia poszczególnym krajom przechodzącym transformację; stoi na stanowisku, że należy zintensyfikować wysiłki, by promować pluralistyczne systemy polityczne sprzyjające włączeniu polityków o dowolnych poglądach, jak również rozliczalne i demokratyczne sprawowanie rządów w Afryce, szczególnie w niestabilnych państwach, przez ułatwianie funkcjonowania grup roboczych rząd-obywatele oraz nadzoru parlamentarnego – w tym z wykorzystaniem platform technicznych – by gromadzić opinie obywateli na temat kwestii politycznych i promować najlepsze sposoby postępowania w wymianie równorzędnych podmiotów, co przyczyni się do poprawy rozliczalności rządu i jego chęci reagowania, tak ważnych dla zrównoważonego rozwoju, zajęcia się globalnymi wyzwaniami i ograniczania ryzyka szerzącej się niestabilności; podkreśla znaczenie uwzględnienia zasad przejrzystości i dobrych rządów w strategii UE–Afryka oraz w jej planowaniu, realizacji i ocenie;

31. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę dotyczącą porozumienia G20 dla Afryki rozpoczętą w 2017 r. w celu promowania prywatnych inwestycji w Afryce, w tym w infrastrukturę, oraz postrzega tę inicjatywę jako dobrą platformę do dalszej realizacji kompleksowych, skoordynowanych i uwzględniających specyfikę danego kraju programów reform; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że do inicjatywy tej przyłączyło się jak dotąd 12 krajów afrykańskich: Benin, Burkina Faso, Wybrzeże Kości Słoniowej, Egipt, Etiopia, Ghana, Gwinea, Maroko, Rwanda, Senegal, Togo i Tunezja;
32. z zadowoleniem przyjmuje zdecydowany spadek aktywności piratów u wybrzeży zarówno Wschodniej, jak i Zachodniej Afryki w wyniku międzynarodowych wysiłków na rzecz bezpieczeństwa morskiego, które stanowią precedens w ramach europejskiej, afrykańskiej i transatlantyckiej współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa;
33. uważa, że ważne jest, aby UE kontynuowała wysiłki na rzecz budowania bardziej odpornych państw i społeczeństw poprzez budowanie zdolności i reformowanie sektora bezpieczeństwa, w tym poprzez Europejski Instrument na rzecz Pokoju i jego misje w ramach WPBiO, oraz koncentrowała się na zintegrowanym podejściu do konfliktów i kryzysów, podejmując działania na wszystkich etapach cyklu konfliktu;
34. wyraża opinię, że UE powinna zwiększyć wysiłki zmierzające do wzmocnienia praworządności, reformy wymiaru sprawiedliwości i systemu zarządzania finansami publicznymi; podkreśla, że rozliczalne instytucje przyczyniają się do promowania bardziej sprawiedliwego i zrównoważonego wzrostu gospodarczego, który pomaga w zwalczaniu nielegalnych przepływów finansowych, poważnej przestępczości zorganizowanej i kultury bezkarności; zauważa znaczenie unijnego wsparcia i współpracy z krajami afrykańskimi w zwalczaniu korupcji; przypomina, że nielegalne przepływy finansowe stanowią istotny problem dla krajów rozwijających się oraz że w Afryce nielegalne przepływy finansowe sięgają kwoty szacowanej na 50 mld USD, czyli dwukrotnie wyższej, niż wynosi oficjalna pomoc rozwojowa; podkreśla, że w sprawozdaniu sporządzonym przez panel wysokiego szczebla ds. nielegalnych przepływów finansowych z Afryki oceniono, że 65 % nielegalnych przepływów finansowych stanowią transakcje handlowe; wzywa UE do przyjęcia ram regulacyjnych dotyczących korupcji, obowiązkowej należytej staranności w zakresie praw człowieka i ochrony środowiska oraz odpowiedzialności przedsiębiorstw z UE inwestujących

i prowadzących działalność w Afryce;

35. podkreśla znaczenie wspierania wolnych, uczciwych i opartych na zdrowej rywalizacji wyborów oraz wiarygodnych procesów wyborczych; wspiera koordynację pomiędzy UE a AU w odniesieniu do misji obserwacji wyborów i pomoc w poprawie zdolności Unii Afrykańskiej AU' do prowadzenia długoterminowej obserwacji wyborów zgodnie ze standardami międzynarodowymi, jak i poprzez dwustronną współpracę z poszczególnymi krajami i ich społeczeństwami obywatelskimi w celu zapewnienia dopilnowania, by wybory w Afryce były pluralistyczne, przejrzyste i wiarygodne; wskazuje w związku z tym na liczne misje obserwacji wyborów przeprowadzone przez UE, przy stanowczym poparciu ze strony Parlamentu Europejskiego; zachęca UE, europejskie organizacje pozarządowe, partie polityczne i społeczeństwa obywatelskie do ścisłej współpracy z ich afrykańskimi odpowiednikami, w tym z urzędnikami publicznymi, w celu nawiązania merytorycznego dialogu politycznego poprzez opracowywanie strategii politycznych dotyczących poszczególnych kwestii, promowania zdecydowanych praktyk w zakresie demokratycznego sprawowania rządów, zwiększania reprezentacji i włączania zmarginalizowanych społeczności; jak również do promowania konstruktywnego udziału społeczeństwa obywatelskiego i obywateli w życiu publicznym na wszystkich szczeblach;
36. wzywa Unię Afrykańską, Unię Europejską i ich państwa członkowskie do szeroko zakrojonej współpracy w dziedzinie propagowania i ochrony praw człowieka, obrońców praw człowieka oraz społeczeństwa obywatelskiego, a także do udzielania pełnego politycznego i finansowego wsparcia ich właściwym mechanizmom ochrony praw człowieka; ponownie podkreśla, że wspólne zaangażowanie na arenie międzynarodowej na rzecz wzmocnienia wielostronnego porządku opartego na zasadach wymaga wspólnych wartości oraz poszanowania prawa międzynarodowego i praw podstawowych; wyraża opinię, że stabilne instytucje demokratyczne, wolne i sprawiedliwe wybory i edukacja są warunkiem wstępnym rozwoju i muszą stanowić sedno współpracy UE-Afryka; podkreśla, że społeczeństwo obywatelskie musi sprzyjać włączeniu społecznemu, tak by reprezentować wszystkie mniejszości oraz wyraża swe głębokie zaniepokojenie faktem, że ich prawa, w tym prawa mniejszości LGBTIQ nie podlegają powszechnej ochronie na kontynencie afrykańskim; uważa, że współpraca interkontynentalna między UE a Afryką może znacząco przyczynić się do walki z ksenofobią i fundamentalizmem oraz do stabilizacji regionu śródziemnomorskiego; podkreśla kluczową rolę odgrywaną przez społeczeństwo obywatelskie i obrońców praw człowieka w umacnianiu demokracji, pokoju, praworządności i ochrony praw człowieka na obu kontynentach; podkreśla konieczność zwiększenia udziału społeczeństwa obywatelskiego w partnerstwie Afryka-UE przez sprzyjanie budowaniu zdolności i wzmocnienie ochrony tego społeczeństwa; wzywa Unię Europejską do wspierania konkretnych inicjatyw wzmacniających organizacje społeczeństwa obywatelskiego i poszanowanie praw człowieka; podkreśla ważną rolę wolnego i prężnego sektora mediów i prasy oraz przypomina, że ma on kluczowe znaczenie dla dopilnowania, by opinia publiczna była dobrze poinformowana i mogła określić własne priorytety; podkreśla, że wolny i prężny sektor mediów i prasy zwiększa odporność na nieprawdziwe informacje; wzywa UE do aktywniejszego zaangażowania się wraz z Afryką we wspieranie wolności wypowiedzi, pluralizmu mediów i bezpieczeństwa dziennikarzy; podkreśla także ważną rolę wolnej prasy w walce z korupcją oraz w nadzorowaniu i rozliczaniu władz publicznych; podkreśla znaczenie zwyczajau

wprowadzania prawnie wiążących klauzul dotyczących praw człowieka do umów międzynarodowych zawieranych przez UE z krajami kontynentu afrykańskiego, włącznie z jasnym i precyzyjnym mechanizmem konsultacji wzorowanym na art. 96 umowy z Kotonu; z zadowoleniem stwierdza w związku z tym, że taka klauzula została włączona do umów o wolnym handlu nowej generacji;

37. podkreśla, że przyszłość Afryki leży w rękach jej młodego pokolenia; wzywa UE do wspierania konkretnych inicjatyw na rzecz wzmocnienia pozycji młodzieży i kobiet w jej odnowionej strategii UE–Afryka, aby zapewnić ich aktywny udział w procesach decyzyjnych w życiu obywatelskim i politycznym; podkreśla, że rozwój Afryki zależy od włączenia edukacyjnego oraz że konieczne jest dalsze niwelowanie nierówności w edukacji i zwiększanie inwestycji w politykę oświatową i zdrowotną oraz programy rozwoju dzieci i młodzieży; podkreśla, że współpraca między UE a Afryką musi odpowiednio uwzględniać społeczeństwo obywatelskie i dlatego nie może być podejściem odgórnym; wzywa w tym względzie do zwiększenia wysiłków na rzecz rozwoju stosunków międzyludzkich, zwłaszcza wśród młodzieży; zwraca uwagę w tym kontekście na pozytywne, znaczące, długofalowe skutki programu Erasmus+; przypomina, że duża liczba młodych talentów w Afryce może w pełni rozwinąć swój potencjał tylko wtedy, gdy Afryka i jej partnerzy zainwestują w edukację i innowacje; podkreśla, że dobre rządzenie i pomyślny rozwój są niezbędnym warunkiem wstępnym osiągnięcia tego celu oraz wzywa UE do powiązania pomocy rozwojowej ze standardami w szkolnictwie wyższym i wzmocnieniem pozycji kobiet; wyraża ubolewanie, że w komunikacie Komisji pominięto wymiar zagranicznej polityki kulturalnej i obiecujący potencjał pogłębionej europejsko-afrykańskiej współpracy kulturalnej; w związku z tym wzywa Komisję i ESDZ do nadania temu obszarowi priorytetowego znaczenia poprzez promowanie i finansowanie partnerstw między instytucjami i osobami fizycznymi z obu kontynentów; wzywa zatem Komisję do zaproponowania kompleksowej inicjatywy UE–Afryka stymulującej debatę nad zagmatwanymi dziejami kolonialnymi oraz badanie przypadków nielegalnego zawłaszczania i analizę środków umożliwiających repatriację i zwrot artefaktów kulturowych pochodzenia afrykańskiego;
38. przypomina o zagrożeniu, jakie międzynarodowa przestępczość zorganizowana, niepokoje społeczne i przemoc w rodzinie stwarzają dla państw niestabilnych i krajów pokonfliktowych, które walczą o zapewnienie swoim obywatelom niezbędnego bezpieczeństwa; w tym kontekście podkreśla znaczenie dobrze wyszkolonych krajowych i regionalnych sił policyjnych; odnotowuje jednak, że siłom policyjnym często brakuje zarówno właściwego wyszkolenia, jak i odpowiedniego sprzętu, a przede wszystkim nie zawsze mają one odpowiedni kontakt z ludnością lokalną i nie zawsze cieszą się jej zaufaniem; podkreśla zatem znaczenie wzmocnienia i budowania profesjonalnych struktur policyjnych oraz wzywa między innymi do zintensyfikowanego wsparcia koncepcyjnego, logistycznego i administracyjnego afrykańskiego Mechanizmu Współpracy Sił Policyjnych w Algierze, uruchomionego w 2014 r.; uważa, że współpraca w tym zakresie pomoże również zwiększyć możliwości misji pokojowych i kształtować komponent policyjny afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa;
39. zauważa, że nasi globalni przeciwnicy wywierają coraz większy wpływ na sferę informacyjną w Afryce; w tym kontekście wzywa ESDZ i Komisję do aktywnego

zajmowania się problemem braku obecności głosu Europy w społeczeństwach afrykańskich i do zwalczania nieprawdziwych narracji, jak również lepszego promowania europejskiego podejścia i demokratycznych wartości wśród ludności Afryki; odnotowuje, że wymagałoby to usprawnionej komunikacji strategicznej ukierunkowanej na kluczowe regiony i kraje oraz wnioskuje o utworzenie specjalnej jednostki odpowiedzialnej za takie działania, która będzie ściśle współpracować z delegaturami UE;

40. podkreśla zagrożenia związane ze zjawiskiem rozprzestrzeniania nielegalnej broni strzeleckiej oraz przypomina, że broń ta, nierejestrowana i posiadana w przeważającej mierze nielegalnie, nie tylko zagraża bezpieczeństwu obywateli, ale również jest wykorzystywana przez niebezpieczne międzynarodowe siatki przestępcze zajmujące się różnymi formami nielegalnego handlu, w tym handlem bronią, ludźmi i narkotykami;
41. wzywa do kontynuowania corocznych wspólnych posiedzeń konsultacyjnych Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa Unii Europejskiej oraz Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej w celu rozszerzenia zakresu współpracy o wspólne wizyty w terenie, wspólne sesje, opracowywanie wspólnych ustaleń i analiz dotyczących sytuacji kryzysowych, a także badanie możliwości wspólnego wczesnego działania jako najlepszego sposobu ustanowienia rzeczywistego partnerstwa strategicznego;
42. przypomina, że Afryka jest kontynentem przyjmującym największą liczbę operacji wspierania pokoju na świecie i zapewniającym największą liczbę oddziałów wojska i policji; wskazuje na potrzebę dostosowania operacji wspierania pokoju w całej Afryce do nowej rzeczywistości w dobie kryzysu związanego z pandemią COVID-19 w celu odpowiedniej ochrony zarówno obywateli, jak i personelu tych operacji; zwraca uwagę na konieczność zapewnienia odpowiedniego finansowania misji ze względu na obawę przed zbliżającym się kryzysem gospodarczym i ograniczeniem dostępnych środków finansowych;
43. wzywa UE do zadbania o to, by misje w ramach WPBiO były planowane w sposób zapewniający skuteczność, rozliczalność i odporność z uwzględnieniem efektywnych operacji i silniejszych mandatów powiązanych z konstruktywną wolą polityczną mającą na celu rozwiązywanie konfliktów, a nie ich zamrażanie;
44. zwraca uwagę na znaczenie dyplomacji parlamentarnej oraz przypomina w tym kontekście o licznych spotkaniach i misjach parlamentarnych, które Parlament prowadził, zwłaszcza o regularnych wspólnych posiedzeniach Parlamentu Europejskiego i Parlamentu Panafrkańskiego; wzywa w związku z tym do wzmocnienia wymiaru parlamentarnego w stosunkach UE–UA oraz apeluje o coroczne wizyty głównych komisji Parlamentu Europejskiego w celu organizowania regularnych spotkań i wymiany poglądów z ich afrykańskimi odpowiednikami;
45. nalega na to, by pomoc UE nie wydłużała konfliktów i nie ułatwiała zachłannych zachowań reżimów autorytarnych, gdyż zachowania takie są przyczyną wielu problemów społeczno-gospodarczych i konfliktów politycznych w Afryce; podkreśla, że dążenie do realizacji wspólnych interesów i współpracy musi być spójne z prawem międzynarodowym, podstawowymi wartościami UE oraz celami wspierania demokracji, dobrych rządów i praw człowieka;

46. docenia wysiłki na rzecz wzmocnienia wypracowanych w Afryce mechanizmów i przepisów dotyczących ochrony praw człowieka, takich jak Afrykańska karta praw człowieka i ludów i protokoły do niej, Afrykańska karta na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów, Afrykańska Komisja Praw Człowieka i Ludów oraz Afrykański Trybunał Praw Człowieka i Ludów; docenia fakt, że takie mechanizmy i przepisy nadal pomagają partnerom afrykańskim w dostosowywaniu ich własnych instrumentów i mechanizmów w zakresie praw człowieka do uznanych międzynarodowo zasad, przepisów i norm;
47. wyraża przekonanie, że wzmożony udział kobiet w życiu publicznym, w tym w polityce, ma zasadnicze znaczenie dla egalitarnego i integracyjnego społeczeństwa; podkreśla znaczenie wspólnych wysiłków UE i Afryki, by usprawnić politykę i proces legislacyjny odnośnie do takich zagadnień jak dostęp dziewcząt do edukacji, zakazanie małżeństw dzieci, położenie kresu okaleczaniu organów płciowych kobiet, zadbanie o gospodarcze, polityczne i społeczne prawa kobiet oraz ich udział we wszystkich obszarach życia społecznego, proces decyzyjny, wysiłki na rzecz budowania i utrzymania pokoju, położenie kresu przemocy psychicznej, fizycznej i seksualnej, w tym gwałty małżeńskie i wszelkie inne formy wykorzystywania; przypomina, że propagowanie równouprawnienia płci jest jednym z najskuteczniejszych sposobów pobudzania wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, ograniczania ubóstwa i wspierania pokoju; zachęca do dalszego wspierania wzmocnienia pozycji ekonomicznej kobiet w Afryce poprzez edukację, transfer umiejętności, dostęp do finansowania i pomocy w założeniu przedsiębiorstwa oraz dostęp do ziemi; z zadowoleniem przyjmuje zwiększoną reprezentację kobiet w niektórych krajach afrykańskich; zauważa jednak, że kobiety są nadal słabo reprezentowane w szeregu krajów na kontynencie afrykańskim; podkreśla, że poszanowanie i pełna realizacja praw człowieka w odniesieniu do kobiet stanowią podstawę demokratycznego społeczeństwa; uznaje zatem, że te prawa podstawowe i cele muszą zostać zrealizowane, by stworzyć prawdziwie demokratyczne społeczeństwo; podkreśla, że różnice w traktowaniu kobiet i mężczyzn w dziedzinie edukacji pozostają w Afryce poważnym problemem, zwłaszcza w społecznościach zmarginalizowanych, i podkreśla potrzebę zapewnienia dziewczętom i kobietom odpowiedniego dostępu do edukacji, programów nauki umiejętności oraz rzeczywistych możliwości życiowych;
48. zachęca ESDZ do zwiększenia swojej obecności w delegaturach na całym kontynencie, w szczególności w kluczowych państwach członkowskich UA, w celu dalszego rozwoju naszych stosunków dwustronnych i regionalnych oraz zapewnienia odpowiedniego dialogu z odpowiednimi zainteresowanymi stronami; podkreśla, że takie ścisłe więzi stanowią podstawę do zapewnienia odpowiednich i należytych zorganizowanych partnerstw globalnych, a także reagowania w sposób dostosowany do konkretnych sytuacji; wzywa ESDZ do znaczącej poprawy jej strategii medialno-komunikacyjnej w celu nie tylko zwiększenia świadomości na temat wysiłków UE w poszczególnych regionach, ale także zwiększenia świadomości i poparcia wśród obywateli UE w odniesieniu do zintensyfikowanej współpracy UE–Afryka;
49. podkreśla, że stosunki UE–Afryka powinny przejść od relacji ukierunkowanych na rozwój do takich, które mają na celu uczynienie z narodów afrykańskich równorzędnych partnerów i będą charakteryzować się ambitną wymianą handlową mającą na celu podniesienie standardów afrykańskich; podkreśla, że UE powinna

pomagać narodom afrykańskim w dążeniu do samowystarczalności; uważa, że zacieśnienie więzi gospodarczych z Afryką ma zasadnicze znaczenie dla zabezpieczenia gospodarczej niezależności państw afrykańskich;

50. zachęca przywódców afrykańskich do wybierania wysokiej jakości, przejrzystych, sprzyjających włączeniu społecznemu i zrównoważonych projektów inwestycji zagranicznych oraz wspiera dostęp do możliwości finansowania, które stanowią zdecydowaną alternatywę dla zewnętrznych inicjatyw pod kierownictwem państwa;
51. przypomina o znaczeniu koordynowania strategii UE-Afryka z ONZ, NATO, OBWE oraz z innymi krajami o podobnych poglądach, takimi jak Stany Zjednoczone Ameryki, Kanada, Zjednoczone Królestwo, Australia i Japonia.

INFORMACJE O PRZYJĘCIU PRZEZ KOMISJĘ OPINIODAWCZĄ

Data przyjęcia	21.9.2020
Wynik głosowania końcowego	+: 55 -: 6 0: 6
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Alviina Alametsä, Alexander Alexandrov Yordanov, Maria Arena, Petras Auštrevičius, Traian Băsescu, Anna Bonfrisco, Reinhard Bütikofer, Fabio Massimo Castaldo, Włodzimierz Cimoszewicz, Katalin Cseh, Tanja Fajon, Anna Fotyga, Michael Gahler, Sunčana Glavak, Raphaël Glucksmann, Klemen Grošelj, Bernard Guetta, Márton Gyöngyösi, Sandra Kalniete, Dietmar Köster, Andrius Kubilius, Ilhan Kyuchyuk, David Lega, Miriam Lexmann, Nathalie Loiseau, Antonio López-Istúriz White, Lukas Mandl, Thierry Mariani, David McAllister, Vangelis Meimarakis, Sven Mikser, Francisco José Millán Mon, Javier Nart, Gheorghe-Vlad Nistor, Urmas Paet, Demetris Papadakis, Kostas Papadakis, Tonino Picula, Manu Pineda, Kati Piri, Giuliano Pisapia, Jérôme Rivière, María Soraya Rodríguez Ramos, Nacho Sánchez Amor, Isabel Santos, Andreas Schieder, Radosław Sikorski, Jordi Solé, Sergei Stanishev, Tineke Strik, Hermann Tertsch, Harald Vilimsky, Idoia Villanueva Ruiz, Viola Von Cramon-Taubadel, Thomas Waitz, Charlie Weimers, Isabel Wiseler-Lima, Salima Yenbou, Željana Zovko
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Özlem Demirel, Angel Dzhambazki, Assita Kanko, Arba Kokalari, Dragoș Tudorache, Mick Wallace, Elena Yoncheva, Marco Zanni

**GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

55	+
ECR	Angel Dzhambazki, Anna Fotyga, Assita Kanko, Hermann Tertsch
NI	Fabio Massimo Castaldo, Márton Gyöngyösi
PPE	Alexander Alexandrov Yordanov, Traian Băsescu, Michael Gahler, Sunčana Glavak, Sandra Kalniete, Arba Kokalari, Andrius Kubilius, David Lega, Miriam Lexmann, Antonio López-Istúriz White, Lukas Mandl, David McAllister, Vangelis Meimarakis, Francisco José Millán Mon, Gheorghe-Vlad Nistor, Radosław Sikorski, Isabel Wiseler-Lima, Željana Zovko
RENEW	Petras Auštrevičius, Katalin Cseh, Klemen Grošelj, Bernard Guetta, Ilhan Kyuchyuk, Nathalie Loiseau, Javier Nart, Urmas Paet, María Soraya Rodríguez Ramos, Dragoș Tudorache
S&D	Maria Arena, Włodzimierz Cimoszewicz, Tanja Fajon, Raphaël Glucksmann, Sven Mikser, Demetris Papadakis, Tonino Picula, Kati Piri, Giuliano Pisapia, Isabel Santos, Andreas Schieder, Sergei Stanishev, Nacho Sánchez Amor, Elena Yoncheva
VERTS/ALE	Alviina Alametsä, Reinhard Bütikofer, Jordi Solé, Tineke Strik, Viola Von Cramon-Taubadel, Thomas Waitz, Salima Yenbou
6	-
GUE/NGL	Özlem Demirel, Manu Pineda
ID	Thierry Mariani, Jérôme Rivière, Harald Vilimsky
NI	Kostas Papadakis
6	0
ECR	Charlie Weimers
GUE/NGL	Idoia Villanueva Ruiz, Mick Wallace
ID	Anna Bonfrisco, Marco Zanni
S&D	Dietmar Köster

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się

8.9.2020

OPINIA KOMISJI ROLNICTWA I ROZWOJU WSI

dla Komisji Rozwoju

w sprawie nowej strategii UE–Afryka – partnerstwo na rzecz zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu (2020/2041(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Manuel Bompard

WSKAZÓWKI

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi zwraca się do Komisji Rozwoju, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z 9 marca 2020 r. skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „W kierunku kompleksowej strategii współpracy z Afryką” (JOIN(2020)0004),
 - uwzględniając sprawozdanie grupy zadaniowej ds. obszarów wiejskich w Afryce z 7 marca 2019 r.,
 - uwzględniając Deklarację ONZ w sprawie praw ludności wiejskiej i innych osób pracujących na obszarach wiejskich,
 - uwzględniając decyzję Zgromadzenia Ogólnego ONZ o proklamacji dekady rolnictwa rodzinnego w okresie od 2019 do 2028 r.,
 - uwzględniając unijną strategię na rzecz bioróżnorodności 2030,
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowe partnerstwo UE–Afryka opowiada się za rozwojem praktyk rolniczych przyjaznych dla środowiska i uwzględnianiem różnorodności biologicznej; jest jednak zaniepokojony dużą zależnością państw afrykańskich od przywozu żywności; przypomina w związku z tym o potrzebie zagwarantowania spójności europejskich strategii polityki rolnej i handlowej na rzecz zrównoważonego rozwoju przez analizę ich wpływu na cele zrównoważonego rozwoju, prawa człowieka i prawa drobnych rolników oraz innych grup społecznych zamieszkujących obszary wiejskie; popiera rozwój handlu między kontynentami, przy jednoczesnym uwzględnieniu ochrony i zabezpieczeń dla wrażliwych produktów rolnych, w celu umożliwienia regionom zwiększenia ich potencjału produkcyjnego; zwraca uwagę, że w umowach handlowych należy respektować zasadę sprawiedliwego handlu z korzyścią dla lokalnego rolnictwa, a jednocześnie zapewnić dostęp do

żywności produkowanej w sposób zrównoważony; wzywa Komisję do dopilnowania, by umowy handlowe nie destabilizowały lokalnego rolnictwa, nie szkodziły drobnym producentom rolnym ani nie zwiększały zależności żywnościowej kontynentu afrykańskiego;

2. wzywa UE do trwałego zacieśnienia współpracy między obydwoma kontynentami, w tym do wymiany wiedzy fachowej i partnerstw w dziedzinie badań naukowych i innowacji oraz wymiany najlepszych praktyk w rolnictwie; wskazuje na zasadnicze znaczenie sektora rolno-spożywczego dla gospodarki i społeczeństwa zarówno Afryki, jak i UE, oraz uważa, że rozwój zrównoważonego sektora rolnego i obszarów wiejskich ma podstawowe znaczenie dla możliwości tworzenia miejsc pracy i dla zrównoważonego rozwoju w Afryce, a zatem powinien być kluczowym elementem stosunków UE–Afryka; wzywa UE do wypracowania konkretnej pozycji strategicznej w celu dalszego promowania zrównoważonego zarządzania zasobami naturalnymi z wykorzystaniem zrównoważonych łańcuchów wartości oraz do zacieśnienia współpracy między UE a Afryką, z naciskiem na kształtowanie przyszłości neutralnej dla klimatu w celu przygotowania gruntu pod zrównoważone inwestycje odporniejsze na zmianę klimatu, dowartościowania lokalnej produkcji i miejsc pracy; uważa, że UE musi znacząco rozwinąć współpracę z Afryką w dziedzinie praktyk rozwoju obszarów wiejskich, a także praktyk agroekologicznych, które stanowią podstawę równowagi ekologicznej, społecznej i gospodarczej oraz z korzyścią dla drobnych rolników i społeczności zyskujących tym samym większą samowystarczalność, co zwiększy odporność afrykańskiego rolnictwa na zmianę klimatu; wzywa UE i państwa członkowskie do aktywnej współpracy z partnerami afrykańskimi, tak aby zadziałała synergia między strategią UE–Afryka, strategiami politycznymi Europejskiego Zielonego Ładu, w szczególności zewnętrznym wymiarem strategii „od pola do stołu”, a także polityką handlową, do dostosowania ich do polityki na rzecz rozwoju i zachowania spójności jej zobowiązań oraz do połączenia ich z konkretnymi działaniami zgodnymi z celami zrównoważonego rozwoju, które aktywnie wspierają przejście na zrównoważone systemy rolno-spożywcze, ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju krótkich łańcuchów dostaw, lokalnej produkcji i dystrybucji oraz lokalnej konsumpcji z korzyścią dla ludności, przyrody i gospodarki;
3. podkreśla znaczenie sektora rolno-spożywczego w Afryce, który oferuje godne i trwałe zatrudnienie na obszarach wiejskich; podkreśla, że znaczny odsetek siły roboczej w Afryce, w tym kobiety i młodzież, jest zależny pod względem źródeł utrzymania, dochodu i bezpośredniego zatrudnienia od produkcji rolno-spożywczej oraz przetwarzania i dystrybucji jej produktów; podkreśla, że w większości przypadków dotyczy to małych gospodarstw i gospodarstw rodzinnych; zwraca uwagę na znaczenie promowania i wzmacniania środków i narzędzi służących podnoszeniu jakości produktów, dywersyfikacji produkcji, modernizacji praktyk rolniczych, bezpieczeństwu warunków pracy i zwiększaniu odporności rolników, w szczególności kobiet i młodego pokolenia; apeluje do Komisji o dopilnowanie, aby partnerstwo UE–Afryka było wzajemnie korzystne dla obu kontynentów pod względem możliwości rynkowych, wymiany wiedzy, sprawiedliwych łańcuchów wartości oraz dostępności i wsparcia narzędzi oraz środków na rzecz łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej; apeluje, aby w partnerstwie UE–Afryka położono silny nacisk na rozwój rolnictwa i obszarów wiejskich w celu wspierania stabilności gospodarczej i jakości życia na obszarach wiejskich;

4. podkreśla, że stosowanie szkodliwych dla środowiska pestycydów w rolnictwie intensywnym w Afryce może wpływać na zdrowie pracowników, którzy mają bardzo ograniczony dostęp do wiedzy o ochronie roślin i do opieki zdrowotnej; wzywa do kształcenia i szkolenia w zakresie zrównoważonej ochrony roślin i alternatywnych dla pestycydów metod ochrony oraz do zminimalizowania narażenia na substancje niebezpieczne; potępia podwójne standardy stosowane przez UE w odniesieniu do pestycydów, ponieważ dopuszcza ona wywóz zakazanych w UE substancji niebezpiecznych do państw afrykańskich i innych państw trzecich; zwraca się zatem o zmianę obecnych przepisów UE w celu wyeliminowania tej niespójności prawnej, zgodnie z konwencją rotterdamską z 1998 r. i Europejskim Zielonym Ładem;
5. uważa, że dziewczęta i kobiety wnoszą istotny wkład w gospodarke rolną i wiejską na całym kontynencie afrykańskim; przypomina, że niemal połowę prac rolnych w Afryce wykonują kobiety, a mimo że rolniczki są na ogół drobnymi producentkami lub zajmują się produkcją rolną na własne potrzeby, to nie posiadają niezbędnego dostępu do informacji, kredytów i gruntów; uważa zatem, że kluczowe znaczenie ma wspieranie i wzmacnianie pozycji dziewcząt i kobiet w Afryce; ponadto wzywa UE do wspierania krajów partnerskich, zwłaszcza w reformie przepisów majątkowych, aby uznano uniwersalne prawo kobiet do pełnej własności gruntów;
6. jest szczególnie zaniepokojony szybkim tempem wylesiania w Afryce, gdzie na przykład w marcu 2020 r. uznano dorzecze Konga za drugi najbardziej wylesiony region na świecie, przy czym areał wykarczowanych obszarów wzrósł ponad dwukrotnie w porównaniu z poprzednimi latami; przypomina, że niszczenie afrykańskich lasów tropikalnych powoduje nieodwracalną utratę różnorodności biologicznej i zdolności do sekwestracji dwutlenku węgla, a także niszczenie siedlisk i trybu życia zamieszkujących lasy społeczności tubylczych; wzywa Komisję do niezwłocznego przedstawienia wniosku w sprawie wiążących europejskich ram prawnych dotyczących należytej staranności opartych na wytycznych OECD i zasadach odpowiedzialnego prowadzenia działalności gospodarczej; wzywa europejskie przedsiębiorstwa do identyfikacji naruszeń praw człowieka i praw środowiskowych w globalnych łańcuchach dostaw, w tym w łańcuchach podwykonawców, do zapobiegania takim naruszeniom i ich zgłaszania, w odniesieniu do wszystkich podmiotów gospodarczych i we wszystkich sektorach, zwłaszcza w tych uważanych za obciążone wysokim ryzykiem w krajach rozwijających się, takich jak sektory surowców, kakao, kawy i leśnictwa; wzywa do włączenia wiążących postanowień do umów handlowych z państwami afrykańskimi; wzywa UE do współpracy z rządami i podmiotami globalnymi w ramach umów o partnerstwie w celu promowania na szczeblu globalnym spójnego podejścia do wspólnych planów działania na rzecz ochrony lasów, wód i ekosystemów morskich oraz lepszego nimi zarządzania, zgodnie z porozumieniem paryskim i celami zrównoważonego rozwoju;
7. przypomina, że lasy znacząco przyspieszają osiągnięcie celów klimatycznych, są ważne z punktu widzenia ochrony różnorodności biologicznej oraz zapobiegania pustynnieniu i skrajnej erozji gleby; podkreśla, że wspólne wysiłki UE i Afryki powinny wspierać rozwój odpornego na zmianę klimatu rolnictwa i leśnictwa, zrównoważony rozwój obszarów wiejskich i bezpiecznych oraz zrównoważonych systemów żywnościowych, które mają zasadnicze znaczenie dla wyeliminowania ubóstwa, głodu i niedożywienia; podkreśla, że rolnictwo, ochrona dzikiej fauny i flory oraz różnorodności biologicznej

powinny się wzajemnie uzupełniać, oraz że należy promować zrównoważone praktyki rolnicze, takie jak agroleśnictwo, zamiast praktyk monokulturowych, które niszczą gleby i różnorodność biologiczną, wykorzystują większy areal i pogarszają jakość żywienia społeczności lokalnych; zwraca uwagę na istnienie programów ochrony przyrody, w ramach których od rolników dzierżawi się grunty w tym celu, tworzy się lokalne miejsca pracy i ułatwia współistnienie z dzikimi gatunkami; przypomina o planie UE przewidującym uruchomienie inicjatywy „NaturAfrica” na rzecz ochrony przyrody i kluczowych ekosystemów, przy jednoczesnym zaangażowaniu lokalnych społeczności w zielony sektor;

8. podkreśla, że Unia Europejska powinna dopilnować, aby te same rygorystyczne standardy bezpieczeństwa i zrównoważonego rozwoju były stosowane zarówno w odniesieniu do produktu, jak i metody produkcji, w szczególności w związku z wyższym poziomem ambicji, którym odznaczają się strategia „od pola do stołu” i strategia na rzecz bioróżnorodności 2030;
9. ubolewa nad brakiem uznania strategicznego znaczenia pastwisk, zajmujących ok. 43 % powierzchni łąd w Afryce i w ten sposób będących ważnymi pochłaniaczami dwutlenku węgla; apeluje do Komisji o opracowanie, wspólnie ze społecznościami lokalnymi i lokalnymi zainteresowanymi podmiotami, strategii na rzecz optymalnego wykorzystania tego potencjału przez zrównoważone zarządzanie wypasem, np. przez pasterzy;
10. potępia skalę zjawiska masowego wykupu gruntów rolnych w Afryce; przypomina, że to brutalna praktyka podważająca suwerenność żywnościową, która zagraża przetrwaniu afrykańskich społeczności wiejskich; podkreśla, że kontynent afrykański, w którym spodziewany jest znaczny wzrost demograficzny przy oczekiwanym wzroście liczby ludności o 2,5 mld do 2050 r., pozostaje regionem najbardziej dotkniętym niedożywieniem; przypomina, że dostęp do gruntów rolnych jest konieczny do zagwarantowania bezpieczeństwa żywnościowego; podkreśla, że zwiększona koncentracja gruntów często prowadzi do nasilenia wysiedleń i naruszeń praw człowieka oraz że eksploatacja surowców w Afryce jeszcze bardziej pogłębia istniejące konflikty lub powoduje nowe, a wraz z masowym wykupem ziemi prowadzi do eksploatacji i ucisku lokalnej ludności; apeluje o długoterminową strategię rolną promującą afrykańskie bezpieczeństwo żywnościowe oraz wzywa władze krajowe, regionalne i lokalne do konsolidacji praw do ziemi i przyjęcia zasad lepszego zarządzania gruntami; podkreśla potrzebę zainicjowania pluralistycznego procesu opracowywania, wdrażania i monitorowania strategii politycznych i działań związanych z masowym wykupem gruntów rolnych, w którym to procesie zagwarantowany zostanie skuteczny udział podmiotów lokalnych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego; apeluje o przestrzeganie wytycznych VGGT we wszystkich przedsięwzięciach, które służą zabezpieczeniu praw do ziemi, w tym w handlu, a także o działania, dzięki którym przedsięwzięcia nie będą mogły zagrażać prawom do ziemi drobnych producentów rolnych;
11. zauważa, że na przykład prawa do wypasu i wspólne pastwiska to tradycyjne prawa do użytkowania ziemi, które opierają się na prawie zwyczajowym, a nie na potwierdzonym na piśmie prawie własności; tym niemniej podkreśla zasadnicze znaczenie ochrony tych praw zwyczajowych dla społeczności wiejskiej;

12. zwraca się do państw członkowskich i UE o znaczne zwiększenie kwoty publicznej pomocy rozwojowej przyznawanej krajom afrykańskim na cele rozwoju społecznego, gospodarczego i środowiskowego oraz na badania naukowe i szkolenia w dziedzinie rolnictwa, przy uwzględnieniu w szczególności zachowania różnorodności biologicznej i przystosowania się do zmiany klimatu, aby pomóc rolnikom w Afryce w niezbędnym dostosowaniu się do kryzysu klimatycznego; wzywa do uznania agroekologii za podstawę zrównoważonych systemów rolnych i żywnościowych oraz do rozwijania lepszej infrastruktury i łańcuchów wartości z myślą o lokalnych rolnikach; ponadto podkreśla możliwości i potencjał partnerstw z sektorem prywatnym w osiąganiu tych celów; podkreśla, że partnerstwa z podmiotami prywatnymi muszą podlegać precyzyjnym kryteriom selekcji, publicznemu nadzorowi i procesom oceny, a także wymagają niezależnego mechanizmu składania skarg; podkreśla ponadto, że wsparcie na rzecz sektora prywatnego musi być uzależnione od poszanowania praw człowieka i uznania prawa do pożywienia; podkreśla, że należy wykluczyć pomoc wiązaną promującą dostęp przedsiębiorstw europejskich do takiego finansowania; podkreśla, że w nowym partnerstwie UE–Afryka należy uwzględnić wielorakość ról i wkładu lokalnych podmiotów i organizacji społeczeństwa obywatelskiego i wynikającą z tego potrzebę angażowania ich w dialog polityczny i strategiczny na wszystkich szczeblach oraz w przygotowywanie, monitorowanie i ocenę planów wdrażania; zauważa, że przemiany w Afryce udają się najlepiej wtedy, gdy dobre rządzenie i przejrzysty rozdział pieniędzy pomocowych są nagradzane, a nadużycia karane;
13. z zadowoleniem przyjmuje propozycję grupy zadaniowej ds. obszarów wiejskich w Afryce dotyczącą ustanowienia programu współpracy partnerskiej Europa–Afryka, rozszerzonego w taki sposób, aby łączył ze sobą podmioty sektora rolnego w państwach członkowskich UE i krajach partnerskich w Afryce, takie jak m.in. organizacje i spółdzielnie rolnicze, organizacje kobiet i młodzieży wiejskiej, mającego na celu wymianę najlepszych praktyk i wspieranie nawiązywania stosunków między mocno zaangażowanymi i podobnymi do siebie partnerami. podkreśla, że grupa zadaniowa ds. obszarów wiejskich w Afryce UE–Afryka przygotowała w 2018 r. wykaz środków mających na celu zwiększenie własnej produkcji żywności w Afryce, a wykaz ten jest nadal istotnym elementem partnerstwa UE–Afryka; podkreśla ważną rolę, jaką organizacje i spółdzielnie rolnicze w Afryce mogą odegrać w zwiększaniu siły przetargowej rolników i ich dochodów, ułatwianiu dostępu do sprzętu i usług oraz ograniczaniu ryzyka związanego z wprowadzaniem produktów do obrotu; uważa, że wymiana doświadczeń między organizacjami afrykańskimi i europejskimi przyniosłaby korzyści obu stronom;
14. zachęca afrykańskie i europejskie organizacje pracowników sektora rolnego do współpracy w celu promowania ich roli w reagowaniu na wspólne wyzwania zrównoważonego rozwoju w rolnictwie oraz w celu szerszej wymiany praktyk odnoszących się do organizacji łańcuchów wartości i produkcji;
15. wzywa partnerstwo UE–Afryka do skoncentrowania wysiłków w dziedzinie rolnictwa na ochronie prawa krajów afrykańskich do suwerenności żywnościowej, na zwiększaniu bezpieczeństwa żywnościowego jako priorytetu, a także na zdolności zaspokajania potrzeb żywieniowych ludności, w szczególności źródeł białka, oraz na promowaniu lokalnego, małego i rodzinnego rolnictwa agroekologicznego, które gwarantuje powszechne bezpieczeństwo żywnościowe i żywieniowe oraz większą

odporność na kryzysy, zwłaszcza kryzys klimatyczny, ze szczególnym naciskiem na zrównoważoną i zdrową produkcję żywności oraz dobrostan społeczny i gospodarczy oraz dochody rolników; apeluje, by w unijnych umowach o współpracy ponownie nadano priorytet wspieraniu zrównoważonego rozwoju rolnictwa i zapewnieniu samowystarczalności rolników z państw trzecich; podkreśla znaczenie tworzenia w Afryce rynków regionalnych i lokalnych w celu zwiększenia odporności lokalnych sieci dystrybucji i bezpieczeństwa żywnościowego; przypomina, że położenie kresu niedożywieniu we wszystkich jego formach oraz cel zrównoważonego rozwoju 2 („Zero głodu”) powinny być uznawane za priorytety nowego partnerstwa; podkreśla, że stworzenie bezpiecznych i zrównoważonych systemów rolniczych i żywnościowych powinno być wspierane przez regionalną politykę rolną i przyjazne środowisku praktyki rolnicze, lokalną produkcję, nienaruszone obszary wiejskie, ochronę różnorodności biologicznej i zasobów naturalnych, jak również wprowadzenie standardów sanitarnych i fitosanitarnych; zauważa, że zarówno pod względem kosztów produkcji ponoszonych przez rolników, jak i wydatków publicznych na politykę rolną, zachowanie i wymiana lokalnych odmian nasion jest najtańszym, najszybszym i najskuteczniejszym sposobem dostosowania odmian do zmiany klimatu, co pozwala uniknąć zależności od czynników produkcji i zapewnia rolnikom autonomię i większe bezpieczeństwo żywnościowe;

16. zwraca uwagę na ryzyko, że nadwyżki pewnych produktów rolnych, takich jak mleko w proszku, powstałe podczas kryzysu związanego z COVID-19, zostaną wywiezione do krajów mniej rozwiniętych, gdzie będą konkurować z produktami lokalnymi i przynosić przy tym straty producentom; w związku z tym zwraca się do Komisji o przemyślenie strategii pozbycia się zapasów w celu uniknięcia negatywnego wpływu na lokalne małe gospodarstwa rolne w ubogich krajach;
17. podkreśla, że kobiety, które zajmują się produkcją rolną na własne potrzeby, napotykają dodatkowe przeszkody, gdy bronią suwerenności żywnościowej, z powodu zdecydowanej ochrony, której podlegają nowe odmiany roślin w umowach handlowych za sprawą Międzynarodowej konwencji o ochronie nowych odmian roślin (konwencja UPOV).

**INFORMACJE O PRZYJĘCIU
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

Data przyjęcia	7.9.2020
Wynik głosowania końcowego	+: 43 -: 1 0: 4
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Mazaly Aguilar, Clara Aguilera, Atidzhe Alieva-Veli, Álvaro Amaro, Eric Andrieu, Attila Ara-Kovács, Carmen Avram, Adrian-Dragoş Benea, Mara Bizzotto, Daniel Buda, Asger Christensen, Angelo Ciocca, Ivan David, Paolo De Castro, Jérémy Decerle, Salvatore De Meo, Herbert Dorfmann, Luke Ming Flanagan, Cristian Ghinea, Dino Giarrusso, Martin Häusling, Martin Hlaváček, Krzysztof Jurgiel, Jarosław Kalinowski, Elsi Katainen, Gilles Lebreton, Norbert Lins, Chris MacManus, Marlene Mortler, Ulrike Müller, Maria Noichl, Juozas Olekas, Pina Picierno, Maxette Pirbakas, Bronis Ropè, Bert-Jan Ruissen, Anne Sander, Petri Sarvamaa, Simone Schmiedtbauer, Annie Schreijer-Pierik, Veronika Vrecionová, Juan Ignacio Zoido Álvarez
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Manuel Bompard, Anna Deparnay-Grunenberg, Tilly Metz, Christine Schneider, Marc Tarabella, Thomas Waitz

GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI OPINIODAWCZEJ

43	+
PPE	Álvaro Amaro, Daniel Buda, Salvatore De Meo, Herbert Dorfmann, Jarosław Kalinowski, Norbert Lins, Marlene Mortler, Anne Sander, Petri Sarvamaa, Simone Schmiedtbauer, Christine Schneider, Annie Schreijer-Pierik, Juan Ignacio Zoido Álvarez
S&D	Clara Aguilera, Eric Andrieu, Attila Ara-Kovács, Carmen Avram, Adrian-Dragoş Benea, Paolo De Castro, Maria Noichl, Juozas Olekas, Pina Picierno, Marc Tarabella
Renew	Atidzhe Alieva-Veli, Asger Christensen, Jérémy Decerle, Cristian Ghinea, Martin Hlaváček, Elsi Katainen, Ulrike Müller
Verts/ALE	Anna Deparnay-Grunenberg, Martin Häusling, Tilly Metz, Bronis Ropé, Thomas Waitz
ECR	Mazaly Aguilar, Krzysztof Jurgiel, Bert-Jan Ruissen, Veronika Vrecionová
GUE/NGL	Manuel Bompard, Luke Ming Flanagan, Chris MacManus
NI	Dino Giarrusso

1	-
ID	Ivan David

4	0
ID	Mara Bizzotto, Angelo Ciocca, Gilles Lebreton, Maxette Pirbakas

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się

4.9.2020

OPINIA KOMISJI HANDLU MIĘDZYNARODOWEGO

dla Komisji Rozwoju

w sprawie nowej strategii UE–Afryka – partnerstwo na rzecz zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu (2020/2041(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej (*): Joachim Schuster

(*) Zaangażowana komisja – art. 57 Regulaminu

WSKAZÓWKI

Komisja Handlu Międzynarodowego zwraca się do Komisji Rozwoju, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla, że przyszłe partnerstwo między Unią Europejską a Unią Afrykańską powinno być zbudowane na wspólnych wartościach i poszanowaniu praw człowieka i dobrego rządzenia; podkreśla, że silna Afryka sprzyja interesowi Unii Europejskiej, zatem UE musi opracować, wraz z partnerami afrykańskimi, ambitne i odpowiednie plany na rzecz wzrostu i rozwoju w Afryce, które zdywersyfikują gospodarkę kontynentu i zwiększą handel wewnątrz Afryki;
2. podkreśla, że UE wraz z jej państwami członkowskimi jest największym partnerem Afryki pod względem handlu, inwestycji, oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) i bezpieczeństwa;
3. podkreśla, że choć na kontynencie afrykańskim istnieje szereg dynamicznych krajów o średnim dochodzie, to jego rozwój gospodarczy jest nadal stosunkowo słaby w porównaniu z innymi częściami świata; podkreśla, że w związku z tym wiele krajów Afrykańskich stanie w obliczu niemal niemożliwych do pokonania wyzwań spowodowanych kryzysem COVID-19 i skutkami zmian klimatu, w tym potężnych zmian demograficznych wraz z migracją spowodowaną zmianami klimatycznymi, gospodarczymi i konfliktami, a także innych wyzwań, takich jak poważna utrata różnorodności biologicznej i nielegalny handel bronią; podkreśla, że sytuacja gospodarcza w wielu krajach afrykańskich spowodowana m.in. spadkiem popytu i kontynentalnym szokiem podażowym utrudniła opanowanie pandemii COVID-19; podkreśla, że kryzys ten prawdopodobnie będzie miał katastrofalny wpływ na już obciążone systemy opieki zdrowotnej na kontynencie; podkreśla, że UE powinna wspierać kraje afrykańskie w rozwijaniu odpornych gospodarek i programów

społecznych, a także ich systemów opieki zdrowotnej i edukacji; uważa zatem, że skutki pandemii, zarówno w perspektywie krótko-, jak i długoterminowej, powinny zostać uwzględnione w strategii UE–Afryka;

4. podkreśla znaczenie zrównoważonych ekologicznie i społecznie stosunków handlowych z kontynentem afrykańskim; podkreśla, że przedsiębiorstwa europejskie ponoszą odpowiedzialność za swoje łańcuchy dostaw; apeluje do Komisji, by kontynuowała prace nad ambitnym wnioskiem ustawodawczym w sprawie nałożenia na przedsiębiorstwa z UE obowiązku należytej staranności w zakresie praw człowieka, praw socjalnych i ochrony środowiska; wzywa Komisję, aby przy opracowywaniu wszelkich takich wniosków dopilnowała, by miały one zastosowanie do całego łańcucha dostaw i spełniały wytyczne OECD w sprawie odpowiedzialności społecznej i praw człowieka w handlu, były zgodne z zasadami WTO oraz by po wnikliwej ocenie wnioski te uznano za funkcjonalne i mające zastosowanie do wszystkich podmiotów na rynku, w tym MŚP, a także by zawierały one przepisy umożliwiające stronom poszkodowanym dostęp do wymiaru sprawiedliwości; podkreśla w tym kontekście, że w krótkiej perspektywie czasowej UE musi zapewnić natychmiastowe środki pomocy, takie jak zamówienie testów i sprzętu laboratoryjnego oraz ułatwienie eksportu sprzętu medycznego i środków ochrony indywidualnej, a następnie środki zapobiegania pandemii w drodze opracowania infrastruktury laboratoriów, finansowania środków na rzecz szkoleń medycznych, kampanii informacyjnych i krajowych planów reagowania na pandemię; podkreśla, że środki izolacji wywrą głęboki wpływ na kontynencie afrykańskim ze względu na wielkość sektora nieformalnego; podkreśla, że długofalowym celem partnerstwa między UE a Afryką musi być odporność gospodarek afrykańskich oraz autonomia ekonomiczna pozwalająca na uniezależnienie się od pomocy i zadłużenia, czego skutkiem ubocznym powinna być większa odporność sektora opieki zdrowotnej;
5. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie przez grupę G20 tymczasowego moratorium na spłatę zadłużenia dla najsłabszych krajów rozwijających się; zauważa jednak, że ta redukcja długu odpowiada tylko za jedną trzecią oczekiwanych strat fiskalnych w krótkiej perspektywie czasowej; przypomina, że redukcji i umarzania długu nie uwzględniono w obecnej wersji strategii w sprawie Afryki, choć stanowią one ważne środki łagodzące w kryzysie związanym z COVID-19 oraz niezbędne środki wykraczające poza kwestię pandemii, ponieważ przyczynią się do uwolnienia przestrzeni polityki w państwach afrykańskich, która jest obecnie zablokowana przez spłacanie długu; apeluje zatem do Komisji, darczyńców międzynarodowych i państw członkowskich, by poszli dalej i rozważyli przedłużenie tego moratorium i rozszerzenie jego zakresu, tak by umożliwić państwom afrykańskim przeciwdziałanie średnio- i długoterminowym skutkom COVID-19; wyraża jednak zaniepokojenie z powodu braku zorganizowanych działań przeciw nielegalnym przepływom finansowym wartym dwanaście razy więcej niż roczna kwota oficjalnej pomocy rozwojowej; wzywa władze afrykańskie i europejskie do walki z nielegalnymi zjawiskami finansowymi, m.in. ucieczką kapitału, systemami unikania opodatkowania i utratą dochodu narodowego z powodu redukcji ceł; ponawia apele do wierzycieli prywatnych, by uczestniczyli w inicjatywie dotyczącej porównywalnych warunków i zachęca grupę G20, MFW i Bank Światowy, jak również wielostronne bank rozwoju, do poczynienia dalszych kroków w sprawie umorzenia długów i dalszego zbadania możliwości zawieszenia płatności za obsługę zadłużenia, tak aby zapewnić m.in. zaspokojenie podstawowych potrzeb

obywateli; wzywa państwa członkowskie UE do przestrzegania dawno ustalonego i ponawianego zobowiązania, by przeznaczać 0,7 % PKB na oficjalną pomoc rozwojową;

6. podkreśla, że Unia Europejska ma istotne powiązania gospodarcze z państwami afrykańskimi i że powiązania te powinny być w przyszłości dalej wzmocnione w celu zapewnienia produktywniej transformacji regionu i budowania odporności; zauważa, że Chiny zwiększyły swoje zaangażowanie gospodarcze w Afryce, podczas gdy państwa członkowskie UE wykazały tylko bardzo wybiórcze zainteresowanie handlem z państwami afrykańskimi i inwestycjami w nich, co sprawia, że wolumen handlu między UE a większością państw afrykańskich pozostaje relatywnie mały; podkreśla, że UE potrzebuje całkowicie nowych fundamentów dla swojego partnerstwa gospodarczego z Afryką, co oznacza, że musi wypracować nowe realia, w których UE i Afryka rozwiną zrównoważone partnerstwo przynoszące obopólne korzyści, przekształcając stosunki gospodarcze, komercyjne i handlowe w kierunku solidarności i współpracy, a także zapewniając sprawiedliwy i etyczny handel; podkreśla, że warunkiem wstępnym tego partnerstwa jest dalszy zrównoważony rozwój we wszystkich państwach afrykańskich; podkreśla w związku z tym potrzebę zapewnienia inwestycji i ukierunkowanego wsparcia oraz poszanowania spójności polityki na rzecz rozwoju;
7. podkreśla, że rola wielu państw afrykańskich w międzynarodowym podziale pracy, a także w międzynarodowych, globalnych łańcuchach dostaw, jest słaba, m.in. z uwagi na niską wydajność, która jest również spuścizną przeszłości, oraz brak ukierunkowanych inwestycji i wykwalifikowanej siły roboczej, jak również z uwagi na fakt, że zrównoważony rozwój dopóty nie będzie promowany, dopóki państwa afrykańskie będą kontynuowały eksport surowców i niektórych nieprzetworzonych towarów rolnych, gdy tymczasem UE eksportuje wyroby przemysłowe, usługi i nadwyżki rolnicze; nalega, by UE stworzyła strategię, która będzie wspierać państwa afrykańskie w tworzeniu i dywersyfikacji łańcuchów wartości wewnątrz kontynentu oraz zmniejszanie istniejące bariery handlowe, tak by w samych państwach afrykańskich wytworzyć większą wartość dodaną poprzez ukierunkowane inwestycje w ulepszoną infrastrukturę i rozwój zrównoważonych dostaw energii, a także poprzez specjalne i zróżnicowane traktowanie; podkreśla, że europejskie inwestycje bezpośrednie powinny wspierać rozwój lepszej infrastruktury regionalnej; apeluje do Komisji, by dostępnymi dla niej kanałami ułatwiała rozwijanie regionalnych łańcuchów wartości, ponieważ handel w ramach regionu na kontynencie afrykańskim nadal ma marginalne znaczenie, przez co wiele możliwości pozostaje niewykorzystanych, a jednocześnie stanowi on zasadniczy warunek zrównoważonego rozwoju i długoterminowej niezależności ekonomicznej;
8. odnotowuje, że kraje afrykańskie, choć stanowią ponad 50 % krajów korzystających z ogólnego systemu preferencji taryfowych (GSP), odpowiadają jedynie za mniej niż 5 % przywozu UE w ramach systemu GSP; zachęca Komisję, by pomogła podmiotom z krajów korzystających, m.in. w przestrzeganiu reguł pochodzenia i pokonywaniu barier technicznych; ubolewa nad faktem, że system GSP nie przyczynił się dotychczas do dywersyfikacji gospodarczej afrykańskich krajów korzystających; ponawia swój apel do Komisji, by rozważyła rozszerzenie wykazu produktów objętych rozporządzeniem GSP;

9. podkreśla, że UE i Unia Afrykańska mają wspólny cel w postaci stabilnego, opartego na zasadach wielostronnego systemu handlowego, którego filarem pozostaje Światowa Organizacja Handlu (WTO);
10. wzywa Komisję do wprowadzenia, przed zaplanowanym szczytem UE–Unia Afrykańska, odpowiednich zmian do swoich priorytetów określonych w komunikacie zatytułowanym „W kierunku kompleksowej strategii współpracy z Afryką” w celu zajęcia się podstawowymi przyczynami problemów gospodarczych, społecznych i zdrowotnych w krajach i regionach Afryki, w następstwie obecnego kryzysu zdrowotnego i gospodarczego, ale także w odniesieniu do ryzyka przyszłych zagrożeń dla bezpieczeństwa żywnościowego; odnotowuje, że wspólny plan na rzecz żywienia gospodarczego oraz odnowiona strategia UE–Afryka muszą pozostać zgodne z celami zrównoważonego rozwoju i porozumieniem paryskim; wzywa Komisję do rozważenia możliwości tymczasowego zezwolenia państwom afrykańskim na pobieranie podatków eksportowych od towarów w celu złagodzenia wpływu licznych kryzysów i wsparcia przygotowań do odbudowy;
11. wzywa Komisję do wspierania Afryki w jej dążeniach do utworzenia kontynentalnej strefy wolnego handlu poprzez dokonanie niezbędnych dostosowań w celu wdrożenia umów o partnerstwie gospodarczym (EPA), tak aby mogły one stanowić element konstrukcyjny dla tego endogennego i samodzielnie określonego projektu, zaoferowania pomocy technicznej na rzecz dokonania odpowiednich dostosowań budżetowych w celu zniesienia ceł, a także pomocy we wdrażaniu odpornych systemów fiskalnych, które mogą rozwiązać problem uchylania się od opodatkowania oraz zmniejszyć zależność od przekazów emigrantów; podkreśla konieczność wdrażania pomocy technicznej w dziedzinie współpracy transgranicznej i innych kwestiach technicznych na potrzeby rozwoju regionalnych łańcuchów wartości; przypomina o znaczeniu zintegrowanej strefy handlu dla Afryki, która ułatwia handel międzynarodowy i rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu;
12. podkreśla, że umowy o partnerstwie gospodarczym i GSP są ważnymi instrumentami stosunków handlowych UE–Afryka; podkreśla, że jak dotychczas wdrażanie umów o partnerstwie gospodarczym nie doprowadziło do pożądanego postępu we wspieraniu integracji regionalnej, pomocy technicznej, budowaniu potencjału w zakresie współpracy transgranicznej, zarządzaniu wiedzą i danymi oraz współpracy na rzecz poprawy warunków inwestycyjnych i dobrego zarządzania; zwraca się do Komisji o priorytetowe potraktowanie przyspieszenia wdrażania tych kluczowych aspektów; apeluje do Komisji, by mocniej wspierała państwa afrykańskie w tych obszarach bez uzależniania tej pomocy w pełni od wdrożenia umów o partnerstwie gospodarczym; apeluje o systematyczne włączenie wiążących i możliwych do wyegzekwowania mechanizmów na potrzeby wdrażania kwestii praw człowieka, praw pracowniczych i norm środowiskowych w rozdziałach dotyczących handlu i zrównoważonego rozwoju wszystkich obecnie negocjowanych i przyszłych umów o partnerstwie gospodarczym, podkreślając jednocześnie, że umowy muszą być spójne z polityką rozwoju i celami zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza w odniesieniu do ich wpływu na wylesianie, zmiany klimatyczne i utratę różnorodności biologicznej; nalega, by wspierać integrację gospodarek afrykańskich w skali regionalnej w celu zwiększenia ich siły w skali międzynarodowej;

13. wzywa do przedstawienia konkretnego wniosku ustanawiającego wspólne inicjatywy w zakresie dostaw energii ze źródeł odnawialnych na kontynencie afrykańskim oraz promowania innowacji nakierowanych na ten cel, w tym zarówno konkretnego planu publicznego finansowania tych inicjatyw, jak i planu zacieśnienia współpracy dotyczącej przyszłego wspólnego stosowania powstałej energii ze źródeł odnawialnych, przy jednoczesnym stopniowym wycofywaniu wszystkich inwestycji w projekty związane z paliwami kopalnymi; powtarza, że zrównoważony rozwój bez kompleksowego dostępu do energii jest niemożliwy, i zachęca Komisję do opracowania ambitnego planu na rzecz wdrożenia tego partnerstwa w zakresie zrównoważonej energii; podkreśla w związku z tym ogromne znaczenie osiągania celów wyznaczonych w porozumieniu klimatycznym z Paryża; wzywa do grupowania patentów i transferu technologii w celu rozwiązania uporczywego kryzysu zdrowotnego, przy jednoczesnym poszanowaniu praw własności intelektualnej w ramach deklaracji WTO–TRIPS z 2003 r. w sprawie zdrowia publicznego; apeluje do Komisji, by uczyniła osiąganie celów zrównoważonego rozwoju przewodnią zasadą we wszystkich swoich strategiach politycznych dotyczących kontynentu afrykańskiego; wzywa ponadto Komisję, by w pełni uwzględniała te cele podczas negocjacji po wygaśnięciu umowy z Kotonu, by zagwarantować zrównoważony, wolny i sprawiedliwy handel z kontynentem afrykańskim;
14. podkreśla, że potrzebne są znaczne zrównoważone inwestycje, w miarę możliwości w formie partnerstw inwestycyjnych w kluczowych sektorach w odniesieniu do infrastruktury, zrównoważonego sektora rolnego i kompleksowych dostaw energii ze źródeł odnawialnych, przy jednoczesnym wzmocnieniu zdrowia publicznego i edukacji publicznej, infrastruktury i dostaw czystej wody, transportu i infrastruktury energetycznej oraz wyłączeniu ich z jakiegokolwiek prywatyzacji; podkreśla potrzebę opracowania strategii politycznych i projektów w zakresie zrównoważonych innowacji, które umożliwią przejście na wyższy etap rozwoju w konkretnym celu, jakim jest osiągnięcie zrównoważonego rozwoju społecznego i środowiskowego; wzywa w związku z tym do zbadania, w jaki sposób takie skokowe zmiany mogą przyczynić się do realizacji tych celów w państwach afrykańskich; podkreśla, że UE musi realizować inwestycje publiczne w dziedzinie rozwoju infrastruktury ogólnej, a szczególnie infrastruktury transgranicznej, by ułatwiać handel regionalny, a tym samym dywersyfikować łańcuchy wartości; podkreśla, że promowanie zagranicznych inwestycji bezpośrednich wśród innych programów przez Plan inwestycji zewnętrznych należy powiązać z przedsiębiorczością lokalną, ze szczególnym uwzględnieniem wzmocnienia pozycji MŚP, drobnych producentów rolnych, lokalnego sektora usług, lokalnego przemysłu wytwórczego, a także zrównoważonymi projektami innowacji, w celu ułatwienia dywersyfikacji łańcuchów wartości na kontynencie oraz stworzenia nowych możliwości godnego zatrudnienia, unikając jednocześnie nowych zależności;
15. podkreśla kluczową rolę odgrywaną przez transformację cyfrową i cyfryzację w dziedzinie zrównoważonego rozwoju i odporności społeczeństw, co było szczególnie widoczne podczas obecnej sytuacji na świecie wywołanej przez kryzys związany z COVID-19; apeluje o dalszą, ściślejszą, systematyczną i wzajemnie korzystną współpracę z państwami afrykańskimi w dziedzinie cyfryzacji, innowacyjnych technologii i rozwiązań na wszystkich szczeblach społeczeństwa, w tym w dziedzinie e-rządzenia, e-handlu, umiejętności cyfrowych i cyberbezpieczeństwa, zgodnie z

podejściem D4D – cyfryzacja na rzecz rozwoju;

16. wyraża zaniepokojenie, że zgodnie ze sprawozdaniem Forum Społeczeństwa Obywatelskiego Afryka–UE przestrzeń dla społeczeństwa obywatelskiego zmalała, a jego widoczność jest nadal niewielka; podkreśla, że wzmocnienie pozycji społeczeństwa obywatelskiego, a tym samym włączenie partnera społecznego do inwestycji, jest istotnym aspektem strategii politycznych UE odnoszących się do państw afrykańskich oraz prowadzonych wraz z nimi; w związku z tym zwraca się do Komisji o włączenie społeczeństwa obywatelskiego na wszystkich szczeblach dialogu politycznego, w szczególności podczas przygotowywania, monitorowania i oceny umów handlowych; apeluje o zwiększenie roli społeczeństwa obywatelskiego w systemie pomocy na rzecz wymiany handlowej;
17. dostrzega kluczową rolę kobiet i dziewcząt w dziedzinie zrównoważonego wzrostu gospodarczego i rozwoju; podkreśla, że wzmocnienie pozycji kobiet i dziewcząt musi być włączane w główny nurt polityki we wszystkich aspektach wdrażania strategii dotyczącej Afryki; podkreśla, że niezależność ekonomiczną kobiet należy wspierać za pomocą promowania kobiet prowadzących przedsiębiorstwa; przypomina, że pozycję kobiet można wzmacniać za pomocą rygorystycznych przepisów dotyczących płci i handlu w umowach handlowych; apeluje w związku z tym do Komisji, by wspierała Unię Afrykańską we wdrażaniu jej strategii na rzecz równości płci i równouprawnienia kobiet oraz wdrożyła środki przyczyniające się do osiągnięcia równouprawnienia płci w swoich umowach handlowych z krajami afrykańskimi; wzywa do wprowadzenia jasnej perspektywy płci w celu stawienia czoła zróżnicowanemu wpływowi, jaki wywarł kryzys i odbudowa po nim, a także różnym rolom i obciążeniom, z którymi mierzą się mężczyźni i kobiety w obecnym kryzysie;
18. podkreśla, że kontynent afrykański ma najmłodszą populację na świecie, i zwraca się w związku z tym do Komisji, by zdecydowanie włączyła interesy dzieci i młodzieży do planu wdrażania strategii dotyczącej Afryki oraz zagwarantowała, by znaczna ilość inwestycji była przeznaczona na budowanie wiedzy fachowej wśród młodzieży ze względu na ich kluczową rolę w dalszym rozwoju strategii na rzecz zrównoważonej przyszłości ich kontynentu pod względem ekologicznym, społecznym i gospodarczym; apeluje do Komisji, by pomóc afrykańskiej młodzieży w formie odrębnych programów edukacyjnych w ramach np. programu ERASMUS+ oraz zwiększyć mobilność edukacyjną i zawodową w drodze odrębnej strategii opracowanej we współpracy z Unią Afrykańską, sektorem prywatnym i instytucjami finansowymi (np. poprzez udostępnienie mikrokredytów dla przedsiębiorstw typu start-up) w celu poprawy możliwości gospodarczych i handlowych;
19. podkreśla, że należy wspierać zdolności państw afrykańskich do zwiększania mobilizacji dochodów krajowych, by zwiększać inwestycje w uniwersalne podstawowe usługi publiczne; wzywa UE do wspierania krajów afrykańskich w zwalczaniu nielegalnych przepływów finansowych oraz uchylania się od opodatkowania przez przedsiębiorstwa z UE i przedsiębiorstwa wielonarodowe, oraz do dopilnowania, by podatki były płacone tam, gdzie tworzy się zyski i rzeczywistą wartość ekonomiczną, aby zatrzymać erozję podstawy opodatkowania i przenoszenie zysków;
20. wyraża zaniepokojenie wspieranym przez WPR eksportowaniem do Afryki Zachodniej

europejskiego mleka w proszku, biorąc pod uwagę, że potrojenie eksportu od momentu, gdy UE cofnęła kwoty mleczne w 2015 r., miało katastrofalne skutki dla lokalnych hodowców i rolników, którzy nie są w stanie z tym konkurować; wzywa Komisję, by wypracowała rozwiązania z afrykańskimi rządami i zainteresowanymi stronami;

21. wyraża zaniepokojenie rosnącą liczbą spraw z zakresu rozstrzygania sporów między inwestorem a państwem (ISDS) prowadzonych przeciwko państwom afrykańskim, zwłaszcza przez przedsiębiorstwa europejskie; wzywa rządy i przedsiębiorstwa w UE do powstrzymania się od korzystania z ISDS oraz do położenia kresu licznym sprawom z zakresu ISDS wszczętym przeciwko krajom afrykańskim;
22. wzywa Komisję, by wypracowała rozwiązania z afrykańskimi rządami i zainteresowanymi stronami oraz wdrożyła zalecenia grupy zadaniowej ds. obszarów wiejskich w Afryce (TFRA); jest zdania, że do poprawy zdrowia i dobrostanu mieszkańców Afryki najlepiej przyczyniłyby się stabilne inwestycje i siła robocza (złożona z kobiet i mężczyzn) służące rozwijaniu będących afrykańską własnością afrykańskich łańcuchów żywnościowych obsługujących obieg regionalny;
23. podkreśla, że Afryka, a w szczególności Afryka Subsaharyjska, będą mieć największy przyrost ludności w nadchodzących dziesięcioleciach; z tego względu wzywa UE, by postępowiała zgodnie z konkluzjami grupy zadaniowej ds. obszarów wiejskich w Afryce w sprawie potrzeby inwestycji w łańcuchy żywnościowe w Afryce i skoncentrowała się na towarach z wartością dodaną;
24. podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie pozostają największymi darczyńcami na rzecz Afryki, udzielając 31 % łącznej pomocy; przypomina, jak ważna jest zmiana paradygmatu w europejskiej polityce rozwojowej na rzecz ukierunkowanych rynkowo reform strukturalnych i dobrego rządzenia;
25. apeluje do Komisji, ze względu na udokumentowane rosnące ryzyko rozprzestrzeniania się patogenów odzwierzęcych w Afryce, by promowała w krajach afrykańskich surowsze normy dotyczące środków sanitarnych i fitosanitarnych oraz dobrostanu zwierząt w drodze współpracy regulacyjnej i dialogu regulacyjnego.

**INFORMACJE O PRZYJĘCIU
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

Data przyjęcia	3.9.2020
Wynik głosowania końcowego	+: 33 -: 2 0: 7
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Barry Andrews, Anna-Michelle Asimakopoulou, Tiziana Beghin, Geert Bourgeois, Saskia Bricmont, Udo Bullmann, Jordi Cañas, Daniel Caspary, Anna Cavazzini, Miroslav Číž, Arnaud Danjean, Paolo De Castro, Emmanouil Fragkos, Raphaël Glucksmann, Markéta Gregorová, Enikő Győri, Roman Haider, Heidi Hautala, Danuta Maria Hübner, Herve Juvin, Karin Karlsbro, Maximilian Krah, Danilo Oscar Lancini, Bernd Lange, Margarida Marques, Gabriel Mato, Emmanuel Maurel, Maxette Pirkakas, Carles Puigdemont i Casamajó, Samira Rafaela, Inma Rodríguez-Piñero, Massimiliano Salini, Helmut Scholz, Liesje Schreinemacher, Sven Simon, Dominik Tarczyński, Mihai Tudose, Kathleen Van Brempt, Marie-Pierre Vedrenne, Jörgen Warborn, Iuliu Winkler, Jan Zahradil

**GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

33	+
GUE/NGL	Emmanuel Maurel, Helmut Scholz
NI	Tiziana Beghin, Carles Puigdemont i Casamajó
PPE	Anna-Michelle Asimakopoulou, Daniel Caspary, Arnaud Danjean, Enikő Győri, Danuta Maria Hübner, Gabriel Mato, Massimiliano Salini, Sven Simon, Jörgen Warborn, Iuliu Winkler
RENEW	Barry Andrews, Jordi Cañas, Karin Karlsbro, Samira Rafaela, Liesje Schreinemacher, Marie-Pierre Vedrenne
S&D	Udo Bullmann, Miroslav Číž, Paolo De Castro, Raphaël Glucksmann, Bernd Lange, Margarida Marques, Inma Rodríguez-Piñero, Mihai Tudose, Kathleen Van Brempt
VERTS/ALE	Saskia Bricmont, Anna Cavazzini, Markéta Gregorová, Heidi Hautala

2	-
ECR	Emmanouil Fragkos, Dominik Tarczyński

7	0
ID	Roman Haider, Herve Juvin, Maximilian Krah, Danilo Oscar Lancini, Maxette Pirbakas
ECR	Geert Bourgeois, Jan Zahradil

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się

23.9.2020

OPINIA KOMISJI WOLNOŚCI OBYWATELSKICH, SPRAWIEDLIWOŚCI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

dla Komisji Rozwoju

w sprawie nowej strategii UE–Afryka – partnerstwo na rzecz zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu (2020/2041(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Juan Fernando López Aguilar

WSKAZÓWKI

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zwraca się do Komisji Rozwoju, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla, że aby stawić czoła naszym wspólnym wyzwaniom i osiągnąć wspólne cele, pilnie potrzebne jest silniejsze długoterminowe, sprawiedliwe, ambitne, zrównoważone i wieloaspektowe partnerstwo, oparte na dialogu politycznym, wspólnej odpowiedzialności, solidarności i wzajemnym zaufaniu;
2. przypomina o szczególnie bliskich więziach historycznych między Unią Europejską (UE) i Afryką, a także o znaczącym wkładzie UE nie tylko w pomoc rozwojową¹, ale również w funkcjonowanie Unii Afrykańskiej (UA)²; zauważa, że UE jest wiodącym darczyńcą pomocy rozwojowej i humanitarnej na świecie; przypomina, że chociaż UE jest największym inwestorem i darczyńcą na rzecz rozwoju w Afryce, na który to rozwój UE i jej państwa członkowskie przeznaczają rocznie prawie 20 mld EUR, Afryka Subsaharyjska nadal pozostaje regionem świata o najniższym wskaźniku rozwoju społecznego; przypomina o znaczeniu migracji wewnątrzregionalnej w Afryce; wzywa do sfinalizowania głównych projektów na rzecz rozwoju kontynentu afrykańskiego, takich jak walka z korupcją, cyfryzacja, zrównoważony rozwój, wzmocnienie praworządności, ochrona mniejszości i osób z najsłabszych grup społecznych, zwłaszcza dzieci, równość płci i równe szanse dla wszystkich;
3. podkreśla, że jedną z głównych przyczyn migracji pozostaje ubóstwo na kontynencie afrykańskim; uważa, że UE może w lepszy i bardziej efektywny sposób wykorzystać swoje instrumenty, takie jak fundusz powierniczy UE dla Afryki, i może zwiększyć

¹ 19,6 mld EUR, tj. 46 % łącznej kwoty (2018),

https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/qanda_20_375

² 327 mln USD, czyli 42 % budżetu, odpowiedź na pytanie poselskie E-003478/2018,

https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/E-8-2018-003478-ASW_EN.html.

finansowanie programu Erasmus+ na rzecz kształcenia młodzieży;

4. podkreśla istotny wkład kulturowy i gospodarczy diaspory afrykańskiej w UE oraz znaczenie przekazów pieniężnych dla rozwoju krajów afrykańskich i wychodzenia przez nie z kryzysów;
5. przypomina, że zgodnie z zasadą odpowiedzialności kraju polityka i programy rozwojowe mogą odnieść sukces tylko wtedy, gdy będą prowadzone przez kraje rozwijające się i dostosowane do sytuacji i potrzeb danego kraju; podkreśla potrzebę współpracy w tym względzie ze społeczeństwem obywatelskim i społecznościami lokalnymi, aby zagwarantować, że potrzeby ludzi zostaną zaspokojone, a problemy rozwiązane;
6. wzywa UE i jej państwa członkowskie do umieszczenia kwestii poszanowania i wspierania praw człowieka w centrum nowej strategii UE–Afryka; podkreśla ponadto znaczenie w ramach stosunków UE-Afryka demokracji, równości, solidarności, praw kobiet i mniejszości oraz dobrych rządów, w szczególności poprzez zacieśnianie więzi ze społeczeństwem obywatelskim w krajach afrykańskich i udzielanie mu wsparcia, wspieranie pokoju i bezpieczeństwa, a także ochronę klimatu, środowiska i różnorodności biologicznej, które są niezbędnymi podstawami trwałego, integracyjnego i korzystnego dla obu stron partnerstwa UE-Afryka;
7. podkreśla w szczególności potrzebę umieszczenia praw człowieka przysługującym uchodźcom i migrantom w centrum partnerstwa z Afryką w dziedzinie migracji oraz wzywa do położenia kresu kryminalizacji migrantów i uchodźców;
8. przypomina o znaczeniu zaprojektowania strategicznego partnerstwa z Afryką przez wzmocnienie ustanowionych powiązań z UA, ale także przez rozwijanie współpracy regionalnej i trójstronnego dialogu UE-UA-ONZ;
9. apeluje o zaostrzenie walki z korupcją, która stanowi poważną przeszkodę dla skutecznego rozwoju i uniemożliwia narodom Afryki pełne korzystanie z korzyści płynących ze wspólnej polityki UE i Unii Afrykańskiej;
10. wzywa do rozwijania mechanizmu monitorowania, a także pełnej przejrzystości i rozliczalności finansowania ze środków UE;
11. zaleca UE i UA sprawniejsze wdrażanie i egzekwowanie istniejących krajowych i międzynarodowych instrumentów antykorupcyjnych oraz korzystanie z nowych technologii i usług cyfrowych; wzywa UE do przyjęcia rygorystycznych ram regulacyjnych dotyczących korupcji;
12. przypomina, że nielegalne przepływy finansowe stanowią poważny problem dla krajów rozwijających się; proponuje, aby w większym stopniu korzystać z metody przekazywania unijnych funduszy beneficjentom bezpośrednim za pośrednictwem działających w terenie organizacji międzynarodowych;
13. podkreśla znaczenie włączenia do nowej strategii konkretnych działań mających na celu wzmocnienie pozycji grup migrantów i diaspory, aby mogły one przyczynić się do kształtowania, wdrażania i monitorowania nowej strategii; podkreśla potrzebę

większego zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego UE i Afryki, w tym organizacji pozarządowych, w kształtowanie strategii i monitorowanie jej wdrażania; podkreśla kluczową rolę, jaką odgrywa społeczeństwo obywatelskie na całym świecie we wspieraniu demokracji i umacnianiu dialogu politycznego;

14. uważa, że między UE, UA i państwami afrykańskimi potrzebny jest dialog na temat migracji, która jest długoterminową kwestią priorytetową w stosunkach UE-Afryka;
15. jest zdania, że należy nawiązać ścisłą współpracę w dziedzinie migracji, opartą na zasadach solidarności, wspólnej odpowiedzialności i poszanowania praw człowieka; podkreśla znaczenie zapewnienia skuteczności, sprawiedliwości i proceduralnej w wydawaniu przepustek konsularnych i w zawieraniu umów o readmisji, dając pierwszeństwo dobrowolnym powrotom, a także zapewniając pełną ochronę i pełne poszanowanie praw i godności jednostki;
16. apeluje, by trwałym powrotom i reintegracji towarzyszyły solidne i długoterminowe strategie polityczne wspierające osoby powracające i rozwiązujące problemy strukturalne w krajach pochodzenia, w tym trwałe i sprawiedliwe struktury gospodarcze, dobre rządy i praworządność oraz poszanowanie praw człowieka i równości płci;
17. zwraca uwagę, że w Afryce żyje obecnie 17 % ludności świata, czyli 1,3 miliarda ludzi; zauważa, że z prognoz wynika, iż do 2050 r. liczba ludności w Afryce Subsaharyjskiej podwoi się, a ponad połowa wzrostu liczby ludności na świecie będzie miała miejsce w Afryce³; przypomina, że nawet 80 % wszystkich międzynarodowych migrantów pochodzących z krajów afrykańskich przemieszcza się w obrębie kontynentu afrykańskiego, przyczyniając się do rozwoju, dobrobytu i integracji Afryki;
18. podkreśla potrzebę zacieśnienia współpracy międzynarodowej w celu zwalczania handlu ludźmi; w związku z tym wzywa do podjęcia kompleksowych, multidyscyplinarnych wysiłków i koordynacji na wszystkich szczeblach we współpracy z samorządami, w tym międzynarodowej współpracy w zakresie egzekwowania prawa; uważa, że walka z przemytnikami ludzi i handlarzami ludźmi musi być prowadzona wspólnie z obydwoma stronami i przy wsparciu, między innymi, Europołu;
19. apeluje do UE i narodów afrykańskich o współpracę w celu stworzenia skutecznej i szeroko zakrojonej kampanii informacyjnej na temat rodzajów ryzyka i zagrożeń związanych z handlem ludźmi i przemytem migrantów, aby chronić ludzi przed narażaniem życia przy próbach nielegalnego wjazdu do UE;
20. zwraca uwagę, że brak wiarygodnych rejestrów stanów cywilnych w niektórych państwach afrykańskich pozbawia wielu obywateli prawnie potwierdzonej tożsamości, a w konsekwencji przysługujących im praw obywatelskich, dostępu do demokratycznego wyrażania opinii i prawa do głosowania; podkreśla, że prowadzi to do braku wiarygodnych i adekwatnych statystyk demograficznych;
21. podkreśla konieczność zagwarantowania sprawiedliwych i dostępnych procedur azytowych dla osób potrzebujących ochrony międzynarodowej zarówno w UE, jak i w

³ <https://www.un.org/en/sections/issues-depth/population/index.html>

krajach afrykańskich; wzywa UE do zapewnienia bezpośredniej i pośredniej pomocy migrantom i uchodźcom w pobliżu domów, z których uciekają;

22. zauważa, że kraje afrykańskie przyjmują dużą część łącznej liczby uchodźców i osób wewnętrznie przesiedlonych na całym świecie, których niepewną sytuację jeszcze bardziej pogłębia kryzys związany z COVID-19; apeluje o globalny podział odpowiedzialności za uchodźców, zgodnie z postanowieniami Globalnego porozumienia w sprawie uchodźców, w tym przez zwiększenie wsparcia finansowego, przesiedlenia, tworzenie korytarzy humanitarnych oraz wydawanie wiz humanitarnych;
23. przypomina o pilnej potrzebie stworzenia bezpiecznych i legalnych mechanizmów dla osób potrzebujących ochrony, a także ułatwień w wydawaniu wiz pracowniczych w celu uzyskania dostępu do UE na różnych poziomach umiejętności i przy zastosowaniu środków ochrony socjalnej równoważnych z tymi, które mają zastosowanie do obywateli Unii; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia ich wkładu w globalne potrzeby w zakresie przesiedleń oraz do ułatwienia łączenia rodzin obywateli państw trzecich;
24. wzywa UE i kraje afrykańskie do rozwijania bezpiecznych i legalnych kanałów migracji między Europą a Afryką, a także legalnej mobilności na kontynencie afrykańskim, tak aby zmniejszyć liczbę przypadków łamania praw człowieka i śmierci migrantów na niebezpiecznych szlakach migracyjnych oraz zmaksymalizować korzyści płynące z migracji zgodnie z Globalnym porozumieniem na rzecz bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji; w tym kontekście wzywa Komisję do zapewnienia, aby współpraca w zakresie zarządzania migracją nie wpływała na mobilność wewnątrzafrykańską, i do monitorowania tego procesu;
25. przypomina o potrzebie ustanowienia specjalnej i wspólnej europejskiej cywilnej operacji poszukiwawczej i ratowniczej, aby położyć kres śmierciom na morzu;
26. podkreśla znaczenie opracowania polityki w zakresie autentycznej migracji cyrkulacyjnej umożliwiającej wykwalifikowanym i niewykwalifikowanym pracownikom czerpanie korzyści z wymiany wiedzy zawodowej i mobilności między UE a Afryką, pozwalającej na powrót do krajów pochodzenia, a tym samym wspierającej tzw. pozyskiwanie mózgow; przypomina, że drenaż mózgow jest problemem, któremu należy poświęcić szczególną uwagę, aby opracować autentyczne i trwałe partnerstwo strategiczne z Afryką; popiera priorytetowe traktowanie kwalifikujących się wniosków o pozwolenia na pracę z krajów pochodzenia i tranzytu do UE (np. przez ambasady lub przez internet), aby zniechęcić migrantów do korzystania z nielegalnych kanałów migracji i zmniejszyć obciążenie systemu azylowego i migracyjnego;
27. uważa, że fragmentacja krajowych przepisów dotyczących migracji zawodowej do UE, a także złożoność i wysoki poziom biurokratyzacji procedur zniechęcają do korzystania z legalnych kanałów migracji do UE; zaleca ustanowienie w ramach partnerstwa UE–Afryka zharmonizowanej i niebiurokratycznej unijnej procedury zgłaszania kandydatur;
28. wspiera cyfryzację i modernizację administracji publicznej państw afrykańskich, w szczególności w celu rozwoju wiarygodnych agencji ewidencji ludności,

- zabezpieczonych dokumentów tożsamości i promowania wymiany danych; podkreśla, że wszystkie wymieniane dane muszą podlegać odpowiednim przepisom dotyczącym ochrony danych i prywatności; wzywa UE do współpracy z narodami afrykańskimi w celu działania na rzecz globalnych standardów ochrony danych, co z kolei pomoże w zwalczaniu przestępczości i wzajemnie wzmocni nasze gospodarki;
29. podkreśla ryzyko nadużywania tych systemów przez rządy ścigające przeciwników i obrońców praw człowieka; nalega, aby dane te nie były przekazywane krajom trzecim, w tym UE i jej państwom członkowskim, w sposób wychodzący poza jakikolwiek porozumienie międzynarodowe;
30. zauważa, że w nowej strategii UE–Afryka położono duży nacisk na gospodarkę cyfrową; podkreśla, że wybuch pandemii COVID-19 uwidocznili słabe punkty Afryki, związane między innymi z małą dywersyfikacją gospodarczą, dużą zależnością od eksportu surowców, brakiem powszechnej opieki zdrowotnej oraz brakiem powszechnego dostępu do energii, wody i urządzeń sanitarnych; w związku z powyższym kwestionuje priorytety ustalone w ramach strategii UE–Afryka; powtarza, że – zwłaszcza w kontekście ograniczeń finansowych – rozwój technologii cyfrowych nie powinien przeważać nad pilniejszymi wyzwaniami w Afryce, w tym zaspokojeniem podstawowych potrzeb ludzkich, takich jak dostęp do elektryczności, edukacji i urządzeń sanitarnych; wspiera program na rzecz cyfryzacji w ramach partnerstwa UE–Afryka, który zapewnia równy dostęp do technologii cyfrowych oraz ich wykorzystywanie i tworzenie, mając na celu likwidację przepaści cyfrowej, w tym między kobietami a mężczyznami;
31. przypomina, że walka z terroryzmem jest wspólnym priorytetem; wzywa UE do kontynuowania wysiłków i zapewnienia bardziej kompleksowej pomocy partnerom afrykańskim w regionach borykających się z terroryzmem;
32. z zadowoleniem przyjmuje trwałe wzrost gospodarczy Afryki i zauważa, że narody afrykańskie są ośrodkami innowacji, przedsiębiorczości oraz małych i średnich przedsiębiorstw, co powinno zapewnić młodym ludziom, którzy są główną siłą napędową rozwoju kontynentu⁴, godną przyszłość, a tym samym zniechęcać małych bez opieki do opuszczania kraju, a także zachęcać do współpracy w zakresie readmisji osób kwalifikujących się do powrotu; wzywa do poczynienia znacznych inwestycji w rozwój społeczny młodych pokoleń przez zapewnienie dostępu do praw, w tym do edukacji, pełnowartościowej żywności, opieki zdrowotnej, w tym opieki zdrowotnej w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz praw w tym zakresie, a także do poszanowania praw człowieka;
33. podkreśla znaczenie opracowania solidnych strategii politycznych na rzecz równego dostępu do wysokiej jakości edukacji, włączających programów nabywania umiejętności dla wszystkich dzieci oraz stworzenia międzysektorowych możliwości postępu społecznego i wzrostu gospodarczego; podkreśla, że działania te mają zasadnicze znaczenie dla wydzwignięcia ludzi i młodzieży z ubóstwa;
34. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki niektórych przywódców afrykańskich w zakresie

⁴ 62 % ludności subsaharyjskiej nie skończyło 25. roku życia
https://population.un.org/wpp/Publications/Files/WPP2019_Highlights.pdf

opracowywania i propagowania ustawodawstwa przeciwdziałającego przemocy seksualnej i domowej, molestowaniu seksualnemu, wczesnym małżeństwom, gwałtom małżeńskim i wszelkiego rodzaju nadużyciom oraz podkreśla potrzebę dalszej współpracy w tych kwestiach; podkreśla, że wzmocnienie pozycji kobiet i dziewcząt oraz chronienie ich przed handlem ludźmi, przemocą i wykorzystywaniem musi być priorytetem w naszej współpracy z narodami afrykańskimi; zwraca uwagę, że może temu służyć wymiana najlepszych praktyk i podejmowanie przez UE konkretnych inicjatyw w zakresie edukacji i zdrowia kobiet i dziewcząt; podkreśla, że zapewnienie równości, praw podstawowych i wolności kobiet i dziewcząt jest zasadniczym elementem walki z przestępczością i wzmocnienia gospodarki afrykańskiej.

35. zwraca uwagę, że oprócz specjalnych środków i specjalnego dodatku budżetowego na rzecz praw kobiet, obejmującego organizacje młodzieżowe, feministyczne i organizacje kierowane przez kobiety, aspekt płci powinien być uwzględniony w całej strategii; podkreśla, że strategia musi gwarantować zdrowie i prawa seksualne i reprodukcyjne, a także ochronę i wspieranie praw osób LGBTI;
36. przypomina, że należy podjąć konkretne działania w celu ochrony migrantów przed śmiercią, zaginięciem, rozdzieleniem rodzin i naruszeniem ich praw, w tym zasady non-refoulement, i najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka;
37. podkreśla znaczenie partnerstw gospodarczych między przedsiębiorstwami europejskimi i afrykańskimi, zwłaszcza MŚP, dla zwiększenia możliwości gospodarczych na obu kontynentach;
38. apeluje o uwzględnienie bezpieczeństwa i interesów i uzasadnionych oczekiwań zarówno kontynentu europejskiego, jak i afrykańskiego, oraz ich obywateli, w tym przez bezpośredni udział organizacji społeczeństwa obywatelskiego w procesie realizacji strategii UE–Afryka; zauważa ścisły związek między odpornością, bezpieczeństwem, pokojem i sprawowaniem rządów; podkreśla znaczenie skoncentrowania się na bezpieczeństwie ludzi, eliminacji pierwotnych przyczyn konfliktów oraz zapewnieniu, by wszelkie zaangażowanie UE uwzględniało sytuacje konfliktu i było oparte na potrzebach i inicjatywach społeczności lokalnych, w szczególności na inicjatywach społeczeństwa obywatelskiego na rzecz pokoju i demokracji.
39. zwraca uwagę na konieczność priorytetowego traktowania publicznych systemów ochrony zdrowia obu stron w celu zagwarantowania powszechnego dostępu do usług opieki zdrowotnej, w tym do badań naukowych i rozwoju w dziedzinie zdrowia na świecie.

INFORMACJE O PRZYJĘCIU PRZEZ KOMISJĘ OPINIODAWCZĄ

Data przyjęcia	22.9.2020
Wynik głosowania końcowego	+: 47 -: 13 0: 7
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Magdalena Adamowicz, Malik Azmani, Katarina Barley, Fernando Barrena Arza, Pietro Bartolo, Nicolas Bay, Vladimír Bilčík, Vasile Blaga, Ioan-Rareş Bogdan, Patrick Breyer, Saskia Bricmont, Joachim Stanisław Brudziński, Jorge Buxadé Villalba, Damien Carême, Anna Júlia Donáth, Lena Düpont, Cornelia Ernst, Laura Ferrara, Nicolaus Fest, Jean-Paul Garraud, Maria Grapini, Sylvie Guillaume, Andrzej Halicki, Balázs Hidvéghi, Evin Incir, Sophia in 't Veld, Lívia Járóka, Marina Kaljurand, Assita Kanko, Fabienne Keller, Peter Kofod, Moritz Körner, Alice Kuhnke, Jeroen Lenaers, Juan Fernando López Aguilar, Nuno Melo, Roberta Metsola, Nadine Morano, Javier Moreno Sánchez, Maite Pagazaurtundúa, Nicola Procaccini, Paulo Rangel, Diana Riba i Giner, Ralf Seekatz, Michal Šimečka, Birgit Sippel, Sylwia Spurek, Tineke Strik, Ramona Strugariu, Annalisa Tardino, Tomas Tobé, Dragoş Tudorache, Milan Uhrík, Tom Vandendriessche, Bettina Vollath, Jadwiga Wiśniewska, Elena Yoncheva
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Delara Burkhardt, Gwendoline Delbos-Corfield, Kostas Papadakis, Kris Peeters, Anne-Sophie Pelletier, Sira Rego, Rob Rooken, Paul Tang, Tomáš Zdechovský
Zastępcy (art. 209 ust. 7) obecni podczas głosowania końcowego	Isabel Benjumea Benjumea

GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI OPINIODAWCZEJ

47	+
PPE	Magdalena Adamowicz, Vasile Blaga, Ioan-Rareş Bogdan, Lena Düpont, Andrzej Halicki, Livia Járóka, Jeroen Lenaers, Nuno Melo, Roberta Metsola, Kris Peeters, Paulo Rangel, Ralf Seekatz, Tomas Tobé, Tomáš Zdechovský
S&D	Katarina Barley, Pietro Bartolo, Delara Burkhardt, Maria Grapini, Sylvie Guillaume, Evin Incir, Marina Kaljurand, Juan Fernando López Aguilar, Javier Moreno Sánchez, Birgit Sippel, Sylwia Spurek, Paul Tang, Bettina Vollath, Elena Yoncheva
RENEW	Anna Júlia Donáth, Sophia In 'T Veld, Fabienne Keller, Moritz Körner, Maite Pagazaurtundúa, Michal Šimečka, Ramona Strugariu, Dragoş Tudorache
Verts/ALE	Patrick Breyer, Saskia Bricmont, Damien Carême, Gwendoline Delbos-Corfield, Alice Kuhnke, Diana Riba I Giner, Tineke Strik
ECR	Joachim Stanisław Brudziński, Assita Kanko, Jadwiga Wiśniewska
NI	Laura Ferrara

13	-
PPE	Balázs Hidvéghi, Nadine Morano
ID	Nicolas Bay, Nicolaus Fest, Jean-Paul Garraud, Peter Kofod, Annalisa Tardino, Tom Vandendriessche
ECR	Jorge Buxadé Villalba, Nicola Procaccini, Rob Rooker
NI	Kostas Papadakis, Milan Uhrík

7	0
PPE	Isabel Benjumea Benjumea, Vladimír Bilčík
RENEW	Malik Azmani
EUL/NGL	Pernando Barrena Arza, Cornelia Ernst, Anne-Sophie Pelletier, Sira Rego

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się

INFORMACJE O PRZYJĘCIU PRZEZ KOMISJĘ PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWĄ

Data przyjęcia	27.1.2021
Wynik głosowania końcowego	+: 20 -: 2 0: 3
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Anna-Michelle Asimakopoulou, Hildegard Bentele, Dominique Bilde, Udo Bullmann, Catherine Chabaud, Antoni Comín i Oliveres, Gianna Gancia, Charles Goerens, Mónica Silvana González, Pierrette Herzberger-Fofana, György Hölvényi, Rasa Juknevičienė, Beata Kempa, Erik Marquardt, Norbert Neuser, Janina Ochojska, Jan-Christoph Oetjen, Michèle Rivasi, Christian Sagartz, Marc Tarabella, Tomas Tobé, Miguel Urbán Crespo, Chrysoula Zacharopoulou, Bernhard Zimniok
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Patrizia Toia

**GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO W KOMISJI
PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ**

20	+
NI	Antoni Comín i Oliveres
PPE	Anna-Michelle Asimakopoulou, Hildegard Bentele, György Hölvényi, Rasa Juknevičienė, Janina Ochojska, Christian Sagartz, Tomas Tobé
RENEW	Catherine Chabaud, Charles Goerens, Jan-Christoph Oetjen, Chrysoula Zacharopoulou
S&D	Udo Bullmann, Mónica Silvana González, Norbert Neuser, Marc Tarabella, Patrizia Toia
VERTS/ALE	Pierrette Herzberger-Fofana, Erik Marquardt, Michèle Rivasi

2	-
ID	Dominique Bilde, Bernhard Zimniok

3	0
ECR	Beata Kempa
ID	Gianna Gancia
The Left	Miguel Urbán Crespo

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się